

Giới thiệu Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh

Truyện Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh có nội dung về một cuộc tình giữa một cô gái và một người đàn ông xảo trá!

Với vẻ bề ngoài lịch sự giàu có người anh họ của cô đã mắc bẫy của hắn! Còn mạnh dạng phản rằng cô chắc chắn sẽ thích hắn khi ở bên cạnh hắn.

Để bóc mẽ sự thật của con người hắn, cô đã tự nguyện làm vệ sĩ cho hắn và cuối cùng kết quả là...

Bạn đang đọc truyện *Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ôn Mỹ Phách

Cảnh cáo người nhanh tạm ngừng tất cả hành động thu mua ích kỷ ác liệt, còn cả thủ đoạn kinh doanh ti tiện, nếu không dừng trách ta triển khai hành động trả thù với người!

Nhìn tờ giấy trong tay, bên trên là chữ được cắt xuống từ các loại báo chí, dán xiêu xiêu vẹo vẹo lớn nhỏ không đều, khiến cho con mắt nhìn cũng thấy đau. Ôn Mỹ Phách nâng má nửa ngày, môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười tràn đầy hứng thú.

"Đây là thư cảnh cáo?" Lương Cảnh Thu ngồi cạnh hắn khấn trương hỏi.

"Ừ." Ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt trẻ con xinh đẹp, Ôn Mỹ Phách mắt cười cong cong, nở nụ cười rục rờ, cho dù ai nhìn thấy tuần nhan ôn hòa như vậy đều không thể chống cự được.

"Đây đã là bức thư thứ ba trong tháng này rồi, chúng ta có cần báo cảnh sát để họ xử lý không?"

"Dĩ nhiên không cần, chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến hình tượng công ty." Ôn Mỹ Phách gấp tờ giấy bỏ cẩn thận vào túi áo, lắc đầu một cái.

"Tổng giám đốc, chuyện như vậy nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, nếu chỉ là đe dọa thì thôi, nếu đối phương nghiêm túc, tôi nhất định phải lo lắng cho an toàn của ngài." Lương Cảnh Thu nghiêm túc trả lời.

"Không có việc gì." Ôn Mỹ Phách lẳng lặng nhìn lại hắn, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị hắn đưa ra, thật ra suy nghĩ sớm đã bay đến những chỗ khác. "Cảnh Thu, tờ giấy này cùng một dạng như trước đây sao?" Hắn giống như lơ đãng thuận miệng hỏi.

"Đúng vậy, giống hệt hai lần trước, thư cảnh cáo trực tiếp xuất hiện trên bàn làm việc của ngài sáng nay."

"Hả?" Chỉ phát ra một đơn âm đơn giản, Ôn Mỹ Phách nhìn về phía ngoài cửa xe, tuần nhan cười như không cười khiến cho không ai đoán được gì.

Lại trực tiếp xuất hiện trên bàn của hắn?

Cũng không phải gửi qua bưu điện, không phải qua tay người khác chuyển, mà là tùy tiện trực tiếp nằm trên bàn làm việc của hắn, phương thức như thế không phải rất kỳ lạ sao?

"Tổng giám đốc, về chuyện tôi nói báo cảnh sát xử lý, ngài thật không suy nghĩ lại sao?" Thấy hắn lâm vào trầm tư, Lương Cảnh Thu không yên tâm hỏi lại.

"Không cần suy nghĩ, bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng tập đoàn Ôn thị, Cảnh Thu, cậu không phải lo lắng cho tôi, đừng quên bên cạnh tôi còn có vệ sĩ."

"Tuy nói như thế nhưng mọi việc cẩn thận vẫn hơn." Ai có thể trăm phần trăm xác định có hai vệ sĩ đi theo thì tổng giám đốc sẽ an toàn? Khó dám chắc họ sẽ làm gì. Bất kể thế nào, không phải người của mình thì khó an tâm.

"Không có chuyện gì, cậu đừng lo lắng vớ vẩn nữa." Khác hẳn bộ dáng lo lắng của hắn, Ôn Mỹ Phách cười khoát khoát tay, một bộ lơ đãng.

"Vâng." Lương Cảnh Thu bắt đất dĩ gặt đầu một cái, mi tâm nhíu chặt lại chưa từng buông ra.

"Cảnh Thu, sắp đến nhà xưởng của bác Hạng rồi, những thứ tôi cần cậu đã chuẩn bị đủ hết chưa?" Cảnh sắc quen thuộc ngoài cửa xe lọt vào tầm mắt Ôn Mỹ Phách, hắn không dấu vết cau mày, làm hồng tuần nhan tươi cười đáng yêu.

"Đã chuẩn bị xong."

"Nếu chuẩn bị xong, tôi liền muốn bắt đầu hành động thu mua ích kỷ ác liệt, còn cả thủ đoạn kinh doanh ti tiện." Chau chau mày, Ôn Mỹ Phách không quên nhắc nhở mình đôi câu.

"Tổng giám đốc, ngài tuyệt đối không phải người như vậy!" Lương Cảnh Thư lập tức kích động phản bác, dọa Ôn Mỹ Phách giật mình. "Thật ra ngài mềm lòng hơn bất cứ ai, nếu không phải là bất đắc dĩ, ngài căn bản không muốn tiếp nhận Ôn thị?"

"Được, được, được, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi." Thấy Lương Cảnh Thư kích động đến mức sắp cắt tóc thề độc chứng minh mình không sai, Ôn Mỹ Phách vội vàng cười hihi trấn an tâm tình của hắn, trong lòng lại không khỏi bị lòng trung thành cùng tin tưởng của hắn làm cảm động. "Cảnh Thư, tôi đùa đấy, cậu không hiểu sao? Khiếu hài hước của cậu đi đâu rồi? Năm năm trước cậu không như vậy."

Không phải từng có người nói qua, cả đời có một tri kỷ là đủ rồi sao. Như vậy vô luận danh tiếng bên ngoài của hắn có kém thế nào thì có Cảnh Thư hiểu hắn cũng đã đủ rồi.

"Vậy sao? Thì ra là ngài đùa giỡn." Lương Cảnh Thư lau đi mồ hôi bên trán, thở dài một hơi. "Thì ra là ngài đùa giỡn." Hắn tự lẩm bẩm.

Ôn thị ngộ mười lăm năm trước, hắn đã lập chí cả đời sẽ trung thành với tổng giám đốc, kể cả năm tháng từ từ đi qua, quyết định của hắn chưa từng thay đổi.

Vô luận Ôn Mỹ Phách thay đổi như thế nào, hắn tuyệt đối đều đứng cùng một trận tuyến với tổng giám đốc.

"Cha, người Ôn gia đến." Hạng Danh Diệu nhìn từ cửa chớp, vừa đúng lúc nhìn thấy ba chiếc xe Mercedes màu đen chậm rãi lái vào cửa nhà xưởng của mình, hai hàng mây rậm của hắn không khỏi nhũn lại, trên gương mặt trẻ tuổi kiên nghị của hắn mang theo vẻ không tin tưởng.

Hạng gia ở chỗ này kinh doanh nhà xưởng may mặc đến Hạng Danh Diệu đã là đời thứ ba, bởi vì hoàn cảnh thay đổi, cộng thêm tiền vốn nhà xưởng không đủ, khiến cho hắn không thể không nghĩ đến tình huống xấu nhất là đóng cửa nhà xưởng. Ba năm trước, cha vay mượn một khoản tiền khổng lồ từ tập đoàn Hán Hoàng mà người hợp tác đã lâu, lúc ấy Ôn Mỹ Phách rất dứt khoát đồng ý luôn, thế nhưng hắn vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, thiên hạ không có bữa ăn miễn phí như thế, hắn không hiểu Ôn gia sao lại dễ dàng vơ tay ra giúp như thế?

Hắn mơ hồ nghĩ thấy một cổ mùi vị âm mưu.

"Là cậu Ôn tới sao?" Hạng cha nghe vậy, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhất thời sáng lên, năm tháng nhằn tâm lưu lại dấu vết năm tháng trên mặt ông, rõ ràng mới sáu mươi, nhưng khuôn mặt nhìn đã hơn bảy mươi.

"Phải, là Ôn Mỹ Phách." Hạng Danh Diệu trả lời có vẻ lạnh nhạt, có vẻ không thân thiện.

"Danh Diệu, sao con có thể gọi thẳng tên của cậu Ôn? Ân tình Ôn gia với nhà chúng ta như cha mẹ tái sinh! Không cho phép con nói chuyện như vậy." Hạng cha bắt mắt cảnh cáo, vội vàng ra cửa nghênh đón Ôn Mỹ Phách.

Hạng Danh Diệu không nói một lời nghiêm mặt đi theo sau cha, không muốn lại vì chuyện Ôn gia mà tranh chấp với cha nữa. Thương trường như chiến trường, thực tế miễn bàn tình cảm, cũng chỉ có cha hắn không cho là vậy.

"Chào bác Hạng, đã lâu không gặp, gần đây bác khỏe không?" Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi bước xuống từ xe Mercedes màu đen, da tay của hắn hơi trắng, tứ chi mảnh khảnh thon dài, ngũ quan thanh tú sạch sẽ xinh đẹp, nhất là ánh mắt của hắn, mắt cười cong cong, thật giống như hai viên ngọc màu đen long lánh.

Hắn chính là Ôn Mỹ Phách, hai mươi tám tuổi tiếp quản tập đoàn Hán Hoàng, được khen là người thừa kế trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Ôn thị.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười sạch sẽ của Ôn Mỹ Phách tựa như thiên sứ tinh khiết vô hại, hắn cúi chào về hướng Hạng cha.

"Bác rất khỏe, rất khỏe" Hạng cha gật đầu liên tục, "Cậu Ôn bận chuyện còn đặc biệt đi đến đây, thật làm cho bác băn khoăn, phải là bác đi tìm cậu Ôn mới đúng."

"Bác Hạng ngàn vạn đừng nói như vậy, cháu cũng là có chuyện mới đến đây quấy rầy, " Ôn Mỹ Phách mắt cười xinh đẹp giống như lơ đãng ngắm nhìn bốn phía. "Nghe nói bởi vì kế hoạch đô thị, sau này chung quanh đây sẽ biến thành khu buôn bán."

"Ừ, qua ít ngày nữa nơi này sẽ trở nên rất nhộn nhịp, cùng bộ dáng thuận phúc như hiện tại khác xa nhau!" Hạng cha cười đáp.

Vẫn mắt cười cong cong, Ôn Mỹ Phách môi mông nâng lên thành một nụ cười rực rỡ. Mỗi khi tâm tư hắn càng nhiều, nụ cười bên môi cũng càng chói mắt. "Nếu ở đây xây một trung tâm mua sắm chắc là rất tốt nhỉ!"

"Dĩ nhiên, ánh mắt cậu Ôn quả nhiên độc đáo, nếu như có thể xây một trung tâm mua sắm xa xỉ ở đây, khẳng định chiếm hết tiền cơ, " Hạng cha kiêu ngạo mà nhìn Ôn Mỹ Phách trước mắt, nhớ năm đó lần đầu tiên nhìn thấy hắn mới bốn, năm tuổi! Cái đầu nho nhỏ, khuôn mặt thanh tú, mặc bộ vest trẻ con đáng yêu, an tĩnh đứng phía sau tổng giám đốc đời trước tập đoàn Ôn thị Ôn Nghi Thân, không nghĩ đến trong nháy mắt, hôm nay đã là một người đàn ông có thể một mình đảm đương một phía rồi. "Cậu Ôn coi trọng mảnh đất nào chưa?"

"Cháu đi đâu xem mảnh đất?" Nụ cười Ôn Mỹ Phách sâu hơn, giống như đứa bé không chút tâm cơ, "Vị trí mảnh đất của bác Hạng đây liền được rồi."

"Không sai, đã có mấy người đến nói chuyện với bác, bác đều không bỏ được những thứ yêu thích" Hạng cha lắc đầu thở dài, "Chúng ta ở đây đã lâu,

bắt đầu từ đời cha bác, coi như có kiếm được nhiều tiền hơn nữa, chuyện bán sản nghiệp tổ tiên lấy tiền, bác không làm được.”

"Vậy sao? Vô luận như thế nào cũng không chịu bán sao?" Gương mặt tuấn dật của Ôn Mỹ Phách xẹt qua một tia tiếc hận.

"Ôn Mỹ Phách, câu này của ngươi có ý gì?" Hạng Danh Diệu cau mày, tiến một bước dài đến trước mặt hắn, vệ sĩ áo đen bên cạnh Ôn Mỹ Phách lập tức ngăn hắn lại.

"Không được vô lễ, lui ra." Ôn Mỹ Phách khoát khoát tay, ý bảo vệ sĩ áo đen tránh ra, hắn vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ. "Anh có phải anh Hạng không? Tôi không có ý gì cả, chỉ là hỏi một chút thôi."

"Hừ!" Hạng Danh Diệu tức giận hừ nhẹ, từ lần đầu tiên nhìn đến người đàn ông có khuôn mặt trẻ con trước mắt hắn đã không có hảo cảm rồi.

"Danh Diệu, không được nói chuyện như vậy với cậu Ôn" Hạng cha quay đầu lại cười theo, "Ngại quá, tính tình của thằng bé chính là bồng bột như vậy."

"Không sao, cháu sẽ không để ý, " Ôn Mỹ Phách cười cười, "Bác Hạng thật không bán sao?"

"Ừ, chúng ta tuyệt đối sẽ không bán."

"Vậy thì thật đáng tiếc" không dấu vết cau mày, chột giân ra, Ôn Mỹ Phách vẫn nở nụ cười kìm đồng tiền như thiên sứ. "Cảnh Thu, phiền cậu đưa văn kiện cho tôi."

"Vâng." Lương Cảnh Thu lập tức lấy văn kiện từ cặp công văn.

"Bác Hạng, đây là giấy vay tiền ba năm trước đây, bác còn nhớ chứ?" Ôn Mỹ Phách nhẹ giọng cười hỏi, "Phía trên rõ ràng viết số tiền mượn cùng kỳ hạn trả tiền."

"Bác dĩ nhiên nhớ."

"Nếu như cháu nhớ không lầm, bác cũng nên bắt đầu trả nợ gốc rồi."

"Bác biết" nhìn thấy giấy vay tiền, trán Hạng cha thấm ra mồ hôi hột, trước mắt bọn họ không có năng lực trả hết khoản tiền mượn này. "Nhưng trước mắt chúng ta có chút khó khăn, hi vọng cháu có thể cho chúng ta thêm chút thời gian."

"Bác Hạng, còn nhớ rõ năm đó khi bác mở miệng vay tiền cháu, cháu không chút do dự." Ôn Mỹ Phách thu lại mặt cười, lúc này nụ cười trên mặt hắn không còn thật lòng như vậy nữa. "Hôm nay bác trì hoãn, khiến cho cháu rất bối rối."

"Bác hiểu, hi vọng Ôn thiếu gia có thể cho bác thêm một ít thời gian, bác nhất định nghĩ biện pháp hoàn trả."

"Khoản tiền hơn bảy trăm vạn, không phải số lượng nhỏ?"

"Bác sẽ nghĩ biện pháp." Hạng cha nói thành khẩn.

Ôn Mỹ Phách lặng lẽ nhìn Hạng cha, nhìn vị trưởng bối từng thân thiết dặt tay hắn đến đầu hẻm mưa đồ ngọt, nhưng hắn lại phải làm ra loại chuyện tàn khốc này. "Bác Hạng." Dừng lại một hồi lâu, hắn mở miệng, bởi vì trời sinh mặt cười, ngược lại khiến cho người ta không nhìn rõ được ý nghĩ chân chính trong lòng hắn.

"Cậu Ôn?"

"Dựa theo tình trạng buôn bán hiện tại của quý công ty, trong thời gian ngắn không thể xuất ra một khoản tiền lớn" Ôn Mỹ Phách bình tĩnh nói, bình tĩnh đến ngay cả mình cũng cảm thấy ghét. "Cháu muốn phương pháp đơn giản nhất, chính là bác đem mảnh đất này bán cho cháu."

"A?" Hạng cha ngơ ngẩn, thật giống như không thể tin được đứa nhỏ đáng yêu trước mắt sẽ nói ra lời nói vô tình như thế.

"Ôn Mỹ Phách, ngươi quả nhiên lộ ra lòng muông dạ thú của mình!" Hạng Danh Diệu đứng ở một bên giận dữ mắng mỏ, trên trán gân xanh nổi lên. "Năm đó ngươi dứt khoát cho mượn tiền, thì ra là để ý đến mảnh đất này!"

"Anh Hạng nói những lời này không công bằng rồi, kể cả tôi có liệu sự như thần, ba năm trước đây sao biết được nhà xưởng sẽ lâm vào tình trạng không tốt như thế này? Lúc ấy tôi cũng xuất phát từ ý tốt," đối mặt với sự lên án của Hạng Danh Diệu, Ôn Mỹ Phách cũng không tức giận, vẫn là giọng nói bình thản. "Hôm nay tôi chỉ là tùy việc mà làm thôi."

"Ngươi đừng nghĩ nguy biện!"

"Bác Hạng, cháu nghĩ bác cũng sẽ không muốn cùng cháu ra tòa chứ? Đó không phải là chuyện tốt." Huýt khê một hơi, Ôn Mỹ Phách hướng về phía Hạng cha mở miệng. "Bác nếu như chịu bán cho cháu sẽ là biện pháp giải quyết tốt nhất."

"Cậu Ôn...?" Gương mặt già nua của Hạng cha dần dần mất đi huyết sắc, ánh mắt nhìn Ôn Mỹ Phách giống như đang nhìn người xa lạ.

Mới một thời gian mà cậu Ôn đã không phải đứa bé lương thiện năm đó sao?

"Bác Hạng, nếu như bác nguyện ý bỏ những thứ yêu thích, trừ khoản tiền mượn lúc trước, cháu cũng sẽ cho bác vay một khoản tiền quay vòng khác." Ôn Mỹ Phách thành khẩn nói.

Hắn còn không có táng tận lương tâm đến mức khiến cho bác Hạng mất đi chỗ dựa, nhưng hắn là thương nhân, không phải nhà từ thiện, hắn phải đưa ra lựa chọn mà thương nhân nên làm.

"Ai muốn tiền thôi của người? Chúng ta nói rất rõ ràng, mảnh đất này tuyệt đối sẽ không bán." Lập tức cắt đứt lời của hắn, Hạng Danh Diệu tức giận giơ nắm đấm. "Ôn Mỹ Phách, người đừng ở đây mà vọng tưởng!"

"Bác Hạng?" Nhìn cũng không nhìn Hạng Danh Diệu một cái, Ôn Mỹ Phách chờ Hạng cha trả lời.

"?..."

"Cháu thật sự hi vọng bác có thể đồng ý đề nghị của cháu, giá tiền cháu đưa ra tuyệt đối không thấp hơn giá thị trường, đây đối với bác mà nói cũng không phải chuyện xấu."

"?..."

"Bác Hạng?"

"?..."

"Nếu như bác nhất định không chịu bán, chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên tòa án, bác thật không xem xét lại sao?"

"?..."

"Đã như vậy, chúng ta cũng không còn biện pháp khác rồi." Chậm chạp đọc không được câu trả lời của Hạng cha, Ôn Mỹ Phách đáng tiếc xoay người.

"... Cậu Ôn." Trầm mặc đã lâu Hạng cha rốt cuộc lên tiếng, "Chờ một chút."

Ôn Mỹ Phách ngừng lại một chút, quay đầu lại. "Bác Hạng có gì dạy bảo?"

"Chúng tôi ... nguyện ý bán đất." Thật sâu hít một hơi, Hạng cha nặng nề nói.

"Cha!" Hạng Danh Diệu kích động nhìn cha, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Đây là sản nghiệp tổ tiên lưu lại! Sao có thể bán cho tên họ Ôn lòng lang dạ sói? "Cha, mảnh đất này có ý nghĩa rất lớn với người!"

"Hạng Danh Diệu, con cảm miệng lại cho cha!" Hạng cha quay đầu lại giận dữ mắng mỏ.

"Ghe tòm, tức chết con rồi." Nhận được ánh mắt nghiêm nghị của cha, Hạng Danh Diệu hậm hực im lặng, ánh mắt phẫn nộ hung hăng nhìn Ôn Mỹ Phách.

"Thì ra là bác Hạng hồi tâm chuyển ý rồi, đây là một quyết định sáng suốt." Ôn Mỹ Phách cười, lần này không nhìn ra một loại vô hại giống như thiên sứ, mà là vẻ mặt có chút phức tạp. "Chuyện còn lại, làm phiền nói chuyện trực tiếp với Cảnh Thu! Chuyện tiền bạc các bác cứ việc yên tâm."

"Tiền cũng không quan trọng, nhưng bác có một vấn đề." Hạng cha ánh mắt khôn khéo sâu xa nhìn lại hắn.

"Bác Hạng mời nói."

"Cháu chính là cậu Ôn bác quen năm đó sao?" Bác Hạng tình ý sâu xa hỏi.

Lương Cảnh Thu nghe ông hỏi, không nhịn được giương mắt liếc về hướng Ôn Mỹ Phách.

Nụ cười trên mặt Ôn Mỹ Phách biến mất ngắn ngủn một giây, rồi lại chợt như ánh mặt trời rực rỡ. "Cháu đương nhiên vẫn là Ôn Mỹ Phách ngày trước, nhưng con người không phải luôn luôn thay đổi sao?"

"Tổng giám đốc, tôi đều xử lý tốt, ngày mai tôi sẽ tự mình đến đây ký hợp đồng." Lương Cảnh Thu lên xe đóng cửa, cung kính báo cáo.

"Cảnh Thu, cậu nhất định cảm thấy tôi rất lạnh khốc vô tình chứ?" Nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, Ôn Mỹ Phách băng quơ hỏi, mỗi khi hắn phải làm ra quyết định trái với ý hắn thì hắn sẽ xuất hiện biểu tình trống rỗng này. "Kể cả bác cha chú xem tôi từ nhỏ đến lớn, tôi cũng có thể mặt không đổi sắc như vậy bắt họ đi vào khuôn khổ, đáng vẻ tôi như vậy rất kém cỏi chứ?"

"Tổng giám đốc, tôi không nghĩ như vậy." Hắn biết tổng giám đốc cũng cực chẳng đã. Tập đoàn Ôn thị có mấy ngàn người dựa vào hắn ăn cơm, hắn ngã xuống, bao nhiêu người sẽ mất đi công việc? Vì sự thật này, có lúc tổng giám đốc phải làm ra quyết định tàn khốc.

Không ai nghĩ được khi tổng giám đốc tiếp nhận, tập đoàn Ôn thị đã là cái vỏ rỗng, tổng giám đốc đời trước là một người tốt, tốt đến nỗi công ty bị đào rỗng mà không biết, nếu không phải tổng giám đốc mấy năm gần đây khổ cực làm việc, đòi lại những thứ vốn thuộc về Ôn thị, Ôn thị đã sớm biến mất

trong thương trường.

"Chỉ là mọi người nghĩ như vậy." Ôn Mỹ Phách mắt cười cong cong, nụ cười lại không đến đáy mắt. "Nhưng nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình, đây là sự thật mấy năm gần đây tôi sâu sắc cảm nhận được."

"Tổng giám đốc, tôi biết ngài khó xử." Lương Cảnh Thư nói nhỏ.

Hắn chỉ là lo lắng tổng giám đốc càng ngày càng lạnh nhạt, cuối cùng sẽ có một ngày hoàn toàn mất đi mình.

"Cảnh Thư, cậu sẽ không phản bội tôi chứ?" Dừng một chút, Ôn Mỹ Phách hỏi.

"Tổng giám đốc yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội ngài." Lương Cảnh Thư trả lời như chém đinh chặt sắt.

"Nghe cam đoan của cậu thật khiến tôi thấy an tâm, cậu là người mà tôi tin tưởng nhất, cũng là người duy nhất tôi tin tưởng." Ôn Mỹ Phách cau mày nhìn hình ảnh ngược nụ cười mình trên cửa sổ xe, chán ghét nhắm mắt lại.

Thật ra thì hắn cũng không muốn cười a! Một chút cũng không muốn, cố tình mình vĩnh viễn cười mỉ mỉ như vậy, nhìn nhiều thêm chút âm hiểm rồi.

"Cảnh Thư, tôi mệt mỏi, muốn nằm nghỉ một lúc."

"Vâng, ngài yên tâm nghỉ ngơi đi!" Cảnh Thư gật đầu một cái, hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Lúc này tổng giám đốc không muốn chịu bất cứ kẻ nào, việc gì quấy rầy, hắn cần lắng đọng lại tâm tình.

"Đứng lại! Đứng lại!" Hoàng hôn vẫn đẹp như mọi ngày, một cảnh sát vóc người hơi mập thờ hỏn hển thối còi, đuổi sát người con trai trẻ tuổi thân hình cường tráng phía trước.

Bọn họ đã chạy qua hai đường cái, ba đường phố, trở mắt nhìn cự ly hai người càng kéo càng xa.

Nghe cảnh sát gào thét, người con trai trẻ tuổi chỉ quay đầu lại liếc nhìn cự ly lớn giữa hai người, bước chân dưới chân nhanh hơn.

"Đứng lại! Mau đứng lại cho ta!"

Chỉ có ngu ngốc mới đứng lại! Người con trai trẻ tuổi giả trang cái mặt quý, như một làn khói quẹo vào cái hẻm nhỏ bên phải.

"Không được, không được," thở gấp vì không thở được, cảnh sát trung niên mập mạp đỡ thắt lưng đổi chạy bộ thành đi nhanh, "Tên nhóc này thể lực tốt như vậy, không tham gia Marathon tranh tài mà làm kẻ trộm áo lót, thật là tuổi còn trẻ không lo học!"

"Bác Khang, bác đang nói người nào nha?" Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một giọng nữ trong veo, gương mặt tuy không son phấn nhưng vẫn xinh đẹp ánh vào mi mắt ông.

Khuôn mặt trái xoan đầy đủ, ngũ quan thanh lệ, môi hồng tự nhiên đỏ thắm khẽ nhếch, đặc biệt nhất là đôi mắt xanh thông minh sáng ngời của cô, khiến người ta không muốn dời đi ánh mắt, cô không đi theo trào lưu hiện hành, mái tóc chưa từng nhuộm màu, buộc gọn gàng sau lưng, một thân quần áo thể thao màu hồng mặc ở nhà càng tôn thêm đáng người xinh đẹp của cô, có thể so sánh với vóc người của các người mẫu chuyên nghiệp.

"Thì ra là Hiểu Ân! Lại ra ngoài luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ sao?" Đại Khang một bên đuổi theo tặc, một bên nói chuyện với cô gái xinh đẹp bên cạnh.

Võ Uy đạo quán có tên là đạo trường Taekwondo, chủ nhân đạo quán Đường Thiên Thành tại đây rất có danh vọng, dưới gối một trai gái Huy Giương cùng Hiểu Ân kể tục một thân công phu tốt cùng tinh thần trọng nghĩa của cha.

"Vâng, không nhiều lắm, nếu không chạy mấy vòng nguoid cháu nó ì ra" Đường Hiểu Ân khẽ mỉm cười, đôi mắt thanh lệ đang lúc tản ra ánh khí, "Bác Khang đang đuổi theo cướp sao?"

"Đúng vậy!" Đại Khang giống như thật đáng tiếc lắc đầu một cái, chỉ hướng bên phải phía trước. "Mới vừa để thoát tên trộm áo lót khôn khiếp, bác Dương tận mắt nhìn thấy hắn trộm đi nội y của bà."

Trộm áo lót tím Dương? Chính là tím Dương nhà 13, thể trọng đột phá 100 cân?! Bây giờ loại hình ăn trộm thích quả nhiên càng ngày càng rộng rãi rồi.

"Ồ" Hiểu Ân chớp chớp mắt đẹp, không đem cảm giác kinh ngạc hiện trên mặt, "Bác Khang cần cháu giúp một tay không?" Bằng trình độ đôi chân của cô, chưa đến năm phút đồng hồ thì có thể bắt được tên trộm áo lót.

"Tốt! Nếu cháu không chê phiền toái."

"Không đâu, cảnh dân hợp tác là cần phải vậy." Sau khi gật đầu với Đại Khang, Đường Hiểu Ân lập tức đuổi theo phương hướng biến mất của tên trộm

đồ lót, chưa đến ba giây đồng hồ, Đại Khang đã không nhìn thấy bóng lưng của cô.

"Ê! Người đứng lại cho ta!" Chạy vội tới cửa công viên, Đường Hiểu Ân lập tức tỉnh mắt phát hiện tên trộm áo lót theo lời bác Khang, cô giữ vững cự ly 5m sau tên trộm

"Cô là ai? Không có việc gì bắt lo chuyện người khác đi!" Trong tay còn đang cầm áo lót thím Dương, người con trai trẻ tuổi thấy đuổi theo sau mình là một mỹ nhân xinh đẹp, liền cũng không đem cảnh cáo của cô để trong lòng, "Đừng đi theo tôi, mau rút đi chỗ khác!"

"Anh chính là tên trộm áo lót thím Dương?"

"Cái gì trộm áo lót, tôi chỉ là mượn mấy ngày, tôi sẽ trả lại bà ấy sau." Người con trai trẻ tuổi khoát tay, "Mau rút đi!"

"Nói như vậy anh thừa nhận mình là tên trộm áo lót rồi hả?" Không thể bắt làm người là nguyên tắc của cô từ trước đến giờ, cô cảnh cáo lần nữa, "Mau dừng lại."

"Đã nói tôi chỉ mượn mấy ngày, cô nghe không hiểu sao? Đồ đàn bà ngu ngốc này — ai u?... " Người con trai trẻ tuổi còn chưa kịp nói xong đã nhận ngay một cái đập hung ác vào mũi ngọc của mình, đầu hắn ngã dúm xuống mặt đất đầy bụi.

"Bảo anh dừng lại, tại sao không dừng?" Đường Hiểu Ân cau mày.

Dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm cô, người con trai trẻ tuổi không phục. Hắn là trộm đúng không! Kia một tên trộm bị đuổi theo còn không cần chạy sao?

"Không được cho phép mà lấy không phải là trộm sao, chẳng lẽ anh chưa nghe nói qua sao? Tôi khuyên anh vẫn là nên ngoan ngoãn đến đồn cảnh sát tự thú đi!"

"Cô đồ đàn bà xấu xa này, chẳng những đập tôi còn dạy đời tôi, cô không chịu để yên được à?" Người con trai trẻ tuổi tức giận đứng lên, không nói hai lời liền tặng cô một quả đấm móc.

Đường Hiểu Ân không chút hoang mang quay đầu, tay trái ngăn lại công kích của hắn, vừa nhanh vừa mạnh đấm thẳng trực tiếp KISS lên sống mũi hắn. Phanh một tiếng, đầu hắn từ trên mặt hắn tràn ra.

"Đau đau đau! Đau chết tôi rồi, lỗ mũi của tôi a!" Người con trai trẻ tuổi đau đến giờ chân, "Cô làm đứt lỗ mũi tôi rồi."

"Tôi cũng không cắt đứt lỗ mũi của anh" Đường Hiểu Ân nhún nhún mày, hắn hình dung quá khoa trương rồi. "Lỗ mũi của anh rất tốt, cùng lắm... cùng lắm cũng chỉ là gãy sống mũi thôi."

Làm ơn, gãy sống mũi cũng rất nghiêm trọng đi!

"Cô...?" Thận trọng lấy tay ra, lại phát hiện tay đầy máu, người con trai trẻ tuổi đã đau đến nói không ra lời.

"Hiểu Ân, thì ra cháu đã bắt được hắn, cảm ơn cháu nha!" Đại Khang thở hồng hộc đã chạy đến gần, vừa thấy tên trộm về mặt như đưa đám núp ở một bên, không khỏi mặt mày hớn hớn, lập tức còng tay hắn lại. "Bác đưa hắn về đồn lấy lời khai trước, buổi tối bác sẽ đến tận nhà cảm ơn."

"Đừng khách khí, việc nhỏ mà bác." Hiểu Ân mỉm cười, dù sao đây cũng không phải lần đầu cô giúp bắt cướp. "Thỉnh thoảng hoạt động gần cột một chút cũng tốt."

"Hiểu Ân, con về rồi à, hôm nay về muộn đó nha!" Nghe tiếng mở cửa, Đường Thiên Thành cười ha hả quay đầu lại, "Nhìn xem ai đến đây?"

Nhìn thấy khuôn mặt tuần dật quen thuộc đang ngồi trong phòng khách, Đường Hiểu Ân ngẩn ra, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần. "Anh Cảnh Thư."

"Hi! Hiểu Ân, đã lâu không gặp." Lương Cảnh Thư mỉm cười chào hỏi với cô.

"Hi." Đúng vậy! Bọn họ thật sự đã rất lâu không gặp, kể từ ba năm trước đây, sau khi hắn kiên quyết không để ý sự phản đối của mọi người, làm việc cho tập đoàn Ôn thị, bọn họ liền chưa từng gặp mặt.

Không thể diễn tả được cảm giác trong lòng là gì, Đường Hiểu Ân bình tĩnh rót ly nước cho mình, nội dung hai người nói chuyện, toàn bộ lọt vào hai tai cô không sót một chữ nào.

"Cảnh Thư, nói như vậy cháu vẫn đang làm việc cho tên gian thương kia sao?" Đường Thiên Thành không đồng ý, cau mày hỏi.

"Tổng giám đốc anh ấy không phải gian thương, những chuyện kia cũng chỉ bên ngoài nói xấu anh ấy mà thôi." Lương Cảnh Thư biết Ôn Mỹ Phách từ trước đến giờ đều không thích cãi lại việc mình bị đồn thổi thành nhân vật xấu xa tội ác tày trời.

Nếu như bọn họ biết con người tổng giám đốc cũng sẽ không nói như vậy. Hắn không khỏi nghĩ thầm.

"Nhưng không có lừa sao có khói, không phải sao?" Đường Hiểu Ân nhẹ giọng mở miệng, trong đầu hiện lên các tin tức đều là liên quan đến mặt trái của Ôn Mỹ Phách.

Cổ động thu mua đất đai, hợp doanh mua công ty nhỏ yếu kém, tác phong Ôn Mỹ Phách trên thương trường có tiếng là cường ngạnh, không nói chuyện tình cảm và thể diện, mọi việc đều lấy lợi ích tiền bạc là ưu tiên, ở trong mắt cô, Ôn Mỹ Phách cả người đầy hơi tiền sao có tư cách có được sự trung thành của anh Cảnh Thư? Ấn tượng khắc sâu nhất là lúc ở chỗ chú Long vùng nông thôn, vườn cây quýt mà chú vẫn lấy làm kiêu ngạo bị tập đoàn Ôn thị thu mua, hôm nay biến thành sân Golf, chỉ phục vụ cho những người có tiền trên đỉnh kim tự tháp sử dụng.

Đàn ông như vậy...? Cái loại đó chỉ nghĩ nên kiếm tiền như thế nào, không để ý nhân tình nghĩa lý, anh Cảnh Thư sao lại tình nguyện trở mặt cùng anh trai, người thân như tay chân cũng muốn giúp hắn?!

"Có lúc bị bức ở tình thế bất buộc, quả thật không đưa ra quyết định tàn khốc không được, nhưng điều này không có nghĩa là tổng giám đốc anh ấy là người xấu." Cái loại cảm giác trăm miệng cũng không thể bào chữa này, Lương Cảnh Thư than thở.

"Em mặc kệ Ôn Mỹ Phách là hạng người gì, hắn làm gì cũng không liên quan đến em, chỉ cần anh Cảnh Thư không thay đổi là được rồi." Đường Hiểu Ân luôn luôn thiện ác rõ ràng, đúng là đúng, sai chính là sai, không có chỗ cho nói mơ hồ.

Nhưống mày nhìn cô một cái, Lương Cảnh Thư chỉ là cười cười không lên tiếng.

Hiểu Ân sai lầm rồi, nếu như tổng giám đốc thật sự biến thành ác, hắn cũng nguyện ý đi xuống Địa ngục cùng anh ấy.

"Thật ra thì lần này đến cháu có chuyện muốn nhờ Huy Dương." Không muốn tiếp tục đề tài vây quanh con người Ôn Mỹ Phách, hình tượng tổng giám đốc trong lòng hắn, ai cũng không thể thay đổi được, hắn trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính.

"Huy Dương ra nước ngoài rồi, trong thời gian ngắn sẽ không về," Đường Thiên Thành thông thả ung dung rót thêm trà vào chén, "Hắn đi nước Pháp."

"Thì ra cháu đến muộn..." Lương Cảnh Thư khó nén thất vọng.

Hắn vốn muốn nhờ người bạn tốt chơi từ bé đến giờ, lại là cao thủ nhu đạo làm vệ sĩ ngắn hạn cho tổng giám đốc, giờ hắn không có ở đây cũng hết cách rồi.

"Anh trai đi Paris, nhanh nhất thì cũng tháng sau mới về." Đường Hiểu Ân bổ sung.

"Ừ." Gật đầu tiếc nuối một cái, Lương Cảnh Thư thu hồi nụ cười. Thật không may, gặp ngay lúc Huy Dương ra nước ngoài mỗi năm một lần.

Đường Huy Dương là một cá thể rất mâu thuẫn, rõ ràng sinh ra trong một gia đình võ đạo thế gia không lãng mạn nhất, cổ tình lại có thiên tính lãng mạn lạc lõng nhất.

"Anh Cảnh Thư, anh cần nhờ anh em cái gì sao? Liên quan đến Ôn Mỹ Phách à?" Thấy thần sắc hắn kỳ quái, Đường Hiểu Ân hỏi.

"Ừ..." Lương Cảnh Thư đem tình hình thực tế tổng giám đốc liên tục nhận được thư cảnh cáo trong tháng này nói ra. "Anh rất lo lắng sự an toàn của tổng giám đốc, nhưng anh ấy lại nhất định không chịu bảo cảnh sát."

"Bởi vì Ôn gian thương nhận được thư cảnh cáo, cho nên anh muốn nhờ anh em bảo vệ hắn?" Đường Hiểu Ân lộ ra biểu tình "Thì ra là như vậy".

Còn nói Ôn Mỹ Phách không phải gian thương, hắn nếu làm việc quang minh lỗi lạc, sao lại đắc tội với người ta được?

"Ừ, anh tin tưởng dựa vào giao tình của anh cùng Huy Dương, hắn nhất định sẽ đồng ý." Kể cả Huy Dương không đồng ý hắn dẫn thân vào thương trường người lừa ta gạt, nhưng hắn tin tưởng Huy Dương sẽ không cự tuyệt yêu cầu của hắn.

"Anh Cảnh Thư, anh có thể nói cho em biết tại sao anh cần phải giúp Ôn Mỹ Phách được không?" Đường Hiểu Ân không hiểu cau mày, "Hắn rõ ràng là người rất khác với anh mà!"

"Những thứ kia đều là hiểu lầm, tiếp xúc với con người thật của tổng giám đốc em cũng sẽ hiểu." Lương Cảnh Thư miễn cưỡng cười cười, "Nếu em nhất định bắt anh nói ra lý do, anh cũng không nói được."

"Ý của anh là, nếu như em có cơ hội tiếp xúc với Ôn Mỹ Phách, em cũng sẽ khăng khăng một mực với hắn ta như anh sao?" Đường Hiểu Ân không thể hiểu được câu trả lời của hắn.

"Ừ, em cũng sẽ vậy." Lương Cảnh Thư không chút do dự gật đầu. Ở Ôn Mỹ Phách toát ra một loại khí phách đặc biệt, nếu như có thể nhận được sự tin tưởng của tổng giám đốc, nhất định sẽ cảm nhận được.

Ôn Mỹ Phách trong mắt người khác có lẽ rất xấu, hơn nữa anh ấy cũng có ý biểu hiện rất xấu, anh ấy cố ý tạo nên hình tượng lãnh khốc vô tình làm cho người ta chán ghét, bởi vì anh ấy chưa từng tính toán gần gũi với bất luận kẻ nào. Thật ra con người tổng giám đốc rất mềm lòng, nếu không phải năm đó xảy ra quá nhiều chuyện xấu, hắn tin tưởng tổng giám đốc cũng sẽ không thay đổi nhiều như thế, anh ấy vẫn sẽ là Ôn Mỹ Phách ngày trước cười đến rất thật lòng.

Nhưng trong lòng Lương Cảnh Thư cũng biết, tính tình tổng giám đốc đang từ từ thay đổi, bầu không khí u ám đang dần dần cắn nuốt từng giọt ánh sáng, tiếp tục như vậy nữa, có lẽ tổng giám đốc thật sự sẽ biến thành một người hoàn toàn lạnh lùng.

Lương Cảnh Thư một lần nữa khẳng định làm cho Đường Hiểu Ân mê hoặc, cô cau mày.

"Như vậy, liền để em đến thay thế anh trai đi!" Đường Hiểu Ân theo bản năng nhìn cha một cái, phát hiện sau khi nghe câu trả lời sau của cô vẫn giữ vẻ mặt thật bình tĩnh, không có phản đối cũng không đồng ý. "Em vẫn rất tò mò nguyên nhân gì khiến anh Lương Cảnh Thư chịu giúp bên người Ôn Mỹ Phách, thậm chí không tiếc cùng anh trai trở mặt."

"Hiểu Ân?" Lương Cảnh Thư rất kinh ngạc, không nghĩ đến việc hấn và Huy Dương trở mặt lại luôn luôn canh cánh trong lòng cô, việc kia với bọn họ mà nói cũng giống như tranh chấp giữa anh em với nhau mà thôi.

"Cho nên để em đi bảo vệ hấn đi! Anh yên tâm, năng lực của em cũng không kém anh trai." Tên trộm vừa bị cô đánh cho chảy máu mũi là ví dụ tốt nhất.

"Không được! Công việc nguy hiểm như vậy anh không thể để em đi được." Lương Cảnh Thư không suy nghĩ liền lắc đầu.

"Anh Cảnh Thư không tin năng lực của em?"

"Anh dĩ nhiên tin tưởng năng lực của em, nhưng anh không biết đối phương sẽ làm gì, anh không thể để cho em mạo hiểm."

"Cảnh Thư, cháu để nó đi đi! Hiểu Ân không yếu ớt như cháu nghĩ đâu." Đường Thiên Thành chậm rì rì nói chen vào, trong giọng nói bình tĩnh vô ba tràn đầy lòng tin với con gái.

"Nhưng..."

"Yên tâm, em có thể chịu trách nhiệm" Đường Hiểu Ân cười một cái cho hấn yên tâm, cô rất muốn tìm hiểu rõ đến tột cùng Ôn Mỹ Phách là dạng người gì, chẳng lẽ hấn thật sự khác với hình tượng bên ngoài sao? "Em ngày mai sẽ đi gặp Ôn Mỹ Phách với anh."

Bạn đang đọc truyện *Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"...Tôi nói rồi, tôi không cần vệ sĩ gì cả," chậm rì rì đi vào phòng làm việc, Ôn Mỹ Phách nhếch mày, một bộ xem thường "Tôi có thể tự bảo vệ mình."

"Tôi biết tổng giám đốc để ý việc lộ thông tin sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Ôn thị, về việc này ngài cứ yên tâm, cô ấy là bạn của tôi, bất kể là về độ trung thành hay việc giữ bí mật đều không thành vấn đề." Lương Cảnh Thư nhỏ giọng giải thích đi theo sau hấn.

"Cậu nói cô ấy là bạn của cậu?"

"Đúng vậy, cô ấy có thể coi như đứa em gái tôi nhìn từ nhỏ đến lớn."

"Hả?" Ôn Mỹ Phách có chút hứng thú nheo mắt cười. Trong ký ức của hấn, cha mẹ Cảnh Thư qua đời trong một tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, cho nên đối với việc mình giúp hấn hoàn thành việc học luôn tràn đầy cảm kích, lúc nào thì hấn có một "em gái" thế không biết?

Ôn Mỹ Phách đẩy ra cửa phòng chờ khách quý, khi hấn đi vào tầm nhìn của Đường Hiểu Ân, hai người không hẹn mà cùng hơi ngẩn ra, vẻ kinh ngạc rất nhanh lướt qua mắt hấn.

Một bộ quần áo màu đen vừa người khiến cô gái trước mắt trong sự ngỡ ngàng lại mang một ít cao ngạo, tựa như hương hoa mai trắng nở trong tiết trời đông lạnh, lúc thấy hấn không khăn trang như những người khác, lúc này đôi mắt đẹp của cô đang nhìn hấn không chớp mắt.

Người con gái trước mắt này hoàn toàn phá vỡ hình tượng vệ sĩ trong tưởng tượng của hấn, trên người cô như tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhất thời khiến cho hấn mất hồn.

"Tôi không cần cô ấy bảo vệ tôi." Sau trăm mặc ngăn ngủ, cuối cùng Ôn Mỹ Phách cũng mở miệng, lời này là nói với Lương Cảnh Thư, ánh mắt lại chưa từng rời đi Đường Hiểu Ân, nháy mắt như có tia lửa hiện ra giữa bốn mắt giao nhau, một loại không khí kỳ dị chậm rãi lan tràn.

"Tổng giám đốc!" Hiểu Ân còn chưa mở miệng, tổng giám đốc sao lại cự tuyệt luôn? Chắc không phải là vừa nhìn đã không vừa mắt rồi chứ?

"Anh là không cần người bảo vệ hay là không cần tôi bảo vệ?" Không chỉ hấn đang quan sát cô, mà cô cũng đang quan sát người con trai lịch lãm trước mắt này, Đường Hiểu Ân nhủ mày không cho là đúng.

Thì ra hấn ta chính là Ôn Mỹ Phách, người thật cùng trên TV cũng không khác nhiều lắm, nhìn bộ dáng yếu ớt của hấn, cô có thể một quyền đánh cho hấn dính vào vách tường luôn!

Thành thật mà nói, cô có hơi thất vọng, cô cảm giác mình sẽ không trung thành với người đàn ông này, ít nhất việc hấn kỳ thị phái nữ sẽ khiến cho cô

thầm nghĩ hung hăng đánh như tử khuôn mặt xinh đẹp của hắn.

"Tôi không nói như vậy, con gái từ trước đến giờ nên được nâng trên tay mà yêu thương, chứ không phải đến bảo vệ một người đàn ông như tôi đây." Giọng Ôn Mỹ Phách không nóng không lạnh, không nhận ra rằng con mèo nhỏ xinh đẹp trước mắt này lại có móng vuốt sắc.

"Tôi không cần làm loại phụ nữ cần đến sự bảo vệ của đàn ông." Cô hừ nhẹ.

Cho dù muốn bảo vệ cũng không đến một kẻ trói gà không chặt như hắn.

"Tôi cũng không phải kiểu đàn ông cần phụ nữ đến bảo vệ." Dù đáng đáp hắn có chút thanh tú nhỏ nhắn, nhưng phong độ lịch lãm đàn ông nên có hắn cũng có, không lý gì lại cần phụ nữ đến bảo vệ mình?

Khóe môi Ôn Mỹ Phách gợi lên một nụ cười nhẹ, nhìn trong mắt Đường Hiểu Ân có cảm giác vô cùng âm hiểm.

"Anh hoài nghi năng lực của tôi?" Đường Hiểu Ân hít lại đôi mắt đẹp, giọng nói lạnh lùng. Đối mặt với một người mang thành kiến, dù bề ngoài hắn có đẹp đến đâu thì nhìn cũng không thuận mắt.

"Tôi nói rồi, phụ nữ là dễ yêu thương, công việc nguy hiểm như vệ sĩ thế này không thích hợp với cô." Ôn Mỹ Phách mỉm cười, bộ dáng cả người lẫn vật đều vô hại, hắn quay sang nói với Lương Cảnh Thu, "Tôi không cần vệ sĩ, anh đưa cô ấy về đi!"

"Tổng giám đốc!" Lương Cảnh Thu còn muốn nói tiếp.

"Đừng xem thường người khác, ít nhất đừng xem thường tôi." Một tiếng quát dễ nghe vang lên bên tai, may mà Ôn Mỹ Phách phản ứng nhanh, quay đầu đi tránh thoát một quyền lướt qua má trái, mơ hồ cảm thấy một đạo quyền phong lướt qua mặt.

(quyền: cách gọi một chiêu thức võ công, quyền phong: khi ra chiêu sẽ tạo ra một cơn gió nhẹ, thật ra khi chúng ta hoạt động cũng thế ^^)

"Anh ——" Thoát được? Làm sao có thể? Chưa từng nghĩ đến có một ngày chiêu đánh lên từ sau lưng này sẽ thất bại, Đường Hiểu Ân ngoảnh ngẩn.

Hắn là người duy nhất tránh được từ trước đến giờ, dù là Huy Dương cũng đã từng ăn đau, lúc này chắc chỉ là ngẫu nhiên thôi chứ?

Đúng! Nhất định là ngẫu nhiên, một quyền kia nên đánh cho khuôn mặt tươi cười đáng khinh đầy méo mó mới đúng.

"Hiểu Ân! Em làm gì vậy?" Một bên Lương Cảnh Thu vội vàng ngăn cản cử động lỗ mãng của cô, sắc mặt trắng bệch, đối với hành động không suy nghĩ của cô thiếu chút nữa ngất xỉu. "Tổng giám đốc, Hiểu Ân tuổi còn nhỏ, không phân rõ nặng nhẹ, ngài đứng cùng cô ấy so đo."

"Tôi không sao, không sao." Trong đôi mắt cười của hắn không giấu nổi sự kinh ngạc, giống như thật bất ngờ với thân thủ tốt như vậy của cô, quyền vừa rồi cũng không phải là múa may bình thường, không cẩn thận trúng phải đòn sẽ bị chảy máu mũi.

"Cô rút cuộc đến mưu sát tôi hay đến bảo vệ tôi?" Hắn cau mày, trong giọng nói không mang theo ý trách cứ, chỉ đơn thuần là nghi vấn.

"Tôi ——", Đường Hiểu Ân lần đầu tiên bị hỏi đến nghẹn lời, cô nói nhỏ. "Tôi đến bảo vệ anh."

"A!" Nếu được cô bảo vệ, tính mạng của hắn nói vậy sẽ càng thêm nguy hiểm chứ! Trừ chuyện thư đe dọa còn phải luôn luôn đề phòng hành động đánh lén của cô nữa.

"Tổng giám đốc, hội nghị gia tộc sắp bắt đầu rồi, xin ngài chuẩn bị." Thư kí tổng giám đốc gõ cửa tiến vào, cô ấy chỉ chỉ đồng hồ.

"Được, tôi biết rồi." Ôn Mỹ Phách gạt đầu, khóe mắt liếc qua liếc lại thấy Hiểu Ân đang hung hăng lườm nguyệt hắn, đột nhiên hắn cảm thấy thật thú vị.

Cô bé trước mắt căn bản cũng không phải thật lòng muốn bảo vệ hắn! Ánh mắt cô trừng hắn thật giống như muốn đem hắn róc xương lóc thịt, giống như hắn là Thập đại ác nhân, hắn không nhớ rõ mình đắc tội cô lúc nào a!

Nếu không phải thật tâm muốn bảo vệ, vậy cô rút cuộc có ý đồ gì? Hắn cũng không phải là người cô có thể trêu chọc nổi.

"Cảnh Thu, cậu nói cô ấy là vệ sĩ của tôi?" Tạm thời thay đổi tâm ý, Ôn Mỹ Phách nhún mày cười hỏi.

"Đúng vậy."

"Tốt, tôi nhận cô ấy làm vệ sĩ cho tôi." Ôn Mỹ Phách cười đến rục rờ, rục rờ làm cho người ta tê dại da đầu. "Nhưng tôi có điều kiện."

"Tổng giám đốc có yêu cầu gì cứ việc nói ra, tôi nhất định cố gắng làm." Vừa nghe thấy hắn đồng ý nhận vệ sĩ, Lương Cảnh Thu mừng rỡ, kể cả Ôn Mỹ Phách muốn hắn đi lấy mặt trăng cũng không thành vấn đề.

"Tôi muốn cô ấy theo tôi suốt 24h, một phút cũng không được rời đi," Ôn Mỹ Phách môi mòng nâng lên lộ ra nụ cười khiêu khích, ánh mắt đen láy mang cười nhìn chằm chằm Đường Hiểu Ân, "Vệ sĩ bên người nếu không bảo vệ cả ngày thì sẽ không có ý nghĩa gì, cô nói đúng không?"

Nếu cô có trò gì thì hắn cũng không ngại theo cô vui đùa một chút.

"24h?" Lương Cảnh Thư sững sốt.

"Cô làm được sao?" Ôn Mỹ Phách cười hỏi trực tiếp người trong cuộc.

"Không vấn đề gì." Đây coi như chiến thư hấn đưa cô sao? Đường Hiểu Ân giương cằm không chút do dự trả lời.

Nhìn nụ cười của Ôn Mỹ Phách, Đường Hiểu Ân còn nghĩ thấy một tia mùi vị âm mưu, nằng nề phòng lờm nguýt, nhìn nhất cử nhất động của hấn, cảm giác phía trước có một bầy rập lớn chờ cô nháy xuống.

Chỉ là cô không lý do gì sợ hấn, nếu hấn dám làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ, cô đảm bảo sẽ đập một phát hủy gương mặt xinh đẹp của hấn.

"Nói như vậy chúng ta đạt thành hiệp nghị rồi?" Ôn Mỹ Phách chau mày, nụ cười thuần khiết vô hại như bầu trời, "Tôi rất mong đợi cô có thể làm vệ sĩ thân cận 24h."

"Tôi sẽ không để cho anh thất vọng." Hoàn toàn không bị nụ cười của hấn mê hoặc, Đường Hiểu Ân trả lời vói vẻ mặt không sao cả.

Kể cả khi nhìn thấy người thật, cô vẫn không cảm thấy "khí chất mê người" của Ôn Mỹ Phách theo lời Lương đại ca, ngược lại suy nghĩ kích động muốn đập bẹp hấn thì ngày càng cao.

Nhìn nụ cười khiến người ta chán ghét xem, rõ ràng là hấn đang có ý xấu mà!

"Đợi lát nữa mặc kệ cô nghe thấy gì thì cũng hãy coi như gió thổi bên tai", đi vào thang máy lên thẳng tầng họp cao nhất, Ôn Mỹ Phách cười rạng rỡ dẫn dò Đường Hiểu Ân đang theo đuôi đằng sau, giọng điệu của hấn rất tự nhiên, giống như bọn họ là bạn bè lâu năm vậy. "Cô chỉ cần nhớ kỹ một điểm, ông chủ của cô là tôi, chỉ có tôi mới có thể quyết định cô đi hay ở."

"Anh không phải đang đi họp sao?" Đường Hiểu Ân cau mày, "Cùng tôi có quan hệ gì?"

"Mỹ danh là đi họp, trên thực tế là cuộc so tài của một đám chó dòi giành xương", giọng nói vô cùng châm chọc, nhưng trên mặt Ôn Mỹ Phách lại là nụ cười tà mị. "Tôi không biết Cảnh Thư có nhắc qua với cô hay không, nhưng cô tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý."

"." Lạnh lùng nhìn nụ cười kia, Đường Hiểu Ân không nói gì.

"Tại sao không nói chuyện?" Tuy không nói lời nào, nhưng ánh mắt cô lạnh lẽo xuyên hàng nghìn mũi tên vào tim hấn.

"Có người nói qua với anh chưa." Đường Hiểu Ân bỗng nhiên ngừng lại, sau khi suy nghĩ nhanh cô quyết định nói thật, nói dối không phải tác phong của cô. "Nụ cười của anh không thật, nhìn rất ghét."

Chau chau mày, Ôn Mỹ Phách không để ý lời nói của cô, vẻ mặt vẫn tươi cười như cũ. "Cô rất ghét tôi?"

"Tôi nghĩ sẽ không có người thích anh đâu! Phong cách làm việc của anh làm người ta không dám gật bừa." Dứt lời, Đường Hiểu Ân đem nụ cười quay về phía hấn, nói rõ "Tôi rất ghét anh".

Xoa xoa gương mặt tuần tú của mình, Ôn Mỹ Phách lần đầu tiên gặp một người con gái nói rõ chán ghét hấn ngay trước mặt hấn.

Cũng là lần đầu tiên gặp người ghét nụ cười của hấn giống như hấn vậy.

"Tôi có thể hỏi ——" hấn vẫn đang cười, lúc nào cũng mang trên môi nụ cười vô hại là thói quen của hấn. "Cô đã ghét tôi như vậy, tại sao muốn làm vệ sĩ của tôi?" Không phải là muốn đến gần mưu sát hấn chứ? Hấn còn chưa xấu đến độ ai gặp cũng muốn giết.

"Tôi đồng ý nhận việc này là vì anh Cảnh Thư", Đường Hiểu Ân vẻ mặt không tự chủ mềm mại hấn, ngay cả giọng nói nghe cũng êm ái nhiều, "Tôi muốn biết vì sao anh ấy chịu làm việc cho tên gian thương như anh, thậm chí không tiếc cùng chúng tôi trở mặt." Cô bỗng nhiên hung hăng trừng mắt hấn, "Tôi muốn biết rốt cục anh đã làm gì với anh Cảnh Thư?"

"." Ôn Mỹ Phách bị ánh mắt trong veo của cô trừng khiến cho tim đập mạnh, có chút mất hồn. Ánh mắt cô gái này giống như lửa, nếu không cẩn thận sẽ bị cháy rụi gần như toàn bộ.

Chỉ là ông trời xem xét a! Hấn không làm gì Cảnh Thư cả! Hấn cũng không cầm dao gác trên cổ hấn, uy hiếp không cho hấn đi.

"Chỉ là anh yên tâm, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp, nếu tôi đã nhận việc làm vệ sĩ 24h cho anh, tôi nói được sẽ làm được." Đường Hiểu Ân hừ lạnh.

"Vậy sao?" Theo cách nói chuyện nghiêng răng nghiêng lợi của cô, hấn thật hoài nghi độ tin cậy trong lời nói của cô. "Chỉ là cô ghét tôi cũng tốt, tôi cũng hi vọng cô ghét tôi." Hấn mắt cười cong cong nói.

"Cái gì?" Nghe vậy, Đường Hiểu Ân ngơ ngẩn.

Người đàn ông này bệnh hoạn sao? Lại có thể hi vọng người khác ghét hấn! Mà thôi, mặc kệ hấn nghĩ gì, cô vốn không có hảo cảm với hấn.

Cô đến chỉ là để chứng minh anh Cảnh Thư sai, khiến cho anh Cảnh Thư nhanh rời khỏi bể khổ này, quay đầu lại là bờ.

Cửa thang máy ‘đỉnh’ một tiếng mở ra, dừng lại đoạn đối thoại vô nghĩa của bọn họ vô, chiếu vào tầm mắt hai người chính là hành lang bố trí xa hoa, cuối hành lang chính là phòng họp, Ôn Mỹ Phách chần chờ một lúc mới bước chân ra, đột nhiên, hần quay đầu lại.

"Nhớ, mặc kệ lát nữa nghe thấy gì, cô cũng không cần để ý đến." Ôn Mỹ Phách vẫn nở nụ cười sáng lạn, Đường Hiểu Ân lại nghe ra ý tứ nghiêm túc trong lời nói của hần, "Tôi biết rồi."

"Tôi biết rồi." Đây là lần thứ hai hần nhắc nhở cô, cô cũng không phải ngốc, cần nhắc lại nhiều lần như vậy sao? Thấy vẻ mặt hần có chút nghiêm túc, chẳng lẽ hần đang lo lắng cho cô?

Lắc lắc đầu, Đường Hiểu Ân lập tức loại bỏ ý niệm buồn cười này, tên gian thương ý xấu đồn xa như hần sao có thể lo lắng cho người mới gặp lần đầu như nàng chứ!

Đây chính là hội nghị gia tộc sao? Sao lại có cảm giác không giống một gia tộc vậy, ngược lại tương đối giống đại hội phê phán? Đường Hiểu Ân khó nén giật mình trừng mắt nhìn mọi người ăn mặc sang quý trước mắt này, cuối cùng cũng hiểu vì sao Ôn Mỹ Phách nói như vậy.

Loại không khí giương cung bạt kiếm này khác xa so với không khí ấm áp ở nhà cô.

"Nhé! Tổng giám đốc cuối cùng cũng đã đến, tôi còn tưởng rằng phải mang kiệu đến đón anh chứ!" Bác gái hai của Ôn Mỹ Phách —— Thẩm Mỹ Phuong vừa nhìn thấy người, lập tức chanh chua mở miệng, "Chỉ là tổng giám đốc nhiều người nhiều việc, chúng ta những người rồi rãnh này chờ lâu chút cũng là việc nên làm, dù sao cũng là dựa vào người ta ăn cơm."

"Bác hai nói đùa, cháu không phải đã đến sao?" Ôn Mỹ Phách môi mỉm khẽ nhếch, giọng nói không nóng không lạnh. "Vừa rồi không cẩn thận bị muộn, thật sự là có lỗi."

"Phụ nữ đi theo sau người là ai vậy? Dáng dấp thật xinh đẹp, sẽ không phải là thư kí mới của người chứ?" Đôi mắt Thẩm Mỹ Phuong rơi trên người Đường Hiểu Ân, nhú mày, "Bộ dáng cũng không tệ, không biết trong bụng có ý gì không, dựa vào sắc đẹp để được người coi trọng à?"

"Bà ——" Đôi mày thanh tú của Đường Hiểu Ân khẽ nhếch, đang định nói lại phát hiện Ôn Mỹ Phách đang nhìn mình, cô chần chờ ba giây, cuối cùng cứng rắn nhìn xuống.

Hoàn cảnh mới địa phương mới, mọi việc khiêm tốn một chút thì hơn, không cần rước lấy phiền phức.

"Bác hai, Hiểu Ân là vệ sĩ mới của cháu, đặc biệt đến bảo vệ an toàn của cháu, cô ấy không phải loại đàn bà trong tưởng tượng của bác đâu... , bác đừng dọa cô ấy." Ôn Mỹ Phách nhẹ nhàng giải thích.

"Bộ dáng này của cô ta có thể làm vệ sĩ sao?" Thẩm Mỹ Phuong liếc mắt nhìn cô, nụ cười lạnh hiện lên bên môi, "Đổi người khác đi! Đừng lãng phí tiền."

"Đặc biệt bảo vệ an toàn người? Nói như vậy tin đồn người nhận được thư cảnh cáo là thật?" Đột nhiên, bác trai năm của Ôn Mỹ Phách nói xen vào, bộ dạng nhìn có chút hả hê.

"Ít làm chuyện thất đức sẽ không nhận được thư cảnh cáo", ngồi ở cuối bàn dài, đứng thứ sáu trong gia tộc Ôn thị Ôn Nghi Hải lạnh lùng tiếp lời, "Nghe nói người dùng thủ đoạn không đứng đắn mua lại Hạng gia, là thật sao?"

A? Hần có dùng thủ đoạn không đứng đắn nào sao?

Đối mặt với hết phê phán của người này đến người kia, Ôn Mỹ Phách không nhận được cau mày, chột thư triển ra, giọng vào mọi người đầy mắt vừa như thiên sứ một loại vô hại nở nụ cười.

"Đúng, cháu đã mua lại Hạng gia, mấy ngày nữa mô hình trung tâm thương mại sẽ nằm trong tay cháu." Ôn Mỹ Phách dù bận vẫn ung dung ngồi ở vị trí cao nhất, giọng nói nhẹ nhàng tự tại, hoàn toàn không có ý định giải thích.

"Trời ơi! Lòng dạ người rốt cục làm bằng gì vậy?" Thẩm Mỹ Phuong phát ra tiếng kêu kinh khủng, bộ dáng khoa trương kia có thể đi diễn phim truyền hình tám giờ tối được luôn. "Lúc trước bác Hạng yêu thương người bao nhiêu cũng không phải người không biết, người lại có thể tàn nhẫn đến mức cướp đi sản nghiệp tổ tiên Hạng gia để lại?"

Nghe Thẩm Mỹ Phuong nói như vậy, Hiểu Ân lập tức không đồng ý liếc nhìn Ôn Mỹ Phách một cái.

Đồ gian thương không tìm không phổi không nước mắt lại làm thêm một việc ác, cả vị trưởng bối yêu thương hần từ nhỏ cũng có thể tính toán.

"Nếu như tất cả tiến hành thuận lợi theo kế hoạch, lợi nhuận thu lại từ trung tâm thương mại sẽ vô cùng lớn." Tuấn nhan Ôn Mỹ Phách vẫn như cũ, giọng nói bình tĩnh, nghe không ra ý nghĩ thực sự. "Cháu đây là muốn cho mọi người vui vẻ, tập đoàn Ôn thị một năm chia cổ tức bốn lần không phải là thu nhập sống cho mọi người không phải sao?"

Gia tộc Ôn thị khổng lồ, thật sự làm việc không có mấy người, lại phải phụng dưỡng mấy kẻ ăn bám nhân rồi tiêu pha hoang phí.

Đây là tình hình thực tế của Ôn gia, hần đành phải nhận vậy thôi.

"Lời này nói không sai." Nghe nói có lợi nhuận khổng lồ, thanh âm Thẩm Mỹ Phương rõ ràng nhỏ lại. "Nhưng như vậy hình như lại quá tàn nhẫn với bác Hạng."

"Cho dù như thế, chúng ta cũng không thể không chú ý tình cảm và thể diện" bên trái, giọng nam trầm thấp vang lên, "Bất kể thu lợi kinh người hơn nữa, tôi cũng không đồng ý cách làm của người."

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi nhìn về phía người nói.

Hắn có khuôn mặt tương tự với Ôn Mỹ Phách, nhưng không có nụ cười không thật của Ôn Mỹ Phách, ánh mắt Ôn Ngọc Viễn nhìn Ôn Mỹ Phách.

"Con trai." Thẩm Mỹ Phương nhẹ gọi.

Thoải mái dựa vào thành ghế, Ôn Mỹ Phách cười như không cười nhìn lại người thù kế thứ hai của tập đoàn Ôn thị, nhận chiến thư hắn đưa.

"Xem ra Ngọc Viễn có cách nghĩ khác." Hắn mỉm cười.

"Dĩ nhiên" Ôn Ngọc Viễn kiên định nói, "Nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đưa ra hành động thu mua vô nhân tính như vậy."

Nghe câu trả lời chính trực nghiêm nghị của hắn, Đường Hiểu Ân gần như muốn vỗ tay hoan hô. Nên vậy chứ! Xí nghiệp lớn trừ cá lớn nuốt cá bé, cũng nên làm một chút chuyện đáng giá chứ!

Xem ra trong gia tộc Ôn thị cũng có người tốt, cũng không phải tất cả đều là Vampire.

Giương mắt liếc về sĩ mới lâm trận đã 'phản bội' hắn một cái, Ôn Mỹ Phách chau mày không nhận xét gì. "Đổi lại là anh, anh sẽ làm như thế nào?"

"Cách làm có rất nhiều, nhưng tuyệt đối không phải là tìm người mình xuống tay." Ôn Ngọc Viễn kiêu ngạo trả lời.

Kết quả nói một lúc cũng chỉ là mấy lời nói hoa mĩ! Lý luận suông chẳng lẽ hắn không biết làm sao? Nếu như tổng giám đốc dễ làm như vậy, ai cũng có thể là tổng giám đốc rồi.

Ôn Mỹ Phách mắt cười cong cong, nụ cười lại không đến đáy mắt. "Nếu như có cơ hội, tôi rất mong đợi Ngọc Viễn có thể thi triển sở trường của mình ở Ôn thị."

"Tại sao không nói chuyện?" Nhận lấy văn kiện thư ký trình lên, Ôn Mỹ Phách giương mắt nhìn Đường Hiểu Ân quá yên tĩnh, "Cảm thấy hội nghị gia tộc Ôn thị rất kinh khủng sao?"

Thấy hắn giống như có hưng trí nói chuyện phiếm, Đường Hiểu Ân vốn vẫn nhìn ngoài cửa sổ ngăn người lấy lại tinh thần, "Bình thường." Cô trả lời rất nhẹ nhàng.

Khủng bố gì chứ, trong mắt cô quả thật giống như một lũ chim ngốc tranh nhau thức ăn.

"Có lời gì muốn nói với tôi sao?" Lặng lặng nhìn cô một lúc, Ôn Mỹ Phách cười mỉ mỉ hỏi.

Con người hắn rất dễ thân cận, ít nhất bản thân hắn cho là thế! Vừa rồi trong phòng hội nghị bộ dáng cô rõ ràng như rất có ý kiến, ngược lại hiện tại lại an tĩnh khác thường.

Nếu Cảnh Thư nói có thể tin cô, hắn đương nhiên sẽ 'người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp' cùng cô nói chuyện nhiều.

"Không, tôi không có lời nào muốn nói." Đường Hiểu Ân trả lời phòng bị.

"Có gì cứ nói thẳng, tôi sẽ không thù cô."

"."

"Cô chẳng lẽ sợ tôi, cho nên không dám nói?"

"." Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Cô chỉ sợ mình sẽ nhận không được muốn đập bẹp hắn, lại sợ hắn không chịu nổi một quyền của cô.

"Nói đi!" Ôn Mỹ Phách gấp lại công văn, một bộ 'rửa tai lắng nghe'.

Con gái không tâm cơ như cô cứ nói thẳng là tốt nhất, nếu dùng mềm không được, sẽ dùng kích thích, bảo đảm lần nào cũng giải quyết đơn giản.

"Tại sao anh rõ ràng rất có quyền thế lại không làm chút việc tốt?" Khẽ cắn răng, Đường Hiểu Ân vẫn nói ra, ai dạy cô trời sinh thẳng tính!

"Câu này của cô là có ý gì?" Ôn Mỹ Phách khẽ nheo lại mắt cười.

"Trong tập đoàn Ôn thị anh nắm quyền lớn, không làm nhiều việc tốt, lại xuống tay với bạn tốt của cha mình, anh không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?"

Nhìn lại ánh mắt trong suốt như nước sáng ngời của cô, Ôn Mỹ Phách thu nụ cười lại, cảm giác trên người cô giống như có luồng khí chính trực thẳng thắn lay động góc tối trong nội tâm hắn.

Chính trực thẳng thắn? Cái ý nghĩ này ngay cả mình cũng thấy buồn cười, nhưng chính Đường Hiểu Ân lại cho hắn loại cảm giác này, có lẽ hôm nào đó hắn sẽ học lại "Bài ca chính trực" của Văn Thiên Tường một chút.

Quả thật Đường Hiểu Ân nói một chút cũng không sai, dự án trung tâm thương mại kia không bắt buộc phải lấy mảnh đất của bác Hạng, nhưng lại là phương pháp thành công nhanh nhất, năm năm trước hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, hôm nay hắn lại không chút do dự làm, chẳng lẽ những năm này hắn thật sự thay đổi rất nhiều? Đến mực ngay cả mình cũng thấy xa lạ.

Hay là hắn từ từ trở thành ác ma lúc nào không biết?

"Yêu cầu lợi ích." Sau khi suy tư ngắn ngủi, Ôn Mỹ Phách cười mị mị trả lời.

"Anh có thể lựa chọn khác." Đường Hiểu Ân rất không chấp nhận, nếu hắn muốn hỏi, cô sẽ nói rõ ràng. "Tôi biết rõ anh có thể."

"Thật sự tôi có lựa chọn khác, nhưng phải bỏ ra nguồn vốn cao hơn, nên dĩ nhiên chọn con đường dễ đi hơn." Ngón tay thon dài như ngọc cầm thành ghế, hắn rất có kiên nhẫn trả lời.

"Chẳng lẽ tiền bạc quan trọng hơn bậc trưởng bối yêu thương anh từ nhỏ sao? Hay là đối với anh, phần tình cảm này không đáng nhắc tới?" Ghê tởm, hắn quả nhiên là không tìm không phổi, không máu không nước mắt, cả người đầy mùi tiền, khi anh Cảnh Thư làm việc dưới quyền hắn, khó bảo toàn ngày nào đó bị bán cũng không biết.

Trần đầy hứng thú nhìn cô, Ôn Mỹ Phách dù bận vẫn ung dung dựa vào thành ghế, nở nụ cười nhẹ vô cùng.

Nhìn thử xem! Mới ngày đầu tiên đã nói chuyện thật sắc bén a! Hoàn toàn không để vị Tổng giám đốc như hắn đây vào mắt, một con mèo hoang mang móng vuốt không dễ chọc!

"Cũng là thế hệ thứ hai của Ôn thị, Ôn Ngọc Viễn đôn hậu thiện lương như vậy, anh lại là âm hiểm xảo trá." Thấy hắn không lên tiếng, Đường Hiểu Ân nho nhỏ nói thầm.

Ôn Ngọc Viễn đôn hậu thiện lương?

Nụ cười trên mặt Ôn Mỹ Phách nhất thời tràn đầy ý châm biếm, khiến Đường Hiểu Ân nhìn càng cảm thấy chướng mắt.

"Anh cười cái gì?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Cười suy nghĩ của cô thật ngốc nghếch." Còn không biết nhìn người. Hắn bổ sung thêm trong đáy lòng.

Chỉ là không nghĩ đến mới gặp lần đầu, Ôn Ngọc Viễn lại khiến cho vệ sĩ bên người hắn phản bội hắn, xem ra hắn thật sự rất bị ghét rồi!

"Tôi ngây thơ ngu ngốc chỗ nào chứ?" Trong mắt Đường Hiểu Ân nổi lên đám lửa nhỏ, không phục hồi.

"Thì là thật ngây thơ mà." Ôn Mỹ Phách vẫn trung ra khuôn mặt tươi cười tức chết người không đền mạng kia.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Giận, cô rất giận, cô cảm thấy mình và Ôn Mỹ Phách quả thật chính là trời sinh bất hợp, nhìn nhau không thuận mắt, từ trước đã không thích nụ cười dối trá của hắn trên tí vi, hôm nay tận mắt chứng kiến càng làm cho cô muốn. muốn.

Xé nát nó!

"Nếu là 'vệ sĩ bên người' chắc sẽ phải ở bên nhau 24/24" Ôn Mỹ Phách vỗ vỗ tay, phòng vốn đang tối om lập tức sáng lên, hắn cười cong cả khóe mắt quay đầu lại. "Xem ra chúng ta nhất định phải ở chung với nhau rồi."

"Đây chỉ là tùy cơ ứng biến, huống chi tôi là vì bảo vệ anh." Đường Hiểu Ân về mặt không sao cả, cố ép mình coi thường nụ cười đầy ý xấu kia của hắn.

Đây là một tòa biệt thự kính ba tầng, tính ra không lớn lắm, ít nhất theo thân phận ‘chủ tịch tập đoàn Hán hoàng’ của hần mà nói hình như hơi nhỏ một chút, cách trang trí vô cùng đơn giản, chủ yếu là màu trắng sạch sẽ sáng ngời, lại mơ hồ khiến cho con người ta có cảm giác xa cách, chỉ là cảnh đêm ngoài cửa sổ kính lớn kia thật khiến người khác động lòng.

"Chỉ có anh ở đây?" Giống như nghĩ đến cái gì đấy, Đường Hiểu Ân hỏi.

"Gian phòng này trước mắt không có nữ chủ nhân" Ôn Mỹ Phách rất thoải mái ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng, vắt chéo chân, giống như sự tồn tại của cô chẳng có chút ảnh hưởng gì với hần cả. "Cô cũng là người phụ nữ duy nhất bước vào căn phòng này." Hần khẽ thu nụ cười lại, giọng nói đứng đắn.

Nghe giọng điệu nói chuyện của hần giống như cô nên ‘tạ chủ long ân’ hần vậy. "Tôi không có hứng thú với lịch sử tình yêu của anh, anh không phải đặc biệt cường điệu, bên cạnh anh có bao nhiêu phụ nữ không liên quan đến tôi, tôi chỉ phụ trách an toàn của anh."

"Tôi thích sạch sẽ, đối với tình yêu cũng vậy, tôi cũng không phải là người thương hoa tiếc ngọc." Đôi mắt như ngọc thạch của hần nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, trong giây lát tim cô đập rộn lên khi bị ánh mắt hần nhìn chăm chú.

Thật ra khi hần không cười nhìn rất đẹp, thiếu một chút bất cần đời, hơn vị đạo đàn ông thành thực.

Vậy không có chuyện gì thì hần cười khiến cho người ta chán ghét vậy làm gì?

"Ý của tôi là bình thường trong nhà Tổng giám đốc không phải có bác Trần, cô Vương chăm sóc cuộc sống hàng ngày hoặc dọn dẹp nhà cửa sao? Ít nhất trên TV đều diễn như vậy." Giọng nói Đường Hiểu Ân lạnh lùng, cô nhất định là bị hần làm cho tức đến hồ đồ nên mới có cảm giác động lòng với hần.

Cô nhất định phải chỉnh trang khôi phục bình thường lại.

"Thật ra cũng có một số nhân vật như vậy, nhưng cô Triệu phụ trách dọn vệ sinh chỉ đến đây hai lần một tuần, chẳng lẽ Cảnh Thư không nói cho cô sao, trừ phi cần thiết nếu không tôi không thích thân cận cùng người khác?" Ôn Mỹ Phách ưu nhã chống cằm, cười như không cười nhìn cô. "Cho nên gian phòng này chỉ có tôi và cô, hai người ‘cô nam quả nữ’."

Gân xanh trên trán nổi đầy, Đường Hiểu Ân làm bộ như không nghe thấy lời nói trêu đùa của hần.

Không phải cô có thành kiến với hần, mà là hần thích tìm chết, biểu hiện của hần tựa như phóng điện với cô, mà cô mới vừa không cẩn thận bị điện giật.

"Cô Đường Hiểu Ân, cô đang đồ mò hôi!" Ôn Mỹ Phách nét cười chạm đến đáy mắt "Chẳng lẽ cô đang khăn trương sao?"

"Tôi khăn trương cái gì? Nên khăn trương là anh ấy" Đường Hiểu Ân cố ổn định lại cảm xúc. Không nổi giận không nổi giận, cô đến bảo vệ người, không phải đến mưu sát hần, ngàn vạn lần phải nhịn không được ra tay, xương cốt hần không chịu được đòn tấn công của cô đâu. "Là Tổng giám đốc Ôn anh nhận được thư cảnh cáo, người nguy hiểm đến tính mạng là anh mới đúng."

"Phốc ~" Ôn Mỹ Phách bật cười to không chút nào che dấu, tròng mắt đen sáng ngời như trăng rằm.

"Anh cười cái gì?" Nguy cơ phát hỏa luôn chực chờ, Đường Hiểu Ân lạnh lùng hỏi.

"Thưa cô Đường Hiểu Ân thân ái."

"Không được gọi tôi thân ái!" Cô cắn răng cảnh cáo.

"Được, được, được, cô Đường Hiểu Ân" Ôn Mỹ Phách rất thức thời bót đi hai chữ ‘Thân ái’, hần đứng dậy đến trước mặt cô, khí nóng tỏa ra như vô tình, cô ý phát qua trên má cô, "Không biết có phải tôi nhìn sai không, mặt của cô thật đỏ! Còn tiếp tục nhịn như vậy, tôi lo cô sẽ bị trúng gió mất."

Nếu như cô bị trúng gió thì là do ai hại chứ? Cô hung hăng trừng hần.

Không nhìn ánh mắt giết người của cô, Ôn Mỹ Phách vẫn cười rất vui vẻ, giống như lấy việc trêu chọc cô tức giận làm thú vui vậy, cô càng ghét hần, hần lại giống như càng cao hứng vậy.

"Đây là chìa khóa phòng khách tầng hai, chỉ có một chiếc này, cô không cần lo lắng ban đêm tôi sẽ tập kích." Ôn Mỹ Phách giờ cao chiếc chìa khóa, bên môi nở nụ cười đáng khinh.

Đường Hiểu Ân hậm hực đoạt lấy.

"Còn cái này là chìa khóa của chính, thuận tiện cho cô ra vào, ngày mai cô có thể đem hành lý đến, nhưng phải nhớ kỹ chiếc chìa khóa này tôi không hy vọng rơi vào trong tay người thứ ba." Hần nhú mày nhắc nhở.

"Tôi hiểu." Cô lại đoạt lấy lần nữa.

"Chúc cô tối nay có giấc mơ đẹp, tôi về phòng nghỉ ngơi trước, phạm vi hoạt động của tôi ở tầng ba, không có việc gì cô đừng đi lên, tôi có thói quen

ngủ trần, sợ sẽ dọa đến cô."

‘Sợ sẽ dọa đến cô’ cái gì chứ? Khuôn mặt càng thêm trở nên xanh mét, Đường Hiểu Ân tiếp tục lườm nguýt người đàn ông không biết sống chết kia. Hẳn rồi cuộc có biết cô tay không có thể chém đứt mấy khúc gỗ không chứ?

"Ngàn vạn lần không được nằm mơ thấy tôi đó!" Ôn Mỹ Phách cười nhìn cô một cái, cuối cùng lại cười đến rất ngông cuồng xoay người lên lầu.

"Người đàn ông này quả nhiên rất khiến người ta chán ghét." Cẩn rằng nghiêng lợi nắm hai chiếc chìa khóa trong tay, Đường Hiểu Ân âm hiểm trừng bóng lưng hắn, giống như hận không thể chọc hai lỗ thủng trên đầu. "Tôi đương nhiên có thể nằm mơ thấy anh, bởi vì tôi muốn trong mơ đập bẹp cái đầu heo của anh!"

Chỉ là như đã nói, là cô nghi ngờ sao? Cô phát hiện Ôn Mỹ Phách lúc này không giống Ôn Mỹ Phách ban ngày. Ôn Mỹ Phách giống như hoàn toàn tháo xuống vỏ ngoài, trực tiếp để lộ vẻ nanh hiểm của hắn trước mặt cô, đây có phải là ‘khí chất đặc biệt’ mà anh Cảnh Thư đã nói?

Trên căn bản loại khí chất đặc biệt này không làm cho người khác dễ gần mà sẽ chỉ làm cho da đầu cô tê dại thôi.

"Thưa ngài, chuyện bên cạnh Ôn Mỹ Phách có thêm một vệ sĩ ngài có biết không?" Ban đêm, một người con trai trẻ tuổi tay cầm điện thoại nhìn biệt thự kính ba tầng đối diện, cố ý đè thấp âm lượng.

"Tôi biết, tôi đã nghe nói." Bên kia điện thoại kia truyền đến trung âm nam trầm thấp, giống như khôngn dễ ý.

"Tôi lo lắng như vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta."

"Chẳng qua là một tên vệ sĩ nhỏ nhoi, có cái gì phải lo lắng" người đàn ông kia cười lạnh, "Người đừng tự loạn trận cước, chúng ta trước yên lặng theo dõi biến hóa, đến lúc đó tính toán tiếp."

"Vâng"

"Người có thể đi theo bên cạnh Ôn Mỹ Phách chỉ có người, nhớ kỹ, lúc nào cũng phải báo cáo lại cho ta tình trạng của hắn để ta có thể tính bước tiếp theo."

"Tôi hiểu."

"Sớm muộn gì tất cả cũng sẽ thuộc về ta, bởi vì ta có tư cách ngồi vào vị trí kia hơn hắn."

". 98, 99, 100, mình đến bắt người đây! Các bạn trốn xong chưa?"

"A! Còn chưa xong, chờ thêm một chút!"

"Không còn kịp rồi, mình đi bắt người đây!"

Giọng nói non nớt của trẻ con vang vọng trong khuôn viên gần năm mươi mét vuông, một đám trẻ con quần áo đơn giản đang nô đùa vui vẻ, mặt đứa bé nào cũng hồng hào.

Trên tầng cao nhất trong khuôn viên —— phòng viện trưởng cô nhi viện Mary, không khí khác biệt hẳn so với không khí vui vẻ bên ngoài, không khí yên ắng chậm rãi lưu động.

"Tôi biết cậu Ôn đã giúp chúng tôi không ít, nhưng hy vọng có thể cho chúng tôi thêm ít thời gian, dù sao bọn nhỏ đều lớn lên ở đây, nếu muốn dời đi bây giờ." Viện trưởng Vương hai tay che trước ngực, cau mày. "Tôi không biết những đứa bé này sẽ đi con đường nào nữa?"

Một người ngồi trên ghế sofa, người đàn ông tướng mạo tuấn mỹ ưu nhã ngồi vắt chéo chân, hắn lẳng lặng ngồi nghe viện trưởng Vương nói, hắn giống như một con báo đen yên lặng, vẻ mặt cười như không cười ấy khiến cho không ai có thể biết suy nghĩ chân chính trong đầu hắn.

"Vận mạng của bọn họ gian khổ hơn so với người khác, thật vất vả mới quen thuộc hoàn cảnh nơi đây, tôi thật sự không nhẫn tâm khiến bọn họ rời đi. Một khi thánh viện Mary xác định đóng cửa, bọn họ sẽ bị chuyển giao đến thánh viện khác, tôi lo lắng linh hồn bọn nhỏ sẽ bị thương tổn lần nữa." Viện trưởng Vương lo lắng, nói nặng nề.

Thật là một nữ tu sĩ thiện lương! Rất cảm động, Đường Hiểu Ân kính nể nhìn nữ tu sĩ già dặn cao quý trước mắt.

Hiện nay trong xã hội rất khó tìm được người tốt bụng như thế, mở ti vi ra là thấy tràn ngập tin tức con giết mẹ, mẹ bỏ con, khi không có người coi trọng đạo nghĩa luân lý, hành động của viện trưởng Vương càng làm cô khâm phục.

"Tôi hiểu sự khó xử của viện trưởng Vương, nhưng kinh phí của các người không đủ để tạo dựng một cuộc sống tốt hơn chứ?" Ôn Mỹ Phách khẽ cười, giọng nói bình thản. "Lần này liên tính tôi chịu giúp một tay, thánh Mary sớm muộn cũng không chống đỡ tiếp được."

Tên ác ma này!

Ôn Mỹ Phách vừa dứt lời, lập tức cảm thấy phía sau gió lạnh thổi qua, giống như có hai ánh mắt âm lãnh đang hung tợn ngó nhìn sau đầu hắn, muốn dùng ánh mắt giết hắn.

Ôn Mỹ Phách không quay đầu lại, hắn đương nhiên biết chủ nhân của đôi mắt kia chính là một thân thành thật chính khí, Đường Hiểu Ân.

Thành thật chính khí. Đáng tiếc trên người hắn không có thứ ấy, chỉ có hơi thở bóng tối gian ác.

"Tôi hiểu, nhưng tôi sẽ cố gắng tối thiểu tận lực, số mạng của thánh viện Mary liền giao cho Đức chúa trời vậy." Viện trưởng Vương than thở.

Ôn Mỹ Phách chậm rãi từ ghế sa lon đứng dậy, nhìn ra ngoài qua ô vữa sổ từ phòng viện trưởng, đứa trẻ vui vẻ cười đùa loạn thành một đoàn, hoàn toàn không biết cô nhi viện bởi vì kinh phí không đủ mà sắp phải đóng cửa.

"Cậu Ôn?" Không nghe thấy hắn trả lời, viện trưởng Vương hỏi.

"Nếu như tôi đòi hạn trả nợ lại một năm, viện trưởng Vương thật sự cho rằng tình huống của cô nhi viện sẽ chuyển biến tốt sao?"

"Tôi sẽ cố gắng nghĩ biện pháp." Viện trưởng Vương trả lời kiên định.

"Viện trưởng Vương, đừng trách tôi vô tình, liên tính tôi thừa thừa một năm nữa, cũng chỉ là kéo dài thời gian đóng cửa thánh viện Mary thôi, trên thực tế cũng không có bất kỳ trợ giúp nào." Ôn Mỹ Phách nhàn nhạt mở miệng.

‘Pằng’ một tiếng, thanh âm gân xanh bạo khởi, Đường Hiểu Ân đứng sau hắn nghe câu trả lời như vậy, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ rực.

Hắn quả nhiên là gian thương chính cống, tình cảm viện trưởng Vương sâu đậm vĩ đại như thế, hắn thậm chí chia tay ra giúp đỡ cũng không nguyện ý.

"Xem ra cậu Ôn không muốn hỗ trợ." Viện trưởng Vương khổ sở cúi đầu.

"Tôi cũng không phải là không muốn giúp một tay, mà là ——" ánh mắt Ôn Mỹ Phách lướt qua cửa chính cô nhi viện, rơi vào tòa nhà buôn bán đang xây cách đó không xa.

Hắn không rõ viện trưởng Vương có biết giá trị mảnh đất này không, nhưng ít ra trong mắt hắn đây là một miếng đất giá vàng giá bạc. Một khi cô nhi viện chuyển đi, hắn sẽ lập tức mua lại mảnh đất này với giá cao, kể cả hai tòa nhà thương mại phía trước cũng mua, tạo thành một khu mua sắm, và lại tất cả đều vì tập đoàn Hán Hoàng, hắn đã nhìn thấy lợi nhuận kinh người.

Hắn thật là gian thương không máu không lệ?

"Mặc kệ thế nào, xin cậu Ôn giúp một tay được không?" Viện trưởng Vương thành khẩn cầu xin.

"Viện trưởng Vương——"

"Cậu Ôn, xin ngài suy nghĩ một chút về những đứa nhỏ đáng yêu kia."

"Một năm thì không được, nhiều nhất chỉ có thể cho bà ba tháng." Ôn Mỹ Phách nói rất chậm, tròng mắt đen không thất vọng nâng lên đối diện với ánh mắt Đường Hiểu Ân, cười khẽ với cô, cảm giác giống như đang gây hấn với chính nghĩa của cô. "Đây là cực hạn của tôi."

"Cậu Ôn ——"

"Rất xin lỗi, tôi không thể giúp được gì."

". Tảng tận lương tâm, lòng dạ hiểm độc tàn nhẫn!"

"."

"Hèn hạ hạ lưu, ghê tởm dã man!"

"Cô đang lắm bầm những gì vậy?" Kể từ khi bước ra thánh viện Mary, người con gái phía sau không ngừng lắm bầm, Ôn Mỹ Phách dừng chân lại, cười như không cười nhìn cô.

"Tôi nói anh tảng tận lương tâm, lòng dạ hiểm độc lại tàn nhẫn!" Tròng mắt với nụ cười chói mắt của hắn, Đường Hiểu Ân cũng không ảm nhẫn nữa, nói ra tất cả bất mãn trong bụng.

"Hiểu Ân!" Không nghĩ đến cô sẽ lớn tiếng với Tổng giám đốc trên đường, Lương Cảnh Thư vội vàng ngăn cản.

"A! Thì ra cô đang mất hứng chuyện cô nhi viện." Đối với giọng nói tức giận của cô, Ôn Mỹ Phách cũng không giận, chỉ mỉm cười nhìn lại.

Loại khuôn mặt tươi cười này, loại khuôn mặt tươi cười đáng khinh này. Thật giống như hắn vẫn luôn đợi cô phát tác tính tình! Nhưng cô không hiểu, hắn tại sao phải chọc giận cô chứ?

"Anh lại có thể độc ác đến mức cự tuyệt yêu cầu của viện trưởng Vương, anh rốt cuộc có còn chút đồng cảm nào không?" Đường Hiểu Ân kích động hỏi.

Trông mắt đen thâm thụy tĩnh mịch không sợ hãi ánh mắt đôi mắt cô, Ôn Mỹ Phách khẽ mỉm cười. "Tôi là thương nhân, không phải nhà từ thiện, mọi việc tất nhiên lấy ích lợi làm đầu. Liên tính tôi muốn làm nhà từ thiện, cũng phải có tiền vốn làm nhà từ thiện trước."

"Tập đoàn Hán Hoàng còn chưa đủ tiền vốn sao? Rốt cuộc anh phải có bao nhiêu tài phú nữa mới có thể thỏa mãn?" Đường Hiểu Ân cười lạnh.

"Cho đến khi tiền đê chết thì thôi."

"Anh nói cái gì?" Tuyệt không để ý cô ở trên đường cái rộng to với mình, giọng Ôn Mỹ Phách vẫn bình thản đến tức chết người như thế.

"Tiền thánh viện Mary nợ tập đoàn Hán Hoàng, đối với tập đoàn Hán Hoàng mà nói cũng chỉ như lông gà vò tỏi, tại sao anh không chịu ra tay chứ? Anh có năng lực nên trợ giúp kẻ yếu, đây không phải là lẽ thường tình sao?"

Thú vị nhìn cô, Ôn Mỹ Phách cũng không trả lời ngay vấn đề của cô.

Thì ra đây chính là bộ dáng tràn đầy hạo nhiên chính khí, quả nhiên rất chói mắt! Khiến cho hần thay đổi hoàn toàn ấn tượng về cô!

"Thiếu nợ thì trả tiền, đây là chuyện đương nhiên." Hần mỉm cười.

"Tôi biết, nhưng tập đoàn Hán Hoàng cũng không thiếu chút tiền này, lại quan hệ đến sự tồn vong của thánh viện Mary, anh rốt cuộc có còn lương tâm hay không? Có nghiêm túc nhìn khuôn mặt tươi cười của những đứa bé kia không?" Đường Hiểu Ân giận đến mặt đỏ ửng.

"."

"Trong mắt anh, trừ tiền ra những thứ khác không là gì sao?" Đôi mắt đẹp của Đường Hiểu Ân giận đến sắp phun ra lửa.

"Hiểu Ân, em đừng nói nữa." Thấy cô càng nói càng quá đáng, Lương Cảnh Thu vội vàng quát bảo ngưng lại.

"Liên tính tôi đồng ý trả một năm thì như thế nào? Bọn họ cuối cùng cũng không chống đỡ tiếp được." Lời của hần rất tàn khốc, cũng là sự thật, đây là kinh nghiệm mấy năm nay hần rút ra được.

Không hiểu được tự lập, chỉ muốn tìm kiếm trợ giúp, cả đời cũng không đứng lên được.

"Anh không đồng ý, sao biết cô nhi viện không chống đỡ tiếp được." Đường Hiểu Ân không phục hỏi ngược lại.

"Cô rất muốn giúp viện trưởng Vương?" Ôn Mỹ Phách nhún mày hỏi ngược lại.

"Chỉ cần là người đều sẽ nghĩ giúp bọn họ." Đường Hiểu Ân cắn răng trả lời.

Chắc chắn, mèo hoang miệng lưỡi bén nhọn. Cô đây không phải đang chửi khéo hần không phải người sao?

"Đừng nói tôi không có lòng đồng cảm, không bằng chúng ta làm cái giao dịch đi." Ôn Mỹ Phách nở nụ cười rực rỡ khiến người ta da đầu tê dại.

Quả thực, sáu trăm vạn đối với tập đoàn Hán Hoàng mà nói chỉ như một cái lông gà, nhưng cô cho rằng sáu trăm vạn dễ dàng kiếm được sao? Mỗi đồng tiền tập đoàn Hán Hoàng kiếm được đều là kết quả nhân viên cực khổ làm việc!

"Giao dịch gì?" Vừa thấy nụ cười kia, Đường Hiểu Ân lập tức đề phòng hỏi. Kể cả cô hiểu Ôn Mỹ Phách không sâu, cũng biết đằng sau nụ cười này không có gì tốt cả.

Cáo chúc tết gà, chính là loại khuôn mặt tươi cười gian trá này.

"Trong vòng một tháng, nếu như cô có thể kiếm được một nửa tiền nợ cho thánh viện Mary, cũng chính là ba trăm vạn, tôi sẽ không thu số tiền nợ còn lại, mặt khác tôi sẽ tự nguyện quyên góp cá nhân ba trăm vạn cho cô nhi viện." Ôn Mỹ Phách nhún mày.

"Anh sẽ có lòng tốt như vậy sao?" Đường Hiểu Ân vẻ mặt hồ nghi.

"Tôi không nói đùa." Hạo nhiên chính khí a! Trước đây rất lâu hần cũng đã vứt bỏ thứ này đi, hần rất tò mò thứ này còn tồn tại trong cuộc sống hiện thực không?

Chắc sẽ không, nói thẳng ra 'hạo nhiên chính khí' cũng chỉ là chính trực không biết tự lượng sức mình, trừ việc làm vết thương càng sâu thì chả còn ý nghĩa gì. Bởi vì thực tế rất tàn khốc vô tình, cho nên mới phải nói 'vô gian bất thương' nha!

"Nếu như tôi không đạt được?" Đường Hiểu Ân cẩn thận hỏi.

Cùng gian thương Ôn làm giao dịch tốt nhất nên nói rõ ràng, để tránh mình bị bán đi còn ngậm ngốc giúp hần đếm tiền.

"Nếu cô không đạt được, nhất định phải làm đầy tớ cho tôi một tháng." Ôn Mỹ Phách thu lại mặt cười, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt như ngọc thạch đen sáng chói khóa chặt cô. "Nói đầy tớ chính là 'tuyệt đối' phục tùng tôi, tôi nói cái gì cô cũng phải làm theo, không được cãi lời."

Cô nếu không đạt yêu cầu, đại biểu cõi đời này căn bản không có tinh thần trọng nghĩa chân chính, mà hấn cũng sẽ tiếp tục làm gian thương của hấn, thuận tiện đập đồ kiều ngạo tự ái của cô.

Lấy khoản nợ của thánh viện Mary làm tiền cuộc, nhưng với hấn thì chính là đánh cuộc bằng lợi ích kinh người mà cô không thể tưởng tượng nổi.

Đó cũng không phải là mấy triệu, mấy chục triệu, mà là vài tỷ!

Căn môi không lên tiếng, Đường Hiểu Ân nghiêm túc suy tính.

Không biết chuyện gì xảy ra, cô chính là cảm thấy trong đó có bẫy rập.

"Tôi nói trước, khoản tiền này cô phải tự mình nghĩ biện pháp kiếm, thậm chí quyền góp cũng cũng không được, cũng đừng nghĩ vay mượn, nếu không giao dịch của chúng ta không thành lập, như vậy cô hiểu chưa?" Giọng nói chưa dứt, ánh mắt Ôn Mỹ Phách vô tình hoặc cố ý liếc về hướng Lương Cảnh Thu, ý vị cảnh cáo rõ ràng.

Người sau vừa tiếp xúc với ánh mắt của hấn, lập tức lúng túng quay mặt.

"Như thế nào? Muốn nhận khoản giao dịch này không?" Ôn Mỹ Phách hỏi lần nữa.

Khoản giao dịch này kiểu gì cô cũng có lời.

"Được, tôi nhận" chần chờ ba giây, Đường Hiểu Ân dùng sức gật đầu, ánh mắt kiên định như ánh lửa nhìn lại hấn. "Tôi nếu như không đạt được, sẽ làm đầy tớ một tháng, ngược lại, tôi hi vọng anh có thể thực hiện được cam kết của anh." Cô giương cao chiếc cằm nhỏ nhắn nói với hấn.

Kể cả thất bại cũng chỉ làm đầy tớ của hấn, một tháng nhàn nhai rồi cũng sẽ trôi qua, nhưng nếu thành công, cô có thể cứu được thánh viện Mary, cô chịu chút thiệt thòi cũng chả có gì!

"Đồng ý." Ôn Mỹ Phách nở nụ cười quỷ quyệt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Tổng giám đốc, thật sự ngài đánh cược cùng Hiểu Ân sao?" Đặt tài liệu cầm trong tay đặt xuống bàn làm việc, lòng mày Lương Cảnh Thu nhíu lại, không xác định hỏi.

"Đó không phải đánh cược, là giao dịch." Đang xem tài liệu Ôn Mỹ Phách giương mắt liếc nhìn anh một cái, bên môi lại cười rục rờ. "Sao vậy? Nét mặt cậu thật khó coi."

"Có phải không lấy được mảnh đất cô nhi viện Mary, ngài là người quyết định của Ôn thị, dù sao Ôn Ngọc Viễn đã rục rịch ngóc đầu dậy, không ngừng tìm cơ hội muốn kéo ngài xuống. Vì khu vực buôn bán này, tổng giám đốc đã nỗ lực suốt hai năm, tôi không hy vọng vì Hiểu Ân lỗ mắng mà liên lụy đến ngài."

"Cảnh Thu, không cần lo lắng, nếu tôi đề ra giao dịch này: trong lòng đều có tính toán." Ôn mỹ Phách liếc về phía ngoài phòng làm việc, Hiểu Ân đang cúi đầu vất óc suy nghĩ làm sao kiếm được ba trăm vạn trong vòng một tháng, phát hiện bộ dáng khi cô không tức giận rất dịu dàng đáng yêu, chỉ tiếc cô vừa nhìn anh là nóng hừng hực, giống như muốn đâm chết anh.

Nhưng mà, đó cũng là anh hy vọng không phải sao? Anh hy vọng cô ghét anh nha! "Nếu cô ấy có thể vì cô nhi viện Mary mà trong một tháng kiếm được ba trăm vạn, cho cô ấy một phần thưởng cũng là việc nên làm."

"Nhưng, ngộ nhờ công ty tổn thất phải làm sao?"

"Tôi đã không để ý, cậu còn lo cái gì?" Ôn mỹ Phách cười hỏi.

"Nhưng ——" Lương Cảnh Thu còn có lời muốn nói.

“Cảnh Thư, cậu cũng thấy mấy năm nay tôi thay đổi chứ? Thật ra tôi luôn suy nghĩ vấn đề này.” Anh nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của Lương Cảnh Thư, mắt hiện ý cười.

“Tổng giám đốc, tôi không hiểu ý ngài.”

“Bây giờ tôi rất khác trước đây, năm năm trước tôi không thể chấp nhận sự việc, hôm nay tôi lại có thể không chút do dự làm, thậm chí không cảm thấy áy náy, đồ cũng không phải điều tốt, Cảnh Thư.”

“Tổng giám đốc chỉ nghĩ muốn phá bỏ cô nhi viện Mary sao? Đây là chuyện thực tế, tôi tin chắc tổng giám đốc cũng không đồng ý.” Lương Cảnh Thư cau mày.

“Cũng không phải chỉ có chuyện cô nhi viện Mary, còn chuyện mấy bác nữa, cậu thật sự cho là tôi không thay đổi sao? Vấn đề cho rằng tôi là một người trong mắt chỉ có lợi ích thôi sao?” Ôn Mỹ Phách cười như không cười nhử mồi.

“Tôi chỉ có thể nói.....” Lương Cảnh Thư hít sau một hơi, ánh mắt kiên định, “Nếu như tổng giám đốc biến thành ác ma, tôi cũng sẽ cùng ngài xuống địa ngục!”

“Chắc chắn! Cảnh Thư, cậu nên suy nghĩ mình đang nói cái gì? Giới tính của tôi không có lệch lạc nha, tôi thanh minh trước, tôi thích phụ nữ đó!” Mặt Ôn Mỹ Phách lộ vẻ cổ quái nhìn anh.

“A! Tôi không có ý này.....” Ôn Mỹ Phách trả lời khiến Lương Cảnh Thư lung tung đỏ mặt, “Tôi cũng thích phụ nữ, tôi đối với tổng giám đốc không phải ——”

“Tôi biết, cậu trung thành! Tôi chỉ nói đùa một chút, cậu đừng tưởng thật.” Ông Mỹ Phách mỉm cười khoát tay, “Cậu có thấy, loại ánh sáng trên người Đường Hiểu Ân, cùng hắc ám trong lòng tôi rất đối lập.” Cho nên mỗi lần vừa thấy cô, anh sẽ cảm thấy trong lòng có cái gì đó xôn xao.

Vì vậy anh luôn không hiểu tại sao muốn chọc cô, thích nhìn cô tức giận đến mức giơ chân.

“Xác thực từ nhỏ Hiểu Ân đã là một cô gái chính nghĩa, nhưng cũng không chứng tỏ tổng giám đốc ngài là người xấu.” Lương Cảnh Thư vội vàng giải thích.

“Toàn thế giới cho rằng tôi là người tốt, cũng chỉ có cậu.” Ôn Mỹ Phách đùa cợt nhử mồi.

“Tổng giám đốc ——”

“Đừng vội, nghe tôi nói hết,” anh chau mày ý bảo anh (Lương Cảnh Thư) cầm miệng. “Đường Hiểu Ân khiến tôi nhớ tới ban đầu mình mới tiếp nhận tập đoàn Hán Hoàng thật chính trực cùng ngu đần, bây giờ nhớ tới thật khiến người ta hoài niệm, cho nên tôi mới đề ra giao dịch này, mặc dù nhìn lại là buồn bán lỗ vốn, nhưng cô ấy muốn làm được cũng khá khó.”

Đây là loại tâm tình rất phức tạp, phức tạp đến mức ngay cả anh cũng cảm thấy mình có chút bệnh hoạn. Một mặt anh rất thích tinh thần trọng nghĩa khí của Đường Hiểu Ân, có lẽ đây cũng là lí do đầu tiên tại anh đối với cô có cảm thấy kính nể, nhưng mặt khác ——

Anh hận không thể hung hăng xoá sạch sự ngu ngốc này của cô, bởi vì việc này làm anh cảm nhận sâu sắc mình thật xấu xa.

Anh muốn lúc nào cô cũng vấp phải trắc trở để hiểu được tình người ấm lạnh, sau khi bị thương khắp người, còn có thể bênh vực kẻ yếu như vậy hay không?

Nếu như có, liền chứng tỏ anh thua thảm bại, anh cam nguyện buông tha mảnh đất cô nhi viện Mary; nếu không có, chứng tỏ đây là tính người, anh cũng không hề tổn thất.

Nhưng trong lòng, anh vừa hy vọng Đường Hiểu Ân có thể làm được yêu cầu của anh, đừng làm anh thất vọng, uống phí điều kiện đãi ngộ của anh.

Loại tâm tư này thật là quá phức tạp đi?

“Cảnh Thư, cậu cảm thấy người cuối cùng chiến thắng cuộc giao dịch này là ai?” Ánh mắt Ôn Mỹ Phách nhìn Đường Hiểu Ân đứng ngoài cửa, nụ cười bên môi thật rực rỡ, rực rỡ đến ——

Có chút gian trá.

Làm thế nào để trong vòng một tháng kiếm được ba trăm vạn đây? Đường Hiểu Ân rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Mượn tiền thì không thể được, ngoại trừ quy định của Ôn gian thương, vay tiền cũng không phải tác phong làm việc của cô, chuyện như vậy dựa vào mình mới có ý nghĩa, anh Cảnh Thư từ trước đến nay rất thông minh cũng không thể giúp cô nghĩ cách.

Ngồi trước bàn làm việc hơn nửa đêm, sống lưng Đường Hiểu Ân vừa cứng vừa đau, sổ ghi chép trước mắt trống rỗng, ngược lại cán bút trong tay sắp bị cô cắn nát rồi, loại cảm giác này giống như học sinh cuối kì thi để bài trắng, ép cô sắp phát điên.

Nhất định phải có cách trong vòng một tháng kiếm được ba trăm vạn, nhưng đầu óc dần dần của cô không nghĩ được, đổi lại là anh Cảnh Thư thì gặp

đôi ba trăm vạn cũng không có vấn đề. Cô thấy thật tốt khi anh Cảnh Thụ bị Ôn gian thương hạ lệnh cấm chế, bằng không cô cũng không cần đối với giấy trắng ngấn người.

Trái với Đường Hiểu Ân đang căng thẳng thần kinh, lúc này Ôn Mỹ Phách ngồi trong phòng khách cực kì nhàn nhã nhẹ nhõm, chân dài của anh thoải mái đung đưa, một thân quần áo ở nhà màu xanh dương nhạt, sống mũi có đôi kính không gọng, khiến khuôn mặt đẹp trai của anh nhìn càng trẻ hơn.

Hôm nay khác mọi hôm là anh không ở lầu ba làm việc, ngược lại tùy tiện ngồi trên ghế salon cách cô ba bước chân suy luận tiểu thuyết.

Anh nhất định là có ý! Đường Hiểu Ân phản hận nghĩ. Biết rõ sự xuất hiện của anh sẽ cho cô áp lực vô hình, còn cố ý không đi, rõ ràng là muốn nhìn cô thất bại.

Giống như cảm nhận được ánh mắt cô tràn đầy địch ý, mắt Ôn Mỹ Phách cũng không nâng, đôi mắt đẹp bờ môi mỏng nói ra lời nói lạnh lạnh rồi rã. “Ngồi hơn nửa đêm, không biết thân ái cô đã nghĩ ra cách gì chưa?”

Tim đập mạch, ánh mắt Đường Hiểu Ân nhìn anh đề phòng hơn, sau đầu anh có mắt sao? Nếu không tại sao anh biết cô đang trùg anh? “Tôi nói rồi không cho phép gọi tôi là thân ái.” Ngần người, cô cắn răng nói.

“Tiểu thư Đường Hiểu Ân, cô nghĩ ra cách chưa?” Anh tỏ vẻ không sao nhún vai, biết nghe lời hỏi cô.

“Đang suy nghĩ.” Cô buồn buồn nói, rất không nguyên ý thừa nhận trước mặt đầu óc cô trống rỗng.

Cô không thể nghĩ ra cách kiếm tiền, nếu hỏi làm thế nào để Vũ Đạo phát dương quang đại, cô lập tức có thể viết rất nhiều cách.

“Cô thật sự cảm thấy mình có thể thắng sao?” Ôn Mỹ Phách ngoái đầu nhìn cô, bên môi nâng lên nụ cười làm người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi. “Nếu bây giờ cô nhận thua, có lẽ tôi sẽ từ bi cho cô cơ hội, coi như giữa chúng ta chưa hề có giao dịch.”

“Thật sự cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi sẽ không chưa đánh mà thua!” Không sợ đón nhận ánh mắt anh, đôi mắt trong trẻo của Đường Hiểu Ân như muốn phun lửa.

“Được rồi! Nếu như cô đã nói vậy...” Về mặt giống như có chút tiếc nuối, Ôn Mỹ Phách đổi tư thế ngồi thoải mái, “Vậy thì tiểu thư Đường Hiểu Ân, tăng hai từ trên xuống trong tù lạnh có sữa bò, phiền cô lấy cho tôi.”

Cây bút máy trong tay sắp bị cô bẻ gãy, Đường Hiểu Ân hung hăng lườm nguyệt sau đầu anh, hận không thể chọc thủng hai lỗ trên đó. “Ôn gian —— tổng giám đốc Ôn có thể tự mình lấy chứ? Phòng bếp cũng không xa.” Cô là vệ sĩ chứ không phải người giúp việc, không có lý do mặc anh sao bảo.

“Dĩ nhiên tôi có thể tự mình lấy, nhưng đây là cơ hội để cô luyện tập.” Ôn Mỹ Phách lười biếng lật trang sách.

“Luyện tập cái gì?” Cô cau mày, nghe được trong lời anh có ý.

“Luyện tập làm nô lệ nha! Sau khi đánh cược có thể có một ngày cô sẽ phải làm,” Khi cười, má Ôn Mỹ Phách có lúm đồng tiền nhìn như thiên sứ thiện lương vô hại, nhưng lại nói ra những lời làm người ta cắn răng nghiêng lợi. “Bởi vì lần giao dịch này cô thua, chắc chắn rồi.”

“Tôi sẽ không thua.” Rắc một tiếng, bút máy bị bẻ gãy, Đường Hiểu Ân mất thật nhiều sức mới có thể khống chế không đập bẹp anh. “Tôi tuyệt đối không thua!”

Ôn Mỹ Phách không nghĩ ra chuyện gì vui vẻ hơn khi dễ người tốt? Nhất là khi dễ Đường Hiểu Ân ngông nghênh, cô không chịu thua làm sự xấu xa của anh hoàn toàn bị kích thích, thậm chí có khuynh hướng điên cang mãnh liệt hơn. Khó trách gian thần ngày xưa sống tương đối lâu, vì mỗi ngày đều hài lòng; trái lại người tốt, chỉ có thể cắn chặt hàm răng kiên nhẫn làm việc.....

Giống như Đường Hiểu Ân bây giờ đang cắn răng nghiêng lợi trùg anh?

Ôn Mỹ Phách ra hiệu cho thư ký tiền khách xuống lầu, không ngờ anh mới quay đầu lại, lập tức nhìn thấy con người lạnh lạnh sáng chói, trong đó hiện ra ánh lửa giống như muốn thiêu đốt anh đến một mảnh vụn cũng không còn.

“Người xấu!” Đôi tay nhỏ bé của Đường Hiểu Ân nắm chặt thành quyền, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đầy sự khinh bỉ. “Đây rõ ràng là bản hợp đồng không công bằng.” Lại có người vô tội bị lừa.

Nhẹ nhàng à một tiếng, Ôn Mỹ Phách nhú mày. “Thì ra cô đã xem nó.”

“Tôi chỉ nhìn qua thôi.” Từ đáy lòng Đường Hiểu Ân cảm thấy bất bình thay người đàn ông vừa mới rời đi, nhìn bộ dáng đàng hoàng trung hậu của anh, nhất định không phát hiện bản hợp đồng này đầy cạm bẫy, không tới ba năm, Ôn Mỹ Phách có thể quang minh chính đại nuốt chửng công ty anh.

“Hả? Cô chỉ nhìn qua mà phát hiện ra ảo diệu bên trong?” Anh không dùng hai từ “cạm bẫy” để hình dung, dùng “ảo diệu” có lẽ tốt hơn.

“Xem cô rất có thiên phú, ngay cả cảnh sát phải xem kỹ mới phát hiện ra.”

Giống như không nghe thấy lời khen của anh, Đường Hiểu Ân vội vàng bước một bước đến gần anh. “Chẳng lẽ anh không thấy mình hành động rất ti tiện sao?”

Mây từ từ nhả lại, biểu tình của Ôn Mỹ Phách có chút quỷ quyết. Xác thực, anh hi vọng cô ghét mình, nhưng dùng ti tiện để hình dung anh hình như hơi quá.

“Chẳng lẽ cô chưa từng nghe cá lớn nuốt cá bé, thương trường như chiến trường sao?” Anh chậm rãi hỏi ngược lại.

“Coi như là làm ăn, cũng phải có quy tắc với lương tri chứ!” Cô không tùy tiện mà nói.

“Vô gian bất thương (không gian trá không phải thương nhân), đây là lời lẽ chí lý từ xưa truyền lưu rồi.”

“Đây chẳng qua là thương nhân vì mình mà biện giải!” Ở cùng anh càng lâu, anh gian ác khiến cô tức giận.

Nhuộm mây, Ôn Mỹ Phách nhìn kỹ khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, tính tình hư hỏng tiềm ẩn hoàn toàn bị kích thích. “Cô luôn miệng nói quy tắc cùng lương tri, cô có thể chứng minh cho tôi xem không?” Anh bình thản nói.

“Cái gì?” Đường Hiểu Ân liền giật mình, cô phát hiện chỉ cần nói chuyện cùng Ôn Mỹ Phách, rất dễ dàng bị anh dắt mũi.

“Cô chứng minh cho tôi xem nha! Sử dụng quy tắc cùng lương tri như cô nói,” Ôn Mỹ Phách khẽ cúi người, gương mặt anh tuần quá gần cô, làm cho cô nhìn rõ trong con ngươi của anh không hề che giấu sự mỉa mai. “Nếu như cô bất mãn với hành động của tôi, hãy dùng cách như cô nói trong một tháng kiếm được ba trăm vạn để chứng minh tôi sai, nếu cô không làm được, như vậy về sau tôi không muốn nghe những lời nhảm nhí này nữa.” Giọng điệu của anh rất nhẹ, nhưng có khả năng dao động lòng người.

Đúng vậy! Mau chứng minh cho anh thấy, anh cực kỳ mong đợi cùng cô giao đấu!

Ngực kịch liệt đập phồng, Đường Hiểu Ân không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt nhìn như vô hại thật ra rất sắc bén của anh.

“Tôi biết rồi, đến hôm đó tôi muốn anh rút lại lời hôm nay.” Cô lạnh lùng đáp lại.

“Chắc chắn, hình như cô chưa bao giờ biết sợ.” Lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, Ôn Mỹ Phách cười tràn đầy ý vị sâu xa.

Muốn anh rút lại lời nói? Thật là khẩu khí rất lớn, cô là người duy nhất dám nói chuyện với anh như vậy, làm anh vừa hưng phấn vừa mong đợi, hi vọng cô sẽ không thua quá thảm.

“Trong từ điển của Đường Hiểu Ân tôi không có hai chữ ‘Thất bại’.” Cô buống bình kiêu ngạo trả lời.

Đáy lòng cơ hồ nên vì cô âm thầm hoan hô rồi, nhưng anh vẫn giữ nguyên khuôn mặt cười ôn hoà: tâm tình sáng khoái xoay người lách qua.

“Đường Hiểu Ân, tôi mới mất mong chờ.”

“..... Anh Cảnh Thu, anh nghe Ôn gian thương nói như vậy, có phải tức chết không!” Giống như cái đuôi bám theo sau Lương Cảnh Thu, Đường Hiểu Ân tức giận oán trách. “Em nhất định phải thắng, em không nuốt trôi giọng điệu đó.”

“Hiểu Ân, em không nên chọc giận tổng giám đốc.” Lương Cảnh Thu loay hoay như con quay cuối cùng cũng ngừng tay, thở dài thật sâu. “Chọc giận ngài ấy không tốt cho em, sẽ chỉ làm ngài ấy càng tuyệt hơn.”

“Anh Cảnh Thu, anh nhất định có cách phải không? Anh nhất định có cách giúp em chiến thắng Ôn gian thương.”

Nhiều chật lông mày, Lương Cảnh Thu khó xử nhìn cô, lời cảnh cáo của Ôn Mỹ Phách vang lên bên tai anh. “Anh không thể giúp em” Anh tuyệt đối trung thành với tổng giám đốc.

“Em không có muốn anh giúp một tay, em chỉ bảo anh chỉ em một phương hướng thôi.” Cá tính của cô từ trước đến giờ quật cường, hơn nữa lần này, cô tuyệt đối nuốt không trôi giọng điệu đó.

“Phương hướng?”

“Vâng, anh chỉ cho em một phương hướng chính, ít nhất em còn biết bắt tay từ đâu.” Đường Hiểu Ân cắn cắn môi, thật ra từ đáy lòng cô cũng có chút gấp gáp, dù sao thời gian không đợi người, đã qua một tuần lễ rồi.

Nếu thật sự cô thua, cô bảo đảm sẽ nôn đến học máu.

“Hiểu Ân.....” Lông mày Lương Cảnh Thu nhíu càng chặt hơn.

“Anh Cảnh Thu, chỉ có anh mới có thể giúp em, anh hẳn tâm mặc kệ em sao?” Cô dùng sức thuyết phục, “Chuyện này không chỉ liên quan đến em, còn liên quan đến tất cả số mạng của bọn trẻ ở cô nhi viện Mary a!”

Nghe vậy, Lương Cảnh Thu để cây bút trong tay xuống, xoa bóp mi tâm, trong đầu không ngừng tự hỏi nên làm như thế nào mới không phản bội tổng giám đốc, mà có thể giúp Hiểu Ân anh thương yêu nhất.

“Anh Cảnh Thư?” Thấy anh không nói lời nào, Đường Hiểu Ân khó hiểu kêu.

“Anh chỉ có thể nói.” Suy nghĩ lại, Lương Cảnh Thư trả lời rất hàm súc. “Muốn trong vòng một tháng kiếm đủ ba trăm vạn, cách duy nhất chính là xuống tay với tổng giám đốc.”

“Ah?” Suy luận của cô có vấn đề sao? Tại sao anh Cảnh Thư nói, một chút cô nghe cũng không hiểu?

Xuống tay với Ôn gian thương? Cướp bóc anh ta sao?

“Ba trăm vạn không phải con số nhỏ, do số lẻ đã quá khó khăn, dùng tiền để ra tiền đơn giản nhất, như vậy em hiểu chưa?” Lương Cảnh Thư kiên nhẫn giải thích.

“Không hiểu.” Đường Hiểu Ân lắc đầu một cái. Vốn là nghe không hiểu, bây giờ nghe càng mơ hồ hơn.

“Em phải nghĩ cách khiến tổng giám đốc cam tâm tình nguyện bỏ ra số tiền đó, những cách khác đều uống phí công sức thôi.”

“Anh Cảnh Thư, anh có thể dùng tiếng phổ thông nói không?” Cô chưa bao giờ cảm thấy mình ngốc, nhưng sau buổi nói chuyện hôm nay, cô cảm thấy mình giống như cành cây thời kì mùa xuân (ý nói rất non nớt)

Ngủ ngốc!

“Anh chỉ có thể nói như vậy, anh đã đồng ý với tổng giám đốc không giúp em, nhưng nếu chính em hiểu lời anh dĩ nhiên lại là chuyện khác.” Lương Cảnh Thư lo âu nhìn cô.

Anh rất hoài nghi buổi nói chuyện sâu xa này, cô có thể hiểu được bao nhiêu?

“Anh Cảnh Thư, anh đang nói hàm ý với em sao?” Đầu cô nghĩ sắp nát rồi, vẫn không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Không được! Khó hiểu hơn nữa cũng phải hiểu, thật vất vả mới nhờ anh Cảnh Thư giúp một tay, cô không thể dễ dàng buông tha, cô tuyệt đối muốn Ôn gian thương rút lại những lời nói đó, tận mắt nhìn anh nhận thua.

Tưởng tượng đến cảnh Ôn gian thương nhận thua, cô cảm thấy thật thoải mái.

“Hiểu Ân, đối phó với kẻ gian trá từ xưa tới nay chỉ có một cách.” Anh không phải nói Ôn Mỹ Phách là người gian trá, đơn giản là luận sự, tổng giám đốc đại nhân a! Xin tha thứ anh nhất thời nhanh miệng.

“Cách gì?” Lỡ tai Đường Hiểu Ân dựng thẳng lên.

“Gậy ông đập lưng ông.”

Có đôi khi, cách thả lỏng người tốt nhất là tắm nước nóng trong bồn tắm xa hoa, tẩy đi mệt mỏi cả ngày, cuối cùng uống ly nước đá lạnh buốt, làn da khoẻ mạnh đẹp đẽ lại dinh dưỡng.

Cách trên không chỉ có phụ nữ áp dụng, ít nhất Ôn Mỹ Phách chính là dùng cách đẩy duy trì khuôn mặt tuấn mỹ tinh tế của anh.

Bây giờ mới tắm xong, khó trách Ôn Mỹ Phách tranh thủ lúc rảnh rỗi, thanh thản đọc tiểu thuyết trinh thám nước Mĩ nổi tiếng viết về nữ pháp y, đọc được một nửa cảm thấy khát nước, muốn lấy sữa tươi trong tủ lạnh để uống, trong lúc vô tình liếc thấy Đường Hiểu Ân đứng ở cạnh cửa sổ nhìn cảnh đêm ngân người.

Động tác cầm sữa tươi trở nên chậm chạp, mắt Ôn Mỹ Phách hơi nheo lại, nhìn cô tuyệt mỹ lại có vẻ u buồn trên mặt: lòng khê động.

Anh thích cô, anh không muốn lừa gạt mình nữa, lần đầu tiên nhìn Đường Hiểu Ân anh đã rất thích, cho nên đối với cô có rất nhiều ngoại lệ, chỉ chưa nói ra mà thôi.

Tựa như anh phá lệ để cô ở trong phòng mình, chỉ vì tham lam muốn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô tức giận.

Ôn Mỹ Phách do dự ba giây, cuối cùng quyết định bình tĩnh, lấy lý do thăm dò tình hình cũng không kỳ quái đi?

“Này!” Cầm hai chai sữa tươi im lặng đứng bên cạnh cô, nở nụ cười rực rỡ chào hỏi cô. “Cho cô.” Anh đưa chai sữa trong tay cho cô.

Ánh mắt Đường Hiểu Ân nhìn anh có chút phòng bị, cũng không có nhận chai sữa tươi trong tay anh.

Anh không ở lâu ba làm việc, tới đây để cáo chúc tết gà sao?

“Không dám cảm?” Ôn Mỹ Phách cười đến rất đáng ghét, “Cô sợ tôi hạ độc bên trong sao?”

Trùng mắt liếc anh một cái, Đường Hiểu Ân tức giận giành lấy sữa tươi trong tay anh.

Đã nói trong từ điển của cô không có chữ “Sợ”, anh nghe không hiểu sao?

“Nơi này cảnh đêm rất đẹp phải không?” Khẽ tựa vào lan can bên cạnh, Ôn Mỹ Phách cười đến không có tâm cơ, cố ý chọn đề tài thoải mái bắt đầu, thỉnh thoảng anh cũng nghĩ ngưng chiến. “Đây là lý do duy nhất tôi mua căn hộ này.”

Vẫn trầm mặc, Đường Hiểu Ân không nói gì.

“Hôm nay thời tiết không tốt, muốn ngắm sao thì không thể, nhưng những ánh đèn trước mắt giống dải ngân hà, ít nhất có thể đền bù một chút tiếc nuối,” Ôn Mỹ Phách uống sữa, giọng nói tự nhiên. “Khi tâm trạng ừ rừ ngắm nhìn những ánh đèn này: tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Anh cũng có lúc ừ rừ sao?” Cô không nhìn được mở miệng, cô còn tưởng rằng cá tính anh xấu xa sẽ bách độc bất xâm chứ!

“Chỉ cần là người đều có cảm giác, tôi là người, dĩ nhiên sẽ có lúc ừ rừ khổ sở.” Giống như vấn đề của cô rất thú vị, anh cười nhìn cô.

Lời của anh khiến trong lòng cô không khỏi dâng lên cảm giác tội lỗi, nhớ tới mấy ngày trước mình đối với anh phê bình mạnh mẽ, Đường Hiểu Ân không được tự nhiên quay mặt, cô không phải là người hà khắc, đơn giản là tức điên mới có thể không lựa lời nói.

“Ba của tôi..... Là người rất rất tốt, tính cách tốt, tính khí tốt, đối với người nào cũng tin tưởng,” thu lại tươi cười, Ôn Mỹ Phách khẽ nheo mắt lại, rất ít khi chủ động nhắc tới chuyện cũ. “Tốt đến mức cả công ty Ôn thị bị vết sạch mà không biết, mãi cho đến khi ông ấy qua đời, Ôn thị chỉ còn lại cái vỏ, mà người vết sạch công ty chính là người ông ấy tin tưởng nhất.”

Không khí hơi kỳ quái, trong khoảng thời gian ngắn Đường Hiểu Ân không biết nên nói gì tiếp, không hiểu cô với Ôn Mỹ Phách như nước với lửa tại sao đột nhiên tán gẫu chuyện xưa?

“Sau khi tôi tiếp quản, dứt khoát thay đổi hết, cướp lại công ty Ôn thị khỏi tay của những kẻ thân thích như hổ rình mồi kia, từ đó tôi không tin người tốt có kết quả tốt, càng không tin sự trung thành, bởi vì những điều này tôi đều học được từ ba mình.” Sâu trong đáy mắt Ôn Mỹ Phách nhìn chăm chăm cô, thật giống như muốn nhìn thấu nội tâm cô.

Cô bị ảo giác sao? Cảm thấy lúc này mặc dù Ôn Mỹ Phách vẫn tà ác cuồng hung, nhưng không có thái độ sắc bén đối với cô như ban ngày, giống như đối với cô xấu xa là cố ý diễn cho ai nhìn.

“..... Cho đến khi gặp cô, chính nghĩa của cô làm tôi mê hoặc,” đầu ngón tay Ôn Mỹ Phách chạm lên tóc cô, chỉ là hành động đơn giản như vậy, lại khiến hô hấp cô cứng lại, “Cô tự hỏi lòng mình, cuộc giao dịch này cô có thể thắng tôi sao? Dùng lương tri và quy tắc như cô nói.”

Hành động của anh cùng giọng nói không hề có sự trêu đùa thích thú, nhưng đôi mắt khép hờ đầy u buồn làm Đường Hiểu Ân muốn chạy trốn, cô hít sâu một hơi, vẫn đứng đó.

Cô không sợ, cô không có lý do gì sợ anh.

“Tôi nhất định sẽ thắng.” Cô cố giữ giọng nói bình tĩnh.

“Phốc! Tôi biết ngay cô sẽ nói vậy, thật là người không chịu nhận thua.” Môi mỏng cười, nụ cười vô hại của Ôn Mỹ Phách lại tái xuất giang hồ, không khí kỳ lạ lập tức tiêu tan, làm Đường Hiểu Ân lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cô cũng phát hiện là chỗ nào không được bình thường, là vì Ôn Mỹ Phách cười! Khi anh không cười, vốn là nhìn có vẻ ma quỷ thâm trầm, quả thật tựa như biến thành người khác!

Cô dám lấy đầu ra bảo đảm, người đàn ông này tuyệt đối có hai tính cách.

“Được rồi! Cô đã thề chắc chắn sẽ thắng, vậy cô có thể nói cho tôi sẽ cô sẽ làm gì chứ?” Ôn Mỹ Phách thuận tay đặt chai sữa xuống, làm bộ rửa tai lắng nghe.

“.....”

“Tại sao không nói?” Ôn Mỹ Phách tươi cười rạng rỡ, “Cô yên tâm, tôi không có ý xấu muốn phá hỏng, tôi sẽ không làm chuyện không có nhân phẩm như vậy.”

“Tôi còn đang suy nghĩ.” Rất không cam nguyện nói, cô buồn buồn trả lời.

“Vẫn đang nghĩ?” Ôn Mỹ Phách rất kinh ngạc nhíu mày, “Cô đã suy nghĩ mười ngày, còn nghĩ nữa, tôi khuyên cô trực tiếp nhận thua.”

Người đàn ông này nói chuyện không thể cảm thương mang cơn sao? Anh cho là cô thích như vậy? Cô cũng muốn nhanh chóng hành động, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách!

“Anh không cần lo lắng, tôi sẽ nghĩ ra cách.” Hít sâu một hơi, cô cắn răng nghiêng lợi nói.

Tiền bạc! Một đồng cũng có thể bức tử một anh hùng hảo hán.

Nhìn cô không chịu thua, chính tính cách này của cô làm anh yêu thích không buông tay đi! Tạm thời nhìn cô cố gắng rất nhiều, anh không ngại chỉ cho cô một con đường sống, nếu không anh thắng quá dễ dàng cũng không thú vị.

“Ba trăm vạn không phải số tiền nhỏ, muốn do một mình kiếm thật quá miễn cưỡng, đương nhiên có càng nhiều người chia sẻ càng tốt,” giọng Ôn Mỹ Phách không lớn, lời nói giống như nói cho mình nghe, con người như hắc diệu quang thạch (các nàng tra trên google có đó) nhìn cô cười như không cười. “Tốt nhất có cách làm người ta cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra nhưng không cần trả.” Giọng anh đầy âm chỉ.

“Hả?” Đường Hiểu Ân rất kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, anh đang giúp cô sao? Nhưng anh không nên giúp cô nha! Đây không phải tuyên bố gây ông đập lưng ông?

Nhưng, anh đơn giản nói một câu làm cô nghĩ thông suốt lời nói của anh Cảnh Thư, thì ra anh Cảnh Thư muốn cô xuống tay với tổng giám đốc, thì ra muốn cô dùng vốn liếng của Ôn gian thương, giống như anh đối phó với mấy công ty nhỏ khác.

Thì ra đây chính là lời anh Cảnh Thư nói, gây ông đập lưng ông.

“Như thế nào? Cô nghĩ thông chưa?” Anh mỉm cười nhún mày.

Kinh ngạc nhìn anh nở nụ cười, Đường Hiểu Ân hình như nắm được cái gì, chỉ là còn chưa xác định rõ.

“Đêm đã khuya, tôi đi nghỉ ngơi trước, ngủ ngon.” Thấy cô phản ứng chậm lụt, Ôn Mỹ Phách rất lịch sự cúi người về phía cô nói lời tạm biệt.

Có đôi khi nói rất rõ cũng không đủ, dù sao sự phụ dẫn vào cửa, tu hành một mình thôi.

“Đợi đã!” Thấy anh muốn đi, Đường Hiểu Ân vội vàng tiến lên kéo anh, cho đến khi nhìn trong mắt anh hơi quái lạ, cô mới phát hiện mình cầm chặt tay anh không tha. “Xin lỗi.” Cô lúng túng buông tay.

“Còn có việc gì?” Ôn Mỹ Phách cười hỏi ngược lại.

“Tại sao anh giúp tôi? Tôi nói ——” Đường Hiểu Ân khăn trương nuốt nước miếng, suy nghĩ rối loạn.

“Anh đâu cần giúp tôi, chẳng lẽ anh không sợ tôi sẽ thắng cuộc giao dịch này sao? Hay là căn bản anh không để tôi vào trong mắt?”

“Tôi có giúp cô sao? Chuyện gì tôi cũng không làm nha!” Anh không để ý cười.

“Anh vốn không phải nói những lời đó, anh có thể để tôi một mình phiền não đến chết, đến cuối cùng cười nhạo tôi không biết tự lượng sức mình.” Đường Hiểu Ân nghiêm túc nói.

Trên căn bản, anh thay đổi liên tục, lúc tốt lúc xấu làm cô sắp điên rồi, anh có thể phút trước giọng điệu ôn hoà cùng cô nói việc nhà, phút sau lại châm biếm cô không biết tự lượng sức mình, khiến cô không biết làm thế nào.

Chẳng lẽ anh không thể biểu hiện dễ dàng đơn giản hơn một chút sao?

Ôn Mỹ Phách híp mắt gương mặt cô đỏ ửng, làm cho người ta muốn cắn một cái cái má phẩn mềm mại đó, đột nhiên vừa nghĩ đến liền tiến gần cô. “Đường Hiểu Ân, chẳng lẽ cô cảm kích tôi?” Anh dịu dàng hỏi ngược lại.

Không có cách, coi như anh rất thích cô, nhưng vẫn không có thói quen làm người tốt.

“Đường Hiểu Ân, cô không nên cảm ơn tôi, cô phải chán ghét tôi mới đúng,” chẳng biết từ lúc nào Ôn Mỹ Phách đã đứng quá gần cô, cô có thể ngửi thấy mùi xà phòng thơm trên người anh. “Cô phải chán ghét tôi mới được.” Câu nói cuối, giọng anh hơi khàn, tựa hồ mang theo sự thương tiếc.

“Ah?” Không hiểu vì sao anh nhất định muốn cô ghét mình? Đường Hiểu Ân không rõ chân tướng ngẩng đầu, lại phát hiện môi mình hình như vừa chạm qua một thứ ấm áp mềm mại, còn có mùi sữa tươi nhàn nhạt.

Mắt cô đột nhiên tròn to, theo trực giác cô lùi lại hai bước, che miệng.

Cô vừa..... có phải hôn cái gì không?

“Không cần hỏi tại sao, dù sao tiếp tục chán ghét tôi là được rồi.” Ôn Mỹ Phách vẫn nở nụ cười như hàng ngày, giống như xúc cảm mềm mại vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

“Anh ——” tim còn đang đập thình thịch, Đường Hiểu Ân kinh ngạc trừng mắt anh, đầu trống rỗng không thể suy nghĩ ý nghĩ trong lời nói của anh.

Môi cô thật sự không chạm qua cái gì sao? Xúc cảm mềm mại vừa rồi rõ ràng là..... môi của anh!

“Ngủ ngon.” Ưu nhã nói lời chào tạm biệt lần nữa, Ôn Mỹ Phách cầm lấy chai sữa không đi vào nhà, để lại Đường Hiểu Ân đang khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Tâm tình của anh rất tốt đừng đưa chai sữa không trong tay, ngón tay nhẹ nhàng lau theo hình cung của đôi môi mỏng của mình, hương vị ngọt ngào ấm

áp mơ hồ còn sót lại, trong mắt anh nhất thời có một tia ấm áp.

Tối nay anh nhất thời có lòng tốt nhận được hồi báo a!

~ Hết chương 4 ~

Bạn đang đọc truyện *Sự Tổ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Đường Hiểu Ân gần đây trở nên rất bận, trừ việc đi sớm về trễ cùng Ôn Mỹ Phách, cùng anh họ là thư kí tổng giám đốc không thể thiếu công việc, cô cực kì nghiêm túc quan sát những người tiếp xúc với anh, chuẩn bị từ nay về sau không lợi dụng Ôn gian thương. Trừ lần đó ra, đáy lòng cô vẫn cất giấu một vấn đề muốn hỏi ——

Đêm hôm đó, môi cô rớt cuộc đã chạm vào cái gì? Nếu thật chạm vào cái gì, đó chính là nụ hôn đầu của cô! Nụ hôn đầu của cô chẳng lẽ mặc danh kiệu dâng tặng cho Ôn gián thương đáng ghét!

Đáp án này chắc chắn không có cách nào chứng thực, buồn bực trong lòng làm cô sắp học máu, làm bộ chuyện này chưa từng xảy ra, đúng tiêu chuẩn làm đà điểu.

Sắp bảy giờ tối, Ôn Mỹ Phách đã đồng ý tám giờ tham gia tiệc party tư nhân trong biệt thự, anh vừa thay quần áo xuống lầu, liền nhìn thấy Đường Hiểu Ân đang làm việc chăm chú mà bỏ bữa tối sắp nguội lạnh.

Anh liếc nhìn cơ hồ còn nguyên thức ăn, mày rậm hơi nhú lại.

Mấy ngày nay cô cực kì nghiêm túc, thậm chí đối với khiêu khích của anh cũng có thể mất điếc tai ngơ, cảm thấy hình như cô đã tìm được cách kiểm được ba trăm vạn, ngược lại anh không biết cô muốn làm gì.

Cô quá yên tĩnh, tựa như đứa bé ngoan ngoãn lẳng lặng đi theo sau anh, vô luận anh làm gì, nói gì cũng không thể khiến cô hứng thú, chỉ biết dùng đôi mắt xinh đẹp lạnh lạnh như nước lại sáng chói như lửa chớp chớp nhìn anh, phản ứng như thế làm anh vừa nghi ngờ vừa mong đợi, giống như trong một đêm cô trưởng thành, không hề bị dễ dàng khiêu khích nữa. Nhưng mà anh không ngại, từ trước đến giờ anh thích khiêu chiến, hơn nữa đối tượng là Đường Hiểu Ân, anh thật tò mò cô ngày thơ với bản chất chính nghĩa có thể thay đổi bao nhiêu.

“Đường Hiểu Ân, gần đây cô giảm cân sao?” Chậm rãi bước xuống lầu, âm lượng Ôn Mỹ Phách không lớn, trong giọng nói mang theo sự khiêu khích.

“Không có.” Vẫn chăm chú nhìn bản ghi chép trong tay, Đường Hiểu Ân cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

“Cô không thấy mình ăn quá ít sao? Chẳng lẽ không ai nói cho cô biết, cô gầy đi rất nhiều sao?”

Kính ngạc giương con mắt liếc anh một cái, Đường Hiểu Ân không hiểu tại sao anh đột nhiên quan tâm tới cô, bất quá nếu gần đây cô thật sự gầy đi nhiều, bảo đảm không liên quan đến sức ăn của cô, mà là ngày đêm theo anh vất vả.

Cô phát hiện lượng công việc của người đàn ông này nhiều đến kinh người, cơ hồ biến mình thành người máy rồi, lấy tình trạng một ngày ngủ không tới năm tiếng của anh để nhìn, tập đoàn Hán Hoàng có thể trong vài năm nhanh chóng phát triển, không phải may mắn, mà là anh cố gắng đổi lấy.

“Cô không trả lời tôi.” Ôn Mỹ Phách chau mày.

“Được rồi! Cho dù tôi gầy, việc này cũng không đại biểu cho cái gì.” Trả lời qua loa, giống như hiểu rõ nếu cô không lên tiếng đối phương sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cô đang đợi, chờ một cơ hội tốt, trong lúc thích hợp để kiếm ba trăm vạn.

Mày rậm nhăn chặt, Ôn Mỹ Phách đối với sự phớt lờ của cô rất không vui, giống như sức quyến rũ của anh không bằng bản ghi chép kia.

“Đường Hiểu Ân, đừng nói tôi không cho cô cơ hội, tôi hỏi cô lần cuối,” Ôn Mỹ Phách thông thả ung dung ngồi bên cạnh cô, biết rõ cô đã có ý tưởng còn cố ý hỏi, muốn cô chú ý đến mình. “Cô có nguyện ý nhận thua không? Nếu hiện tại cô chịu nhận thua, chuyện cũ tôi có thể bỏ qua.” Mắt cười nhìn về phía laptop, không ngờ cô nhanh tay lẹ mắt đóng lại.

“Đừng nghĩ nhìn lên.” Đường Hiểu Ân híp mắt.

“Tôi chỉ muốn cho cô cơ hội.” Ôn Mỹ Phách nhún vai, cười rất vô tội.

Rất muốn bình tĩnh nói chuyện với anh, ánh mắt cô tình không tự chủ được chuyển qua đôi môi mỏng đẹp đẽ kia, nghĩ đến tối hôm đó, suy nghĩ của Đường Hiểu Ân nhất thời bay xa rồi.

“Đường Hiểu Ân, cô có nghe tôi nói không?” Phất tay một cái, gọi suy nghĩ cô trở về, gần đây cô luôn mất hồn mất vía.

“Tôi sẽ không nhận thua, bất kể anh có hỏi mấy lần, anh đừng tốn lời nói.” Định thần lại, Đường Hiểu Ân trả lời như đinh chém sắt, ánh mắt miễn cưỡng dời khỏi môi anh.

“Chỉ nói không thể thay đổi sự thật,” Ôn Mỹ Phách hừ nói. “Cô phải hành động.

“Không phiền anh lo, tôi biết rồi.” Đường Hiểu Ân đứng dậy đem khay thức ăn mang vào bếp, cô hôm nay không thoải mái, người có chút khó chịu, không có hơi sức cùng anh cãi cọ. “Thời gian không còn sớm, không phải anh muốn tham gia party tư nhân sao? Không đi ngay sẽ muộn đấy.”

“.....” Nói thật, bây giờ mặc dù hiểu sự nhẫn nại tự quyết của cô khiến anh rất chờ mong, nhưng anh vẫn thích Đường Hiểu Ân thẳng thắn tự nhiên hơn.

Anh có chút nhớ cô nhanh nhẹn nhanh miệng.

“Lên đường thôi!” Không nhìn được nhìn khay thức ăn không động tới, Ôn Mỹ Phách xoay người đi.

“Ai nha! Đã lâu không gặp, tổng giám đốc Ôn, gần đây có khoẻ không?” Một người đàn ông trung niên anh tuấn vừa nhìn thấy Ôn Mỹ Phách, lập tức nhiệt tình bắt tay anh hân huyên, nếp nhăn nơi khóe mắt nhàn nhạt hiện lên.

“Nhờ phúc của ông, gần đây cũng không tệ lắm” Ôn Mỹ Phách cười đáp.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, y hương tán ảnh, ly rượu lần lượt thay đổi, có ý dè dặt tiếng cười nói tùy ý có thể nghe được, Đường Hiểu Ân hiểu rõ mình một thân quần áo đen ở trong trường hợp như vậy có vẻ đặc biệt, cô không biến sắc lựa chọn bí mật đứng ở một góc.

Cô cảm thấy thân thể mình không khoẻ. Nhiệt độ bên trong phòng rõ ràng bình thường, cô lại cảm thấy rét run, lòng bàn tay có một lớp mồ hôi lạnh, cảnh vật trước mắt bắt đầu mờ hồ.

Không phải bị cảm chứ? Cô không nhìn được nghĩ. Đã lâu rồi cô không bị cảm.

“Tiểu thư xinh đẹp, đi một mình sao? Cô đến cùng ai à?” Giọng nói trầm thấp của đàn ông truyền đến, thực tế dọa Đường Hiểu Ân giật mình.

Người đàn ông nói chuyện có thân hình mập lùn, ngón tay ngắn ngắn như bông ngô vừa nở, đỉnh đầu trọc lóc, trên người còn đầy mùi rượu.

Đường Hiểu Ân vốn không thoải mái ngửi được mùi vị ghê tởm trên người ông ta, đầu càng choáng hơn.

Trực giác của cô muốn tránh xa, không ngờ tay ông ta bắt được cổ tay trắng nõn của cô.

“Cô gái xinh đẹp, tôi đang hỏi cô! Cô đi với ai?” Người đàn ông mê đắm cười hỏi.

Người đàn ông mập lùn trước mắt rất quen mắt, trong lúc nhất thời cô không thể nhớ đã gặp ở đâu, nhưng tối tay khách mời tham gia đều là nhân vật có máu mặt, không có một người nào cô chọc nổi.

“Xin lỗi, mời buông tay.” Cổ nén cảm giác bị quấy nhiễu trong lòng, Đường Hiểu Ân rất nhẫn nại mở miệng.

Cô không phải tìm đến phiền toái, có thể nhìn được thì nhìn.

“Trước hết cô trả lời vấn đề của tôi nha! Xem cô không giống khách mời, hẳn là vệ sĩ, tôi muốn hỏi ông chủ của cô có thể tìm được một vệ sĩ xinh đẹp như thế này ở đâu, tôi cũng muốn tìm một người.” Lòng bàn tay người đàn ông mập lùn tròn ướt, nắm chặt cô không thả.

Lời nói trong miệng ông ta đặc biệt bỉ ổi, Đường Hiểu Ân cau mày, bất đắc dĩ không thể rút tay lại.

“Nếu cô không nói, tôi liền lấy cô là được!” Không biết sức lực của người đàn ông mập lùn ở đâu ra, dám kéo cô lên lầu, ông đã nhìn qua rất nhiều phụ nữ, chưa từng gặp một phụ nữ xinh đẹp lại cao ngạo như cô, khiến lòng ông ngứa ngáy khó nhịn.

Đây là party tư nhân, bình thường lâu hai sẽ có rất nhiều phòng trống để khách sử dụng, đây là bí mật mọi người không nói công khai.

“Buông tôi ra!” Đường Hiểu Ân tức giận hét lên, lại kinh ngạc giọng nói của mình yếu ớt khàn khàn như vậy, hơi dùng sức, cổ họng liền đau giống như có lửa thiêu đốt.

“Nhưng tôi không muốn thả cô ra, ngược lại, tôi còn muốn biết nhiều hơn về cô.” Ông ta cười hắc hắc.

“Ông!” Nghĩ muốn đánh lại ông ta, nhưng không làm được gì.

“Thế nào? Cô nói gì tôi nghe không rõ lắm? Nhưng không sao, chúng ta lên lầu từ từ nói chuyện.” Ông ta không chút kiêng kỵ nói. Lấy thân phận địa vị

của ông ta ai dám không nể mặt ông ta? Nếu ông ta nói thích, muốn cô làm tình phụ cũng có thể.

“Tôi nói buông ra!” Rõ ràng chung quanh có người nghe thấy giọng nói của cô, nhưng không có ai giúp đỡ, ánh mắt họ nhìn cô vừa mập mờ vừa quý quýt, còn có thêm phần đùa giỡn.

Giằng co một lúc, Đường Hiểu Ân đầu vầng mắt hoa đứng cũng không vững.

“Tôi nghĩ lời cô ấy nói ngài đã nghe rõ, mời buông tay, Lạc nghị viên.” Bỗng chốc, thanh âm nam tính lạnh lùng cất lên, người đàn ông đoạt lại Đường Hiểu Ân đang bị tên đàn ông mập lùn cầm chặt cổ tay, che chở cô ở phía sau.

Đường Hiểu Ân cảm kích ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng âm trầm của Ôn Mỹ Phách.

Lúc anh cười như một thiên sứ thuần khiết vô hại, không nghĩ tới lúc tức giận bộ dáng kinh người như thế khiến đáy lòng người ta sợ hãi.

“Là ai dám phá đám chuyện tốt của ta? Chàng trai, nhìn cậu rất quen, cậu là.....” Đã say bảy tám phần, Lạc nghị viên không vui nheo hai mắt.

“Ôn Mỹ Phách,” anh lạnh lùng giới thiệu. “Cô ấy rõ ràng đã cự tuyệt, mời rời đi.”

Anh chỉ đi một vòng để chào hỏi mọi người, trở lại đã thấy Đường Hiểu Ân rơi vào ma chướng của ông ta, Lạc nghị viên háo sắc mọi người đều biết, hôm nay chủ ý không chính đáng của ông ta thể nhưng đánh vào đầu anh!

“Thì ra là tổng giám đốc trẻ tuổi tài cao của Ôn thị trong truyền thuyết a!” Lạc nghị viên làm bộ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ông ta xoa xoa mặt, không thêm để ý ánh mắt của mọi người. “Thế nào? Cô gái này tới cùng cậu?”

Bàn tay trên eo nhỏ nhắn của Đường Hiểu Ân biểu thị công khai quyền sở hữu, Ôn Mỹ Phách trực tiếp biểu hiện bất mãn ở trên mặt, ngay cả một nụ cười thoáng qua cũng không có. “Cô ấy là người của tôi.”

Cô ấy là người của tôi. Những lời này làm Đường Hiểu Ân giật mình, ngực lại có chút nóng lên.

“Được rồi! Ôn Mỹ Phách, cậu đã biết tôi là ai, nên biết địa vị thân phận của tôi, nếu như cậu chịu nhường cô ta cho tôi, bảo đảm tập đoàn Hán Hoàng của cậu trong tương lai được lợi ích vô cùng, nếu như tôi không nhớ lầm, cậu đang tiến hành dự án khu buôn bán cao cấp phải không?” Lạc nghị viên lấy lợi dụ.

Mềm nhũn tựa vào ngực Ôn Mỹ Phách, nghe Lạc nghị viên đề nghị, Đường Hiểu Ân cau mày.

Đây là lời nói của một nghị viên nên nói sao? Nhưng buồn cười hơn là, cô cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng Ôn Mỹ Phách nhường cô cho kẻ khác. Anh được coi là một thương nhân hiếm có, từ trước đến giờ anh luôn ưu tiên lợi ích của công ty Ôn thị, anh không có lý do gì vì cô mà đắc tội với Lạc nghị viên.

Nếu không phải bây giờ một chút hơi sức cô cũng không có... bàn tay nhỏ bé của Đường Hiểu Ân lặng lẽ nắm thành quyền, cô cũng không rơi vào cảnh mặc người ta định đoạt này.

“Rất xin lỗi, Lạc nghị viên, cô ấy là hàng không bán.” Không ngờ, Ôn Mỹ Phách không khách khí từ chối, giọng điệu lạnh nhạt hoàn toàn không lo lắng đắc tội với cán bộ cấp cao.

“Ôn gian thương, anh!” Đường Hiểu Ân giật mình giương con mắt nhìn anh.

“Ôn Mỹ Phách, cậu không phải được nể mặt mà không muốn!” Không nhịn được, Lạc nghị viên tái mặt giận dữ mắng mỏ.

“Lạc nghị viên đang uy hiếp tôi sao?” Héch mảy, Ôn Mỹ Phách lạnh lùng mỉm cười một cái.

Mắt thấy không khí hết sức căng thẳng, chủ nhân bữa tiệc vội vàng hoà giải. “Thôi, thôi, không có chuyện gì, hai vị cũng đừng nóng giận.”

“Thằng nhóc này quả thật không để người ta vào mắt!” Lạc nghị viên đỏ mặt.

“Cao tiên sinh, tôi xin lỗi không tiếp được rồi.” Mối mông mím chặt, Ôn Mỹ Phách đỡ lấy Đường Hiểu Ân xoay người đi.

“Như thế nào? Cô có thể đi không?” Ôn Mỹ Phách cau mày, giữa hai lông mày đầy sự lo lắng.

Anh quá sơ suất, làm sao không nhìn ra sự khác thường của cô!

“Thật kỳ quái, anh thế nhưng không bán tôi đi!” Đường Hiểu Ân nói.

“Cô quá coi thường tôi.” Ôn Mỹ Phách không nhịn được trừng mắt nhìn cô, anh có thể bán bất kỳ ai, duy nhất một mình cô là không. “Cô nóng quá.” Dưới bàn tay Ôn Mỹ Phách là da thịt nóng hừng hực, gương mặt cô cũng đỏ ửng.

“Ừ, tôi không thoải mái.” Cô khó khăn mở miệng.

“Đĩ nhiên không thoải mái, cô đang sốt.” Bàn tay dùng sức cầm cô tay trắng nõn của cô, Ôn Mỹ Phách cắn răng nói.

Anh cũng không phải ông chủ vô lương tâm, nếu cô nói cho anh biết cô không thoải mái, anh nhất định sẽ không cần cô tham gia bữa tiệc tối nay.

“Nếu như anh không để ý, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.” Đường Hiểu Ân cố gắng cười.

Khó trách hôm nay cô xuống giường cảm thấy gân cốt toàn thân đau nhức, cả người khó chịu, không muốn ăn, khó trách cô nhìn Ôn Mỹ Phách sẽ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thì ra cô bị sốt nha!

“Bây giờ tôi liền đưa cô về nhà.” Không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Ôn Mỹ Phách ôm lấy cô, tùy tiện đi khỏi bữa tiệc.

“Nha ~” Thân thể bỗng nhiên bay lên không, Đường Hiểu Ân nhỏ giọng hô, tay nhỏ bé phản xạ nín lấy vạt áo anh.

“Cô yên tâm nhĩ ngơi đi!” Khác với giọng nói mĩa mai lạnh lùng, Ôn Mỹ Phách nhỏ giọng trấn an, cũng bảo tài xế Tiểu Ngô lái xe đến trước đại sảnh.

Kỳ quái! Cô nhất định bị bệnh đến vầng đầu rồi, nhịp tim trầm ổn của anh bên tai, nằm trong ngực Ôn gian thương cư nhiên khiến cô cảm thấy an tâm, dường như bầu trời sập xuống cũng sẽ có anh đỡ lấy. “Cảm ơn anh.....” Cô nhẹ giọng mở miệng.

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn anh không bán tôi đi, nếu như anh bán tôi, tôi tuyệt đối sẽ hận anh cả đời.”

“Tôi sẽ không.” Trầm mặc một lúc, khó có lúc anh nói lời thật lòng.

Nhưng Đường Hiểu Ân không trả lời, mắt đẹp khép chặt, thân thể mềm mại tựa hồ khẽ run, giống như đã ngủ say. Một tia đau lòng đột nhiên nín chặt ngực anh.

Cô khỏe mạnh vui vẻ vẫn tốt hơn, thân thể cô khỏe mạnh, anh có thể tận tình khi dễ cô.

“Tổng giám đốc, Đường tiểu thư sao vậy?” Tài xế Tiểu Ngô nhìn thấy Ôn Mỹ Phách ôm Đường Hiểu Ân hiển nhiên vô cùng kinh ngạc, vội vàng mở cửa xe.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, mau đưa chúng tôi về.” Cup mắt xuống, che giấu suy nghĩ khó hiểu phức tạp, Ôn Mỹ Phách nhàn nhạt đáp.

“Vâng.” Về mặt Tiểu Ngô có chút kỳ lạ, nhưng vẫn theo lệnh thực hiện.

“Hiểu Ân, tôi đem thuốc đến rồi.” Mở đèn, chiếu sáng căn phòng hắc ám, Ôn Mỹ Phách đặt viên thuốc và nước ấm ở đầu giường, nhẹ gọi.

Cô gái cuộn ở trong chăn ấm áp tựa hồ đang ngủ say, tóc đen nhánh tán loạn trên gối, má phần bị bệnh mà đỏ ửng, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng.

Bác sĩ nói chỉ là bệnh cảm bình thường, ăn rồi uống thuốc nghỉ ngơi mấy ngày liền không sao. Nhưng mà khiến anh kinh ngạc chính là, bác sĩ nói cô gần đây quá mức vất vả, sức đề kháng yếu đi mới có thể bị cảm.

Anh đã làm gì khiến cô quá mức vất vả? Chẳng lẽ muốn cô nhận thua khó khăn như vậy sao?

Ôn Mỹ Phách lẳng lặng nhìn cô gái đang ngủ mê hồi lâu, đột nhiên, anh cúi người nhẹ nhàng in lên môi cô, sâu trong trùng mắt đen khó thấy sự ảm áp. Có lẽ, anh rất thích tinh thần bất khuất của cô đi!

“Ngủ ngon, người đẹp ngủ trong rừng.” Trộm hương xong, Ôn Mỹ Phách nhẹ giọng nói chúc ngủ ngon bên tai cô, tắt đèn sau đó xoay người rời đi.

Trong bóng tối, một đôi mắt xinh đẹp đột nhiên mở to, hơi thở của cô không ổn định, cảm thấy nhịp tim có chút nhanh. Đường Hiểu Ân sờ môi vừa bị Ôn Mỹ Phách hôn, trên đó tựa hồ còn mơ hồ lưu lại nhiệt độ cùng mùi hương của anh....

Anh hôn cô, lần này cô xác định, nhưng —— tại sao?

Từ trước đến nay Ôn Mỹ Phách luôn châm chọc khiêu khích cô tại sao lại có hành động kỳ lạ như vậy? Hại cô.....

Vừa mê hoặc vừa động lòng.

“Những năm gần đây tôi làm việc bên cạnh ngài, lần đầu tiên thấy ngài đến trễ.” Lương Cảnh Thu nghiêm túc nhìn lịch làm việc, nói ra lời nói ý vị sâu xa.

“Tôi đến trễ sao? Tôi còn tưởng rằng đã xin nghỉ rồi chứ!” Tâm tình Ôn Mỹ Phách hôm nay coi như không tệ, còn nhân hạ thoải mái tranh luận cùng anh (Lương Cảnh Thu).

“Lúc tổng giám đốc có chuyện không thể đến vào buổi sáng sẽ báo, chúng tôi những người làm cấp dưới đây đương nhiên không có nghỉ ngơi.” Tổng giám đốc đại nhân cần xin nghỉ sao? Phải nói không ai của bộ phận nhân sự dám làm phép giả đi!

“Cảnh Thu, biết cậu bao lâu, tới hôm nay tôi mới biết cậu thật nhiều chuyện.” Ôn Mỹ Phách nhướng mày, môi mỏng lười biếng hơi cười.

“Tôi chỉ rất hiếm khi không biết tổng giám đốc không bao giờ nghỉ ngơi vì người nào ngoài lẽ?” Đi theo bên cạnh anh nhiều năm, hiểu Ôn Mỹ Phách tương đối giữ mình trong sạch, có lẽ nói anh thích tình cảm sạch sẽ thích hợp hơn.

“Thư ký Lương, thật ra cậu đã biết là ai đi! Cậu đang oán giận tôi xen vào việc của người khác sao?” Ôn Mỹ Phách lạnh lạnh hỏi ngược lại.

“Không dám, tổng giám đốc lo lắng chăm sóc Hiểu Ân cả đêm, tôi chỉ là cảm kích.” Về mặt Lương Cảnh Thư rất vô tội.

“Nói đi! Cậu nghe ai nói?” Tin đồn truyền đi nhanh hơn bình thường, anh phải biết ngọn nguồn.

“Tôi nghe Tiểu Ngộ nói.” Lương Cảnh Thư thành thật trả lời.

“Cậu ta thật nhiều chuyện.” Ôn Mỹ Phách hừ nhẹ.

“Tổng giám đốc từ trước đến giờ luôn giữ khoảng cách với người khác, rất ít khi đặc biệt quan tâm đến ai, dĩ nhiên điều này sẽ làm người khác chú ý.”

“Hừ.” Chỉ sợ nguyên nhân cũng không đơn giản như vậy đi!

“Tổng giám đốc, nghe nói ngài hôm qua tranh chấp với Lạc nghị viên?” Lương Cảnh Thư thử dò xét.

“Cậu nghe ai nói?” Ôn Mỹ Phách nhún mày hỏi ngược lại.

“Tôi nghe Cao tiên sinh nói.”

“Ừ, có chuyện này.”

“Ngài nên biết sắp tới có một dự án do Lạc nghị viên thẩm tra, như vậy chẳng phải chúng ta càng nguy hiểm hơn sao?” Lương Cảnh Thư than thở.

Tính khí tổng giám đốc anh biết, không có lý do gì lại không nể mặt Lạc nghị viên, rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, anh nghĩ không ra.

“Nghị viên không chỉ có mình ông ta, nhất định phải dựa vào ông ta sao?” Tuấn nhan Ôn Mỹ Phách lạnh lùng.

“Tổng giám đốc ——” câu này là tùy hứng nói rồi.

“Cảnh Thư, không phải cậu đặc biệt tới thảo luận vấn đề về Lạc nghị viên chứ?” Ôn Mỹ Phách nhanh chóng chặn lời anh (Lương Cảnh Thư) muốn nói, nói rõ không muốn nghe tên Lạc nghị viên nữa.

“Ách, dĩ nhiên không phải, tôi muốn nói cho ngài biết, khu đất của Hạng tiên sinh đã hoàn thành, bản kế hoạch khu mua sắm Thương Thành đã mang đến, mời tổng giám đốc xem qua.” Lương Cảnh Thư thức thời nói thẳng vấn đề chính.

“Cảnh Thư, cậu cảm thấy nếu như một khi khu mua sắm Thương Thành xây xong, tặng người khác một phần quyền sở hữu như thế nào?” Trông mắt nhìn bản quy hoạch xây dựng được đưa tới, Ôn Mỹ Phách chú ý hỏi.

“Tổng giám đốc muốn tặng người khác, dĩ nhiên không có vấn đề.” Đi theo bên cạnh tổng giám đốc nhiều năm, anh đương nhiên hiểu tổng giám đốc muốn tặng ai.

Dĩ nhiên chính là người yêu thương anh từ nhỏ, mà nay lại cực kỳ thất vọng về anh – bác Hạng.

“Ừ, chuyện này liền giao cho cậu làm, nhớ đừng dùng danh nghĩa của tôi, tôi không muốn phức tạp.” Điều tốt khi làm việc cùng Cảnh Thư là mọi việc không cần giải thích nhiều.

“Vâng, tôi hiểu.” Lương Cảnh Thư gật đầu.

Mặc dù không nói, nhưng tâm lòng của tổng giám đốc hết sức rõ ràng, anh luôn che giấu tình cảm của mình rất tốt, dưới vẻ ngoài bất cần đời là tâm tư tình tứ hơn người khác, Ôn Mỹ Phách chính là người như vậy!

“Nghe nói Ôn Mỹ Phách cố ý mua mảnh đất của cô nhi viện Mary, sau đó, cậu ta dự tính xây dựng khu cao cấp Thương Thành có thể nói là thành công một nửa.”

Trong phòng âm u, rèm cửa kéo kín không có một tia nắng mặt trời, người đàn ông đứng ở trong bóng tối đè thấp âm lượng mở miệng.

“Ừ, ta nghe nói rồi, một khi khu buôn bán cao cấp kia hoàn thành, tập đoàn Hán Hoàng sẽ đạt đến đỉnh cao trước nay chưa từng có, tiếp theo sẽ có lợi ích khả quan ngay ta cũng không dám tưởng tượng.” Người đàn ông mặc áo đen ngồi trên ghế sa lon lạnh lùng mở miệng.

“Cứ như vậy mà muốn đẩy cậu ta khỏi chiếc ghế tổng giám đốc thì càng khó khăn.”

“Lại nói Ôn Mỹ Phách biết nhìn xa trông rộng, khi cậu ta bắt đầu kế hoạch không ai coi trọng dự án này, cho đến khi cậu ta từ từ thu lưới, ta mới phát hiện năm năm trước cậu ta đã bắt đầu sắp xếp việc này.”

“Tiên sinh, bây giờ không phải lúc bội phục kẻ địch, ngài đã nghĩ được bước tiếp theo nên làm gì chưa?”

“Vệ sĩ xinh đẹp bên cạnh Ôn Mỹ Phách cậu đã gặp chưa?”

“Gặp rồi, Ôn Mỹ Phách hình như rất coi trọng cô ta, tôi tận mắt thấy cậu ta ôm cô ta rời khỏi hội trường.”

“Rất tốt, ta nghĩ bắt đầu từ cô ta là được.”

~ Hết chương 5 ~

Bạn đang đọc truyện *Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Cuối tháng có buổi bán hàng từ thiện, đồng sự Vương, quản lí Hứa, Dương tiểu thư cũng sẽ tham gia, ừ... Đây là thời cơ tốt nhất, xem ra ba trăm vạn đã dễ như trở bàn tay, bảo đảm họ sẽ ngoan ngoãn móc tiền ra khỏi túi.” Vào đêm, Đường Hiểu Ân lăm lăm nhìn bản ghi chép, kế hoạch có được ba trăm vạn đã có trong đầu.

Nếu là bán hàng từ thiện, nhân vật chính không liên quan gì đến cô nhi viện Mary phải không? Đến lúc đó cô lấy danh nghĩa của Ôn gian thương quyền góp một khoản, tin chắc bình thường những ông chủ lớn giao tình với anh không tệ sẽ nhiệt tình tài trợ a!

Cô không thể chờ được muốn nhìn bộ dáng kinh ngạc cùng khiếp sợ của anh, thật là vui nha!

Chăm chú viết lách lên bản ghi chép, khoe mắt Hiểu Ân liếc qua liếc lại thấy Ôn Mỹ Phách mặc áo choàng tằm màu xanh dương chậm rãi bước xuống lầu thì hô hấp cô cứng lại, đầu óc rất vô dụng trong nháy mắt ngừng hoạt động.

Trên căn bản thương nhân nên có bộ dạng của thương nhân, cô cho là như vậy, tựa như nhân vật phản diện trong phim cổ trang, một đôi mắt hạt đậu hạt mè kết hợp với râu cá trê, khoe miệng còn có nốt ruồi có sợi lông dài, như vậy mới phù hợp với hình tượng ác nhân. Nhưng đáng chết là tại sao Ôn Mỹ Phách có thể vừa làm cô oán giận gian nhân, vừa làm tim cô đập thành thịch?

Áo choàng tằm màu xanh dương làm lộ rõ lồng ngực cứng rắn tron nhẵn của anh, chứng minh dưới lớp áo choàng tằm không phải cơ thể gầy yếu, mà là đáng người khiến phụ nữ có ý nghĩ kỳ quái, mới vừa tằm xong khuôn mặt tuấn mỹ trắng hồng, tóc đen nhỏ nước rơi lên cổ anh, gợi cảm muốn chết.

Trong lúc nhất thời, trong mắt Đường Hiểu Ân chỉ có một mình anh, không còn những chuyện khác: tất cả ý nghĩ trong đáy lòng rục rịch chọn rộ.

Người đàn ông này nhất định cố ý! Cô không khỏi cắn răng nghiêng lợi nghĩ. Không phải lần đầu tiên anh cố ý diễn cảnh mỹ nam đi tắm trước mắt cô, khiêu chiến tự chủ đã đến giới hạn của cô.

Kẻ gian trá có bộ dáng đẹp đẽ là không có đạo đức, giờ phút này quần áo Ôn Mỹ Phách xóc xếch cũng vô cùng không đạo đức.

Cho dù vội vàng che giấu tâm hoảng ý loạn, ánh mắt cô vẫn không tự chủ nhìn anh. Dưới chiếc áo choàng mỏng manh, hẳn là cơ ngực chắc khỏe đi! Bề ngoài thon gầy của Ôn Mỹ Phách cũng không chứng tỏ bên trong gầy yếu.....

Chợt ý thức được ý nghĩ kinh khủng của mình, toàn thân Đường Hiểu Ân cứng ngắc, má phẩn nóng lên.

Cô thật điên rồi!

Đường Hiểu Ân không để ý mọi việc nhanh chóng dọn dẹp tài liệu trên bàn, chỉ muốn tránh về phòng để yên tĩnh một lúc. Đột nhiên, một mùi xà phòng sạch sẽ nhàn nhạt truyền đến, bóng đen cao lớn im hơi lặng tiếng bao phủ cô, động tác dọn dẹp của Đường Hiểu Ân cứng đờ.

Anh đang ở bên cạnh cô?

“Tôi phát hiện cô không dám nhìn thẳng tôi! Chẳng lẽ cô sợ tôi? Hiểu Ân?” Cảm lấy chai sữa lạnh như băng, Ôn Mỹ Phách thông thả ung dung ngồi bên cạnh cô, hai người họ ngồi quá gần, cô cơ hồ có thể cảm nhận được hơi nóng trên người anh.

“Tại sao tôi phải sợ anh?” Đường Hiểu Ân vẫn cứng đờ nhìn thẳng phía trước, nhét lung tung tài liệu trên bàn vào trong ngực.

“Nếu không sợ tôi, quay đầu lại nói chuyện với tôi nha!” Ôn Mỹ Phách cười tít mắt.

“Tổng giám đốc Ôn muốn nói chuyện gì?” Được rồi! Nếu anh muốn tán gẫu, cô hết sức phối hợp là được. Ai bảo trong từ điển của cô không có chữ “Sợ” chứ?

“Tôi muốn nhắc nhở cô thời gian ước định của chúng ta chỉ còn mười ngày ngắn ngủn, cô hoàn toàn không hề hành động làm tôi rất lo lắng!” Anh nhướn mày.

“Tổng giám đốc Ôn cứ yên tâm, tôi sẽ không thua, anh yên tâm đi.” Liên quan đến cách kiếm đủ ba trăm vạn nguyên cô đã tính trước, rượu ngon ở dưới đáy vò, anh chờ xem đi!

Chắc chắn! Tự tin của cô rốt cuộc ở đâu vậy? Cô rõ ràng không hề hành động gì nha! Ngay cả Cảnh Thư cũng rất an phận thủ thường, khiến anh thật hiểu kỳ lại mong đợi, thật sợ cuối cùng kết quả lại làm anh thất vọng.

“Tôi cảnh cáo cô trước, nếu như cô không đạt được mục tiêu, cô phải làm nô lệ cho tôi. Nô lệ chính là phải ngoan ngoãn phục tùng chủ nhân, mặc chủ nhân muốn làm gì thì làm.” Anh không quên khiêu khích cô.

Muốn làm gì thì làm?

Sống lưng Đường Hiểu Ân cứng đờ, vốn muốn quay đầu trừng anh, suy nghĩ một chút lại không ổn, vẫn quyết định đưa lưng về phía anh nói chuyện. Cô không thể thất bại, để anh mơ mộng hão huyền cũng được, đến lúc đó cô muốn anh rút lại lời nói trước kia.

Hắc hắc! Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy nhiệt huyết sôi trào, cô phát hiện mình hình như thích không khí đối đầu với anh, không biết là có bị Ôn gian thương đồng hoá không?

“Tôi khuyên tổng giám đốc Ôn nên chuẩn bị sẵn tiền, để tránh không kịp có ngay.” Đường Hiểu Ân không chịu yếu thế trả lời.

“Hả? Nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, xem ra cô rất chắc chắn nhỉ?”

“Dĩ nhiên, vì cô nhi viện Mary, còn có tự tôn của tôi... không phải sao?” Đắc ý quá mức, Đường Hiểu Ân đáp phải chân bàn, lập tức ngã về phía Ôn Mỹ Phách.

Trong nháy mắt, tư thế của họ trở nên rất xấu hổ, hai tay Đường Hiểu Ân chống hai bên cổ Ôn Mỹ Phách, nửa người nghiêng tới cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ, cự li quá gần, chột nhìn lại cô giống như dê đói bỏ nhào về phía hổ.

Mặc dù sắc đẹp vừa tầm xong của Ôn Mỹ Phách có thể thay com, nhưng cô thì mình tuyệt đối không có ý đồ bất lương.

Đường Hiểu Ân tròn mắt nhìn môi mọng đẹp đẽ của anh, hình ảnh đêm đó anh khê hôn cô lại hiện lên trong đầu. Cô đã quên đi hình ảnh đêm đó, nhưng bây giờ tư thế mập mờ của hai người khiến cô không nhận được nghĩ tới.

“Khụ, khụ! Xin lỗi, tôi không có ý.” Nhanh nhẹn nhanh miệng, Đường Hiểu Ân vừa thẹn thùng vừa lúng túng.

“Đường Hiểu Ân.” Đối với động tác đột nhiên ôm ấp yêu thương của cô, Ôn Mỹ Phách chỉ lẳng lặng nhìn cô, trong con người đen kịt hiện lên ánh lửa xa lạ.

“Hả?” Anh gọi cô bằng giọng điệu này, cũng không phải muốn hôn cô chứ? Trên TV đều diễn như vậy. Đầu tiên gọi tên tràn đầy tình cảm, sau đó điên cuồng hôn nhau nóng bỏng, Thiên Lô có đánh sấm sét xuống cũng không thể vẫn hồi.

Trái tim đập thành thịch, khiến xương ngực cô bị đau, Đường Hiểu Ân khẩn trương liếm môi. Không được! Không được! Cô ghét nhất Ôn gian thương, cô tuyệt sẽ không thích anh, nhưng tại sao trong lòng cô có chút mong đợi?

“.....Dù sao cũng đừng để tôi thất vọng.” Lời kẻ tiếp ngoài dự liệu, Ôn Mỹ Phách khẽ mỉm cười với cô, có vẻ vừa hấp dẫn vừa mỉa mai.

“Ah?” Anh không đầu không đuôi nói làm cô không hiểu, Đường Hiểu Ân sững sờ.

Anh hy vọng cô kiếm đủ ba trăm vạn sao? Cô thật không hiểu. Chẳng lẽ anh không chờ mong cô thất bại sao, muốn cô làm nô lệ để ngược đãi?

Tâm tư của người đàn ông này thật khó hiểu, làm người ta đoán không ra đến tột cùng anh đang nghĩ gì.

“Ngủ ngon.” Ôn Mỹ Phách ưu nhã đứng dậy, môi mọng không biết vô tình hay cố ý lướt qua má phẫn lạnh như băng của cô.

P/s: Chương này hơi ngắn chương sau ta bù cho các nàng nhé! Năm mới chúc các nàng mạnh khoẻ, tràn ngập niềm vui nhé! Không khí giữa hai người ngày càng mập mờ, cô thích cùng anh đối chọi gay gắt, cũng yêu cảm giác đầu đá cùng anh, hơn nữa càng thích thú, tựa hồ có một loại tình cảm tế nhị ở trong lòng lạnh lẽo này lắm, và lại ngày càng lớn mạnh.

“Hiểu Ân? Em ngăn người gì vậy?” Lương Cảnh Thư tươi cười đi đến, trước tiên giao tài liệu cho thư ký tổng giám đốc, sau đó dừng bước trước mặt cô.

“Không có việc gì làm, không thể làm gì khác hơn là ngăn người.” Cô nhăn mũi.

“Thời gian ước định với tổng giám đốc sắp đến rồi, em chuẩn bị như thế nào rồi?” Lương Cảnh Thư cố ý đè thấp âm lượng, mặc dù anh không thể giúp một tay, không có nghĩa là anh không quan tâm.

Một bên là cô em gái anh thương yêu nhất, một bên là ông chủ anh đã thề sẽ thần phục, lần này đánh cược rốt cuộc ai thắng ai thua, cho dù thông minh như anh cũng không nghĩ được kết quả.

“Anh Cảnh Thư yên tâm, em đã chuẩn bị xong.” Đường Hiểu Ân cười híp mắt.

“Vậy sao? Như vậy tốt rồi.” Không biết anh có nhìn lầm không? Cảm thấy nụ cười của Hiểu Ân có chút gian trá, hơi hơi giống tổng giám đốc.

Quả thực là gần mực thì đen nha!

“Hiểu Ân, em cảm thấy tổng giám đốc như thế nào? Ý của anh là, em thấy ngài ấy là hạng người gì?” Lương Cảnh Thư đột nhiên hỏi.

“Hả?” Đường Hiểu Ân sững sờ.

“Em —— thích tổng giám đốc sao?”

“Làm ơn đi, anh Cảnh Thư, đừng đùa em” Tim đập mạnh, vẻ mặt Đường Hiểu Ân không được tự nhiên, hai má khẽ ửng hồng có chút chột dạ. “Sao em có thể thích loại thương nhân kia chứ, em thích nam tử hán đại trượng phu quang minh lỗi lạc cơ.”

“Anh không nói đùa, anh rất nghiêm túc.” Lương Cảnh Thư nghiêm nghị nói. “Em thích tổng giám đốc sao?”

“Ah? Em, em,” Nếu như hai tuần trước nghe câu hỏi này, phản ứng của cô nếu không phải cười to ba tiếng, thì là kiên quyết phủ nhận, nhưng bây giờ cô chần chờ.....

Quái, cô chần chờ cái gì.

“Anh rất ngạc nhiên sẽ có chuyện này sao?” Lương Cảnh Thư khẽ mỉm cười. “Nói không chừng tổng giám đốc rất thích em!” Đi theo tổng giám đốc nhiều năm, Ôn Mỹ Phách thích người nào hay không anh còn không biết sao?

Chỉ là Ôn Mỹ Phách thích có chút bệnh hoạn, người anh đề ý, phải khi dễ càng nghiêm trọng, người được anh thích chẳng những thân cường thể kiện mà còn phải có một trái tim khoẻ mạnh mới được.

“Thật sao? Anh ta thích em? Anh Cảnh Thư đừng đùa em.” Hiểu Ân khoa trương phát phát tay: tim lại đập nhanh hơn.

Nghĩ lại đôi mắt đen như mực cười cười của anh khi nhìn mình có điều như suy nghĩ, ngực cô không khỏi nóng lên.

“Cảnh Thư, đã lâu không gặp, gần đây có khoẻ không?” Giọng nữ mềm mại dễ nghe đột nhiên vang lên.

Đường Hiểu Ân cùng Lương Cảnh Thư nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái tóc nâu xinh đẹp đang mỉm cười nhìn họ.

“Thì ra là Kim tiểu thư.” Thấy rõ người tới, Lương Cảnh Thư cười đến mức có chút lo lắng. Kim Tường Nhi là bạn tốt nhiều năm của tổng giám đốc, nói là hồng phần tri kỷ cũng không quá đáng, cô vẫn thích Ôn Mỹ Phách, cũng không che giấu tình cảm cô dành cho anh (Ôn Mỹ Phách), không biết đối thoại vừa rồi của bọn họ cô đã nghe bao nhiêu?

“Mỹ Phách tìm tôi mấy ngày rồi, bây giờ tôi mới rảnh.” Kim Tường Nhi tươi cười rạng rỡ nói, người cũng như tên xinh đẹp như một đoá hoa tường vi tràn đầy sức sống. “Tôi gặp Trần bí thư dưới lầu, cô ấy bảo tôi trực tiếp đi lên.”

Mỹ Phách? Nghe cô gái tóc nâu xinh đẹp gọi Ôn gian thương như vậy, đột nhiên như có cây kim mạnh mẽ ghim vào trong lòng Đường Hiểu Ân, làm cô nhất thời có chút khó chịu.

Vì kiếm đủ ba trăm vạn, cô quan sát cẩn thận những người hay lui tới cùng Ôn gian thương, xác định anh tương đối giữ mình trong sạch, quanh mình toàn là phái nam, lúc nào thì có một cô xinh đẹp mê người chói mắt như trước mắt này? Nghe giọng điệu cô ấy nói chuyện, tựa hồ rất thân với Ôn gian thương.

Lòng không khỏi thấy đau, nụ cười bên môi Đường Hiểu Ân hơi cứng lại.

“Tổng giám đốc ở trong phòng làm việc, tôi dẫn cô vào!” Lương Cảnh Thư khách sáo nói, trực giác quay đầu liếc Đường Hiểu Ân một cái, phát hiện trên mặt cô có chút không tự nhiên.

“Tường Nhi?” Còn chưa đi tới cửa phòng làm việc, cửa gỗ trước mắt đã bị mở ra, Ôn Mỹ Phách cười rục rịch như thiên sứ, lúm đồng tiền lộ rõ trước mặt mọi người, mừng rỡ ôm cô gái xinh đẹp thật chặt.

“Mỹ Phách, làm sao anh biết em tới?” Kim Tường Nhi làm nũng hỏi.

“Anh nghe Trần bí thư nói em đã lên lầu, tính toán thời gian em cũng đến rồi.” Ôn Mỹ Phách cười đáp.

“Hả? Xem ra chúng ta vẫn ăn ý như trước!” Kim Tường Nhi cười duyên, rất tự nhiên tiến sát vào trong ngực anh.

Ghê tởm! Nhìn bọn họ thân mật, cực kì kích thích, cực kì chói mắt, cực kì không vui, Đường Hiểu Ân lạnh lùng xoay người, không hiểu tâm tình không thoải mái trong lòng là cái gì.

Không sai, cô gái gọi là Kim Tường Nhi kia rất đẹp, tóc dài màu nâu sẫm xoã tung, một đôi mắt câu hồn, xinh đẹp đến mức khiến phụ nữ ghen ghét, nhưng Ôn Mỹ Phách không giống lũ ruồi bọ bám dính kia đi!

“Đường Hiểu Ân, bây giờ Trần bí thư không có ở đây, cô giúp chúng tôi pha hai tách cà phê.” Quay đầu lại, Ôn Mỹ Phách cười tí mắt phân phó.

“Cái gì?” Tự nhiên bị gọi Đường Hiểu Ân đột nhiên xoay người lại, mắt như lửa trừng trừng nhìn Ôn Mỹ Phách.

Làm ơn đi! Cô là vệ sĩ chứ không phải nữ giúp việc nha! Cho dù muốn sai cô, cũng đợi đến lúc cô không kiếm đủ ba trăm vạn rồi hẵng nói!

“Đường Hiểu Ân, làm phiền cô.”

Đùng một tiếng, gân xanh lần thứ N bị đứt đoạn, cô hung tợn lườm lườm Ôn Mỹ Phách, rồi sau đó nhìn Kim Tường Nhi, chỉ thấy bên môi cô ta hiện lên nụ cười đắc ý.

Cô ta đang ra oai với cô!

Trong lòng buồn bực sắp học máu, Đường Hiểu Ân híp mắt, cơ hồ cắn nát hàm răng.

Tại sao cô phải pha cà phê cho cô gái kia?

“Anh nói đi! Hai ngày nay anh muốn tìm em rốt cuộc có chuyện gì?” Kim Tường Nhi thông thả ung dung ngồi xuống, đôi môi hơi mông đơ mọng khêu gợi nói, cô phong tình vạn chủng nghiêng người về phía anh, cười đến con mắt cong cong. “Từ trước đến giờ có chuyện anh mới tìm em.”

“Thật sự là anh có chuyện muốn nhờ em giúp.” Ôn Mỹ Phách hơi cười, lông mi dài che lại ý định phức tạp của anh. “Sắp tới có buổi bán hàng từ thiện, anh hi vọng em có thể.....”

“Anh lại muốn em làm bia đỡ đạn?” Anh còn chưa nói hết, Kim Tường Nhi đã chủ động nói hộ anh.

“Tường Nhi, em thật thông minh.” Anh mỉm cười.

“Mỹ Phách, coi như quen anh gần mười năm rồi, em còn không biết anh nghĩ cái gì sao, mỗi lần có hoạt động công ích đều là em ra mặt, giấu tài cũng không phải là cách hay.” Kim Tường Nhi nói thâm.

“Em biết, anh không thích ra mặt.” Nhíu mày, Ôn Mỹ Phách cười trả lời.

“Nói không thích ra mặt, ba ngày hai bữa lại có tin tức liên quan đến mặt trái của anh, em thấy anh cũng không phải không thích ra mặt, chỉ là không có thói quen làm người tốt thì có!” Cô hừ nhẹ.

“Tường Nhi, em đồng ý giúp anh chứ?” Chỉ cười cười, Ôn Mỹ Phách không trực tiếp trả lời.

“Anh đã nhờ em rồi, em không đồng ý được sao?” Đôi mắt quyến rũ của Kim Tường Nhi khẽ chuyển, ngồi xuống cạnh anh, ngực mềm mại kề sát cánh tay cứng rắn của anh. “Mỹ Phách, nhưng mà em cũng có điều kiện, anh cũng đồng ý em mới được.”

“Em nói đi.” Không chút lay động sắc đẹp trước mắt, Ôn Mỹ Phách vẫn giữ vững nụ cười.

“Em muốn đi Nhật Bản một chuyến, anh cùng em đi.” Kim Tường Nhi chậm rãi chớp mắt.

“Tường Nhi.....”

Kim Tường Nhi nhăn mũi, “Anh không đồng ý sao?”

“Cho anh thời gian suy nghĩ đi!” Anh hiểu Kim Tường Nhi thích anh, chỉ là anh không muốn làm cô tổn thương, càng không muốn cô có mong đợi viên vông.

“Xin lỗi, làm phiền.” Vừa vào cửa, đập vào mắt là hình ảnh hai người mập mờ kề sát nhau, mặt Đường Hiểu Ân lạnh đi, trong lòng lửa giận sôi trào, tâm tình không vui sắp đến giới hạn, cô đặt mạnh hai tách cà phê nóng xuống bàn, va chạm làm phát ra tiếng vang sức bén.

“Cám ơn.” Ôn Mỹ Phách nói cám ơn.

Đôi mắt trong veo sáng ngời lộ ra ánh lửa sáng chói, giống như muốn thiêu cháy anh, Ôn Mỹ Phách cau mày, không hiểu vì sao cô nổi giận.

“A! Đáng ghét.” Kim Tường Nhi ngồi bên anh nũng nịu oán trách.

“Hả?” Ôn Mỹ Phách không hiểu quay đầu lại.

“Cà phê của em trước giờ không thêm đường với sữa, em chỉ muốn uống cà phê đen,” khuôn mặt xinh đẹp của Kim Tường Nhi ảo não, tia sáng đáy mắt chột lóe, “Như vậy em không uống.” Cô cong môi, dựa vào Ôn Mỹ Phách.

Nghe vậy, gương mặt Đường Hiểu Ân khẽ biến, bốn mắt giao nhau cùng Kim Tường Nhi trong nháy mắt hiện lên ánh lửa. Cô gái này chắc chắn cố ý xoi mói! Cô rốt cuộc đắc tội với cô ta khi nào?

Đường Hiểu Ân cảm thấy kháy, mắt đẹp lạnh lùng phun lửa liếc Ôn Mỹ Phách, tỏ rõ muốn anh xử lý.

Cảm thấy rõ ràng không khí giữa hai người phụ nữ này không bình thường, Ôn Mỹ Phách hay cười bây giờ lại có chút không cười nổi. “Tường Nhi, em _____,”

“Pha lại đi!” Kim Tường Nhi giương mắt nhìn Đường Hiểu Ân.

“.....”

“Cô nghe tôi nói không? Tôi nói pha lại đi!” Thấy cô không lên tiếng, Kim Tường Nhi khẽ giương cao âm lượng.

“Tường Nhi, em đừng làm khó cô ấy.” Ôn Mỹ Phách lại cau mày.

“Mỹ Phách ~” Kim Tường Nhi nũng nịu, khác hẳn cô gái vừa mới vênh váo tự đắc. Lời cô nói cũng là lời Ôn Mỹ Phách nói, một đôi mắt xinh đẹp trùng trùng nhìn Đường Hiểu Ân. “Anh đừng quên, là anh tìm em đó! Đây chính là cách anh tiếp khách sao?”

Không sai, cô đang ra oai với Đường Hiểu Ân! Cuộc nói chuyện vừa rồi của Lương Cảnh Thư cùng Đường Hiểu Ân cô nghe không sót một chữ.

Trẻ tuổi thì sao? Đáng người xinh đẹp thì sao? Cô tồn không ít tâm tư với Ôn Mỹ Phách, tuyệt không cho phép bỗng nhiên có một người phụ nữ nửa đường nhảy vào. Đột nhiên cảm thấy có chút nhức đầu, Ôn Mỹ Phách rất rõ tính tình tùy hứng của Kim Tường Nhi, nếu như không thuận theo ý cô, bảo đảm sẽ huyền não không dứt, trừ khuyết điểm này, cô coi như là một trợ thủ đắc lực.

“Hiểu Ân, làm phiền cô pha lại ly khác.” Anh im lặng than thở.

Ánh mắt lờm anh dường như muốn xuyên vạn mũi tên qua tìm anh, đây là Ôn Mỹ Phách cô biết sao? Đường Hiểu Ân không biết trong lòng rốt cuộc có cảm nhận gì, chỉ cảm thấy rất giận, rất đau, rất uất ức.

“Tôi biết rồi.” Đường Hiểu Ân hít sâu một hơi, cố ý coi thường nụ cười đắc ý của Kim Tường Nhi, mặt không thay đổi xoay người ra khỏi phòng, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ nắm chặt thành quyền.

Ôn Mỹ Phách đáng ghét, Ôn gian thương đáng ghét! Chẳng lẽ không nhìn ra Kim Tường Nhi đang cố ý làm khó cô sao?

Cô quả nhiên vẫn ghét nhất Ôn Mỹ Phách!

“Đường tiểu thư, xin dừng bước.” Trên phố, Ôn Ngọc Viễn ba chân bốn cẳng đuổi theo cô gái xinh đẹp phía trước, khuôn mặt đẹp trai cười hiền hoà.

“Ôn tiên sinh.” Nghe tiếng gọi Đường Hiểu Ân quay đầu lại, cô nhớ anh, bọn họ từng gặp nhau trong hội nghị gia tộc họ Ôn, lúc ấy cô có ấn tượng rất tốt với anh.

Ấn tượng với anh đương nhiên tốt, bởi vì ấn tượng đối với ai cũng tốt hơn so với Ôn Mỹ Phách! Cô không khỏi tức giận mà nghĩ.

“Không nghĩ chúng ta lại gặp nhau.” Ôn Ngọc Viễn khom người thật thấp chào, gương mặt đẹp trai tràn đầy ngưỡng mộ.

“Vâng.” Đường Hiểu Ân không yên tâm gật đầu một cái.

“Ôn Mỹ Phách đâu? Cậu ta cũng ở gần đây sao?”

“Không, anh ta đang trong phòng làm việc.” Nghe thấy ba chữ Ôn Mỹ Phách, lại nghĩ tới anh và Kim Tường Nhi thân mật cười nói, nụ cười của Đường Hiểu Ân hơi cứng lại.

“Sắc mặt cô không tốt lắm, không phải Ôn Mỹ Phách để cô chịu uất ức chứ?” Ôn Ngọc Viễn quan tâm hỏi.

“Hả?” Nghe vậy, Đường Hiểu Ân không khỏi giật mình giương mắt. Không nghĩ tới anh lại hỏi tỉ mỉ như thế, ngay cả phản ứng rất nhỏ của cô cũng cảm thấy.

Quả nhiên khác hẳn tên Ôn Mỹ Phách tự đại kia!

“Không có gì, tôi chỉ là rất khó tưởng tượng cô gái xinh đẹp như Đường tiểu thư lại làm vệ sĩ, cho nên đặc biệt quan tâm.” Ôn Ngọc Viễn mỉm cười giải thích.

“Thật ra vệ sĩ không phải nghề của tôi, tôi chỉ là đơn giản giúp một tay thôi.” Chờ Huy Dương trở về, cô lập tức có thể rời khỏi Ôn Mỹ Phách, hơn nữa còn muốn cách anh thật xa.

Cái đồ đáng ghét!

“Làm khó Đường tiểu thư rồi, bởi vì Ôn Mỹ Phách cậu ta.....” Giọng Ôn Ngọc Viễn bỗng nhiên nhỏ dần, tựa hồ nói ra hơi khó khăn. “Ồ chung với cậu ta không tốt.”

“Tôi biết rõ, tôi đã lĩnh giáo rồi,” Đường Hiểu Ân chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, tức giận lại lên tới đầu. “Cảm ơn Ôn tiên sinh quan tâm.”

Nhìn nét mặt cô cũng hiểu cô ở cùng Ôn Mỹ Phách không vui, Ôn Ngọc Viễn trầm mặc chốc lát, chợt lại mỉm cười có lúm đồng tiền. “Được rồi! Nếu như Đường tiểu thư cần giúp chuyện gì cứ tới tìm tôi, ngàn vạn đừng khách khí, nếu như Ôn Mỹ Phách để cô chịu uất ức, tôi cũng sẽ giúp cô quở trách cậu ta vài câu, tôi rất rõ tình tình tuy hứng của cậu ta.”

“Ôn tiên sinh?” Lời như thế từ miệng anh nói ra không thích hợp đi? Đường Hiểu Ân cau mày.

Tại sao cô cảm thấy anh tựa hồ không thích cậu em họ tổng giám đốc kia?

“Đường tiểu thư đừng cười da mặt tôi dày, thật ra lần đầu tiên nhìn thấy Đường tiểu thư tôi đã có cảm tình, tôi chỉ hy vọng có thể giúp Đường tiểu thư làm chút chuyện.” Ôn Ngọc Viễn xấu hổ cười.

Anh dịu dàng thành khẩn làm Đường Hiểu Ân cảm động, cô nhìn anh và Ôn Mỹ Phách đẹp trai giống nhau, không hiểu xuất thân giống nhau, tại sao cá tính bất đồng như vậy? Nếu như Ôn Mỹ Phách có thể dịu dàng ôn hoà hiểu ý người khác thì thật là tốt.....

Ôn Mỹ Phách đáng ghét!

“Tại sao đột nhiên Đường tiểu thư không nói chuyện? Cô không thích tôi xen vào việc của người khác sao?” Thấy cô trầm mặc, Ôn Ngọc Viễn khẩn trương hỏi.

“Không, không có, tôi chỉ là thụ sủng nhược kinh (được quan tâm mà sợ) đối với quan tâm của Ôn tiên sinh mà thôi.” Cô lắc đầu một cái.

“Ngàn vạn đừng nói như vậy, mặc dù tôi là anh họ của Ôn Mỹ Phách, nhưng tư tưởng của chúng tôi hoàn toàn bất đồng,” Ôn Ngọc Viễn thân thiện vươn tay, “Nếu như Đường tiểu thư đồng ý, hôm nào ăn bữa cơm được không?”

“Ah?” Đường Hiểu Ân giật mình một cái, anh hành động đúng là nhanh.

“Chỉ là ăn một bữa cơm, tôi bảo đảm không có ý đồ gì khác.” Giơ hai tay lên, Ôn Ngọc Viễn thành khẩn nói.

“Nhưng ——”

“Đơn giản chỉ là một bữa cơm, coi như cho tôi một cơ hội làm quen đi.” Nụ cười của Ôn Ngọc Viễn xán lạn làm cho người ta khó mà cự tuyệt.

“.....Được rồi!” Mang theo sự tức giận, Đường Hiểu Ân gật đầu.

“Một lời đã định, đến lúc đó sẽ liên lạc sau.” Ôn Ngọc Viễn vui vẻ nói.

Từ trên cao, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, một đôi mắt đen lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Cảnh Thư, cậu vào đây.” Trong phòng làm việc của tổng giám đốc truyền đến giọng nói trầm thấp của Ôn Mỹ Phách.

“Tổng giám đốc, có chuyện gì vậy?” Lương Cảnh Thư đi vào, tiện tay đóng cửa phòng.

“Đây là sáng hôm nay xuất hiện trên bàn tôi.” Ôn Mỹ Phách đẩy bức thư trên bàn về phía trước.

“Chẳng lẽ.....” Giật mình nhìn chằm chằm bức thư, Lương Cảnh Thư không có dũng khí đón lấy.

“Đúng như cậu nghĩ, đây là thư cảnh cáo.” Anh nhướn mày.

“Quả nhiên lại xuất hiện.” Lương Cảnh Thư lo âu cau mày, “Im ắng một thời gian, tôi còn tưởng không sao, không nghĩ tới.....”

“Đối phương là ai tôi đại khái đã đoán được, hiện tại liền xem ai thiếu kiên nhẫn trước.” Chậm rãi, đôi môi mỏng của Ôn Mỹ Phách giương lên nụ cười lạnh giá.

Chỉ cần không trêu chọc anh trước, anh có thể mở một mắt, nhắm một mắt, dù sao từ trước đến giờ anh luôn thích chơi trò đầu trí.

“Tổng giám đốc ——” Về mặt này của tổng giám đốc làm Lương Cảnh Thư cảm thấy xa lạ, khi Ôn Mỹ Phách trở thành ác ma luôn nở nụ cười lạnh giá tàn khốc này, anh không khỏi vì thư cảnh cáo của ông chủ mà toát mồ hôi lạnh.

“Đúng rồi, thư cảnh cáo trước đừng nói cho Hiểu Ân,” dừng một chút, Ôn Mỹ Phách ngược mắt nhìn anh, “Tôi tự có tính toán.”

“Dạ, tôi hiểu.”

~ Hết chương 6 ~

Bạn đang đọc truyện *Sự Tổ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhìn thấy Đường Hiểu Ân mặc bộ âu phục chưa bao giờ thấy, lộ ra đôi chân trắng dài hoàn mỹ, chậm rãi đi xuống lầu Ôn Mỹ Phách nhú mày. “Cô phải đi ra ngoài sao?”

“Ừ, không phải hôm qua tôi đã nói với anh rồi sao?” Mang theo sự tức giận, nụ cười của Đường Hiểu Ân xán lạn làm mắt anh đau nhói.

“Chẳng lẽ cô đi cùng Ôn Ngọc Viễn?”

“Anh biết à?” Cô sững sờ.

“Ôn Ngọc Viễn không tốt như cô tưởng,” thấy cô không phủ nhận, sắc mặt Ôn Mỹ Phách trầm xuống, giọng nói lạnh hơn. “Tôi khuyên cô đừng đi.”

“Ít nhất anh ta quang minh chính đại, hơn nữa bên cạnh không có người phụ nữ quái gở.” Lời Đường Hiểu Ân nói ra hơi chua xót.

“Người phụ nữ quái gở?” Ôn Mỹ Phách không khỏi nheo mắt.

“Không có gì, tôi muốn ra ngoài.” Cũng không biết mình đang âm ỉ cái gì, Đường Hiểu Ân quay đầu đi.

Không phải hôm nay anh cũng phải ra ngoài ăn cơm với Kim Tường Nhi sao? Đã như vậy, anh có tư cách gì cấm cô ra ngoài với ai!

“Đợi chút, cô phải nói cho rõ đã,” Ôn Mỹ Phách bước một bước dài cầm cổ tay trắng nõn của cô, “Cô nói người phụ nữ quái gở nào?” Từ trước đến giờ anh giữ mình trong sạch, làm gì có người phụ nữ quái gở nào, việc này không giải thích được thì tội danh anh cũng không muốn gánh.

“Chính là người phụ nữ quái gở đó!” Cô không chịu yếu thế đón nhận ánh mắt của anh, cảm giác bất bình trong lòng càng sâu.

Rõ ràng không phải người yêu mà là kẻ địch, nhưng ghen tuông trong lòng không ngừng dâng lên. Nụ cười mà Ôn Mỹ Phách cười với Kim Tường Nhi thật dịu dàng nhưng cô chưa bao giờ thấy, anh cười với cô: mãi mãi là lạnh lùng, còn có sự giễu cợt.

Nếu như anh đã thích ai, tại sao đêm hôm đó anh còn hôn cô? Hại cô ngây ngốc mong đợi anh!

Mong đợi? Hai chữ này không báo trước hiện lên trong đầu cô, hoảng sợ sắc mặt cô tái đi. Mong đợi. Chẳng lẽ cô cảm thấy tức giận khổ sở, bởi vì cô mong đợi anh sao?

Đáp án này làm cô hất mạnh tay Ôn Mỹ Phách ra, không quay đầu chạy ra khỏi cửa, để lại Ôn Mỹ Phách đang khiếp sợ, kinh ngạc.

Cô phải ghét Ôn Mỹ Phách, ghét sự gian trá của anh, ghét sự kiêu căng tự phụ của anh, còn ghét khuôn mặt tươi cười khó ưa của anh. Nhưng có thể không, vừa ghét anh, vừa yêu anh?

Sau ngày hôm đó, hai người vốn đối chọi gay gắt bây giờ lại chiến tranh lạnh vô cùng vô tận, lạnh như vậy làm cho người trong phòng cơ hồ hít thở không thông không khí nặng nề này, nếu không phải tối nay cô có kế hoạch về buổi bán hàng từ thiện từ lâu, Đường Hiểu Ân cũng không mặc trang phục lộng lẫy đứng ở chỗ này.

Giữa bọn họ rốt cuộc là thế nào? Cho dù anh tới tôi đi giống như trước kia, còn tốt hơn nhiều việc bây giờ nhìn nhau chẳng nói gì.

Trên thực tế, hôm đó sau khi cô chạy đi cũng không đi gặp Ôn Ngọc Viễn như Ôn Mỹ Phách nghĩ, cô tâm phiền ý loạn rảnh rồi đi dạo trên đường, cho đến khuya mới về. Dọc đường đi, cô không ngừng tự hỏi trong lòng, rốt cuộc cô có thích Ôn Mỹ Phách không, đáng tiếc vẫn không có đáp án.

Thích không? Nếu thích, từ lúc nào cô bắt đầu thích anh?

“Mỹ Phách, thì ra anh trốn ở chỗ này,” giọng nói mềm mại đột nhiên vang lên, một bộ lễ phục dạ hội đuôi cá đỏ rực lửa làm tôn lên vóc người hấp dẫn lung linh của Kim Tường Nhi, giống như đoá hoa hồng nở rộ chói mắt.

“Em tìm anh rất lâu, còn tưởng anh không tới, đang định gọi cho anh.” Giọng Kim Tường Nhi nhỏ dần, ánh mắt tràn đầy địch ý liếc nhìn Đường Hiểu Ân bên cạnh Ôn Mỹ Phách. “A! Không nghĩ rằng cô cũng tới.”

Cố ý coi thường trong lời nói của Kim Tường Nhi có sự xem thường, Đường Hiểu Ân làm bộ không nghe thấy. Nhỏ mà không nhịn, sẽ loạn muru lớn, hôm nay cô có nhiệm vụ quan trọng hơn, không muốn tranh chấp cùng cô ta.

Nhưng nếu cô không trả lời không có nghĩa người ta chịu buông tha cô, Kim Tường Nhi chau mày, giọng nói đùa cợt. “Đây không phải là nơi cô nên đến, tôi không nhớ có gửi thư mời cho cô.”

“.....” Nhịn! Cô nhịn! Cho dù có nhịn đến sắp chảy máu não, cô vẫn phải nhịn.

“Tường Nhi, cô ấy là bạn gái anh.” Cau lại chân mày, Ôn Mỹ Phách nhàn nhạt cảnh cáo, tâm tình anh đã đủ phiền muộn, làm sao Tường Nhi lại thêm phiền muộn cho anh!

“Mỹ Phách, anh chọn bạn gái càng ngày càng kém, loại hoa đại nhỏ bé này cũng ——” nghe Ôn Mỹ Phách trả lời, sắc mặt Kim Tường Nhi lạnh lùng trào phúng.

“Tường Nhi, nếu như em không thay đổi thái độ, anh sẽ đi.” Trước khi Đường Hiểu Ân nổi giận, Ôn Mỹ Phách đã mở miệng, gương mặt anh tuần bị che phủ bởi sương lạnh. “Em biết tính anh.”

Lời vừa nói xong, khiến hai cô gái kinh ngạc. Một kinh ngạc anh vì cô mà lên tiếng, một kinh ngạc anh vẫn giữ thái độ đó.

Bọn họ không phải đang chiến tranh lạnh sao?

“Anh vì cô ta mắng em?” Kim Tường Nhi không dám tin nhìn anh, giọng nói uất ức. “Bởi vì em phê bình cô ta đôi câu sao?” Tình bạn của cô và anh mười năm, không bằng một vệ sĩ bình hoa sao? Trước kia bất kể cô đối xử xấu xa với ai, anh cũng chưa từng có thái độ này với cô.

Nghĩ đến đây, Kim Tường Nhi càng thêm tức giận lườm Đường Hiểu Ân.

“Anh chỉ hy vọng em thân thiện hơn, dù sao cô ấy cũng là người của anh.” Ôn Mỹ Phách bình tĩnh giải thích.

Người của anh? Tim đập nhanh vài nhịp, Đường Hiểu Ân sững sờ nhìn sườn mặt đẹp đẽ của anh. Lúc trước nghe những lời này cũng giống bây giờ, anh cũng có thái độ không công kích này. Chẳng lẽ Kim Tường Nhi không phải bạn gái anh sao? Tại sao anh lại nói như vậy?

Nghe câu này tâm tình Kim Tường Nhi trái ngược với Đường Hiểu Ân, sắc mặt cô rất khó coi, nhưng không thể làm gì. Người đàn ông này nói trước mặt cô Đường Hiểu Ân là người phụ nữ của anh, đây là vị trí mà cô ở bên anh gần tám năm mà vẫn không có được a!

Cô thật không cam lòng!

Kim Tường Nhi muốn mở miệng nói, không ngờ có phục vụ đi đến nói thầm với Đường Hiểu Ân, hai người cùng rời đi, khiến ngay cả cơ hội phản công cô cũng không có.

“.....Cảm ơn các vị khách quý nhiệt tình quyên tiền, tin chắc họ sẽ rất cảm kích tấm lòng nhân ái của mọi người,” người dẫn chương trình trên sân khấu nói xong nước miếng văng tứ tung, gương mặt của Đường Hiểu Ân xa lạ xuất hiện trên sân khấu khiến người phía dưới nghi ngờ thì thầm với nhau.

“Bây giờ là thời khắc cao trào nhất của buổi từ thiện, do Đường tiểu thư thay mặt chủ tịch tập đoàn Hán Hoàng Ôn Mỹ Phách tiên sinh quyên góp một khoản cho cô nhi viện Mary, hi vọng mọi người nhiệt tình tham dự.”

Ôn Mỹ Phách gạt mình không hiểu tại sao lại bị nhắc đến, còn không kịp phản ứng, đèn pha đã chiếu vào anh.

Lúc này, trên sân khấu đôi mắt Đường Hiểu Ân sáng chói như lửa nhìn anh, môi hồng nâng lên nụ cười thắng lợi. Trong phút chốc, anh hiểu tất cả, khó trách cô không vội vã kiếm đủ ba trăm vạn, còn nắm chắc phần thắng, thì ra cô lợi dụng danh nghĩa của anh, thậm chí còn muốn anh tự bỏ tiền mình ra.

Lần giao thủ này, Ôn Mỹ Phách anh thảm bại rồi.

Nhưng từ khi nào Đường Hiểu Ân trở nên thông minh giáo hoạt như vậy? Không hề phù hợp với cá tính lỗ mãng dễ kích động của cô, chắc chắn có cao nhân chỉ điểm, nhưng anh thua tâm phục khẩu phục. Chính anh nói cho cô biết, có thể tìm một nơi khiến lòng người cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra, tỷ như tổ chức công viên tình yêu, nhưng anh không ngờ cô sẽ lợi dụng dạ hội lần này mà thôi.

Trong mắt có tia sáng tán thưởng rồi rất nhanh biến mất, anh lại mỉm cười.

“Từ khi nào cậu cũng thích tham gia hoạt động từ thiện vậy? Không hề giống tác phong làm việc của cậu,” đồng sự Vương cười ha hả, “Nhưng mà nếu cậu đã ủng hộ, đương nhiên tôi cũng muốn ủng hộ!”

“30 vạn.” Đồng sự Vương lập tức lên tiếng.

“Cảm ơn.” Ôn Mỹ Phách bị gài bẫy chỉ có thể nói lời cảm ơn.

Chỉ chốc lát sau, số tiền quyên góp cho cô nhi viện Mary đã gần hai trăm vạn, tiếng quyên tiền không dứt, bấy giờ Ôn Mỹ Phách mới phát hiện thì ra tên của anh hảo dụng như thế.

“350 vạn.” Nếu Đường Hiểu Ân đã đạt được yêu cầu của anh, tại sao anh lại không giúp đỡ người trò giỏi này? Ôn Mỹ Phách giờ tay nói rõ ràng, vừa ra tay chính là giá trên trời.

Bởi vì cô thông minh, khiến anh càng thích cô hơn, quả thật đã yêu thích không thể buông tay rồi.

Quả nhiên cô không để anh thất vọng

“Xin hỏi. bên cạnh anh có ai ngồi không?”

Ngồi ở ngoài ban công, Ôn Mỹ Phách đang say mê ngắm trăng nghe tiếng nói quay đầu lại, chiếu vào mắt chính là gương mặt xinh đẹp của Đường Hiểu Ân, gương mặt còn vì vui vẻ mà đỏ bừng.

“Dĩ nhiên không có, chỗ ngồi bên cạnh tôi đặc biệt để lại cho cô.” Anh rất lịch sự nhường chỗ ngồi bên cạnh.

“Cám ơn.” Chậm rãi ngồi xuống bên cạnh anh, Đường Hiểu Ân nhìn nhanh Ôn Mỹ Phách một cái, lập tức rời mắt đi.

Nhịp tim hơi nhanh, thậm chí ngay cả tay chân cũng không biết để thế nào. Cô thắng, cũng có thể nói là không thắng, vì cuối cùng khoản tiền còn lại do Ôn Mỹ Phách quỵên góp, nghiêm khắc mà nói, lúc này nên xem như không phân thắng bại.

“Không phải cô có chuyện muốn nói với tôi sao?” Chau mày, Ôn Mỹ Phách hứng thú nhìn về mặt không tự nhiên của cô.

“Ừ, thật sự có vài lời tôi muốn nói cho anh biết.”

“Sao? Chúc mừng cô đã đạt được yêu cầu của tôi, tôi cũng giữ lời chuyển giao ba trăm vạn nguyên.” Ôn Mỹ Phách cười, tựa hồ không hề để ý mình là người thua.

“Anh không tức giận sao?”

“Tức giận cái gì?” Anh mỉm cười hỏi ngược lại.

Bình tĩnh nhìn anh nở nụ cười hồi lâu, ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu Đường Hiểu Ân, cực kì sáng tỏ.

“.....Việc này chỉ là trò chơi đối với anh phải không? Mặc kệ người khác nói lời khiêu khích, thật ra từ đầu đây là một giao dịch không công bằng, bởi vì anh không hề muốn thắng!” Cô kích động nói.

Đi một vòng lớn, chỉ có mình cô khản trương, mà anh chỉ bình tĩnh đứng xem?

“Nói thắng thua cũng không công bằng,” anh còn cười tí mắt, “Từ đầu đến cuối đều là giao dịch, không phải đánh cược, hướng chi. cho tới bây giờ tôi cũng không hi vọng cô thất bại.”

Lúc cô hăng hái chối mất mê người, anh thật sự cho là như thế, cho nên anh quyết định bảo vệ “Hạo Nhiên Chính Khí” của cô.

Không hi vọng nhìn thấy cô thất bại?

Trong con người đen láy của anh có sự chân thành tha thiết dịu dàng, đây là ánh mắt cô chưa bao giờ thấy, cô không khỏi bị mê hoặc.

Có lẽ..... anh thích cô! Chỉ là không nói ra mà thôi, cô có thể nghĩ như vậy không? Thái độ của người đàn ông trước mắt sắp làm cô bị điên rồi.

Rốt cuộc anh có thể thẳng thắn nói không!

“Nét mặt cô thật đồ đản, chẳng lẽ không cảm kích tôi sao? Hiểu Ân?” Ôn Mỹ Phách nhướn mày, cho dù đến cuối cùng anh cũng không nghĩ muốn làm người tốt. “Tôi không cần cô cảm ơn.”

“Anh đã làm được giao ước của anh, tôi cũng sẽ tuân thủ đúng giao ước,” Đường Hiểu Ân kiên định nhìn con người đen láy sâu không thấy đáy của anh. “Tôi sẽ làm người hầu cho anh một tháng.”

Ánh sáng kì lạ thoáng hiện trong mắt rất nhanh rồi biến mất, ai ~~~ anh thật sự rất thích. Không! Thật sự rất yêu tính cách nghiêm túc cố chấp của cô, cho dù cô trở nên chín chắn thông minh, bản chất vẫn không thay đổi.

“Cô phải làm người hầu của tôi rồi.” Mồm mồm không tự chủ được nở nụ cười xấu xa, anh khều lấy tóc cô đưa đến bên môi khẽ hôn, hương thụ khi nhân vật phản diện vui vẻ. “Cô cần suy nghĩ kĩ, làm người hầu của tôi nhưng phải để tôi muốn làm gì thì làm.”

Muốn làm gì thì làm!

Má phản ứng đỏ, Đường Hiểu Ân không chút do dự trả lời. “Tôi hiểu rõ.”

Không dễ chơi! Không hề dễ chơi! Thái độ của cô quá nghiêm túc, khác hẳn phản ứng vừa nóng vừa giận mà anh mong đợi. Ôn Mỹ Phách thấy hơi mất hứng nhướn mày, cuối cùng, anh buông tay ra.

“Tôi không cần cô làm người hầu của tôi, nếu cô thật sự cảm kích tôi, thì chủ động hôn tôi một cái đi!” Không sao, cách chơi có rất nhiều, Ôn Mỹ Phách mỉm cười.

Hôn anh một cái?

Đường Hiểu Ân khiếp sợ tròn mắt nhìn anh giống như thiên sứ vô hại nở nụ cười. Đề nghị hôn anh một cái còn giạt mình hơn việc cô làm người hầu của anh.

“Cô không làm được sao?” Nét mặt Ôn Mỹ Phách lộ vẻ tiếc nuối, “Vậy sự cảm kích của cô chỉ có như vậy thôi sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Đường Hiểu Ân vội vàng phản bác, luôn cảm thấy mình ngu ngốc nhảy vào bẫy. “Tôi rất cảm kích anh đã làm tất cả.”

“Đã như vậy, đơn giản chỉ là một nụ hôn nên không làm khó cô chứ!” Ôn Mỹ Phách dù bận vẫn ung dung đưa tay lên tay ghế, dong lười chống cằm, gương mặt tuấn tú cười cực kì rạng rỡ.

Người này chính là người trợ giúp sau lưng cô sao? Bản tính anh tà ác dạy dỗ người khác không thể nào tin nổi anh sẽ tốt bụng như vậy.

“Cô do dự sao! Hiểu Ân. Nếu như cô dỗi ý cũng không sao, tôi không để ý đâu.” Thấy cô giống như tượng đá đứng im bên cạnh anh, Ôn Mỹ Phách tiếp tục khiêu khích cô.

Anh đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ cô ôm ấp yêu thương.

“.....Chỉ là một nụ hôn phải không?” Nuốt nước miếng, Đường Hiểu Ân không xác định hỏi.

“Chỉ là một nụ hôn.” Anh gật đầu.

“Vậy anh nhắm mắt lại.” Bởi vì khản trương, tay cô bắt đầu đổ mồ hôi.

“Được.” Ôn Mỹ Phách nghe lời nhắm mắt lại, môi anh khẽ nhếch lên nụ cười cho thấy anh tràn đầy mong đợi.

Chậm rãi, Đường Hiểu Ân đèn gần khuôn mặt đẹp trai của anh, khoảng cách gần như vậy, thậm chí cô có thể nhìn rõ nước da trắng mịn và lông mi dài làm người ta cực kì ghen tị.

Cuối cùng, Đường Hiểu Ân lấy dũng khí nhẹ nhàng in lên đôi môi của anh, vừa chạm vào lập tức rời đi.

“Được, được rồi, anh có thể mở mắt rồi.” Nhịp tim đập nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Hiểu Ân hồng đến mức không thể hồng hơn.

Chỉ như vậy thôi sao?

Không hài lòng mở mắt ra, vẻ mặt của Ôn Mỹ Phách thật kỳ lạ, kỳ lạ đến nỗi không thể hình dung. “Đây là nụ hôn của cô sao?” Anh cau mày.

Giống như hôn chó con vậy sao?

“Đây là hôn đó! Anh có ý kiến gì không?” Đường Hiểu Ân không phục hỏi ngược lại. Đây là lần đầu tiên trong 24 năm qua cô chủ động hôn, cho anh coi như bị làm hại.

“Được rồi! Cô nói được là được.” Giống như vẫn chưa thoả mãn, cũng giống như hơi tiếc nuối, Ôn Mỹ Phách rất không hài lòng nhún vai.

Coi như phá vỡ mong đợi của anh, nhưng nói đi nói lại, cô là cô gái ngay thẳng không dụ dỗ, anh còn có thể ôm bao nhiêu hi vọng?

“Đây đương nhiên là hôn, nếu không anh có ý gì!” Anh lắc đầu thờ dãi kích thích Đường Hiểu Ân, cô thẹn quá hoá giận lườm anh.

“Tôi không nói gì mà.” Vẻ mặt Ôn Mỹ Phách vô tội.

Trên căn bản, anh mới là người bị hại!

“Nét mặt của anh rõ ràng không phải như vậy.” Hiểu Ân hí hóp mắt. Nụ hôn của cô rất kém cỏi sao? Vậy thì thật xin lỗi, ai bảo cô không có kinh nghiệm.

“Tôi không có vẻ mặt gì nha!” Anh xoa xoa da mặt mịn màng.

“Có! Anh có!”

“Tôi không có.”

“Anh rõ ràng có.....”

Cô gái nhỏ này thật âm ỉ! Ôn Mỹ Phách đột nhiên kéo cổ tay cô về phía mình, Đường Hiểu Ân chỉ cảm thấy hoa mắt ngã vào trong lòng anh, đôi môi

nóng bỏng của anh lập tức che lại môi cô.

Anh mãnh liệt càn rỡ thương thức đôi môi ngọt ngào của cô, bàn tay ôm chặt cô vào trong ngực, thân thể hai người dán chặt vào nhau phù hợp như vậy, giống như vốn dĩ cô thuộc về anh.

“Ừmnh.....” Không biết qua bao lâu, trước mắt giống như có pháo hoa nổ sáng rực, Đường Hiểu Ân cho là mình sẽ không hít thở được khi anh hôn ngọt ngào thì cuối cùng Ôn Mỹ Phách cũng quyến luyến tha cho cô.

Anh khẽ cắn đôi môi sưng đỏ của cô, cánh môi đỏ tươi ướt át, ánh mắt thật dịu dàng, biểu hiện tình cảm chân chính ẩn sâu trong lòng anh.

“Mặt của em thật đỏ!” Hai vú đầy đặn của cô còn kề sát lồng ngực anh, anh cười khẽ.

“Hả?” Đến bây giờ mới biết “Hôn” lay động tâm hồn người ta như thế, mắt Đường Hiểu Ân tràn ngập sương mù.

“Đây mới gọi là hôn, bây giờ đã hiểu rõ chưa?” Ôn Mỹ Phách hí mắt càng cười đắc ý.

“Rồi.”

“Không bằng chúng ta thử lại lần nữa đi!” Tâm tình ngứa ngáy khó nhịn, Ôn Mỹ Phách hôn môi cô lần nữa, không hề phát hiện bên trong phòng có một đôi mắt sắc bén lạnh lùng nhìn chằm chằm họ.

~Hết chương 7~

Bạn đang đọc truyện *Sự Tô Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“..... Bối vì rất nhiều nguyên nhân, kế hoạch khu thương mại tạm thời dừng lại, các vị không có ý kiến gì chứ?” Ôn Mỹ Phách thông thả ung dung khép tài liệu lại, mắt cười xán lạn nhìn qua một lượt người của Ôn gia.

“Tạm thời không triển khai kế hoạch khu thương mại, chẳng lẽ không lo lắng việc này sẽ làm công ty bị hao tổn nghiêm trọng sao?” Ôn Nghi Hải mở đầu gây khó dễ.

“Chỉ là tạm thời dừng lại, chờ tôi tìm được địa điểm tốt hơn, kế hoạch sẽ tiếp tục.” Ôn Mỹ Phách tươi cười giải thích.

“Không phải đột trước cậu đã có địa điểm tốt rồi sao? Tại sao đột nhiên không muốn?” Thẩm Mỹ Phương không hiểu hỏi.

“Tôi suy nghĩ đến hình tượng của tập đoàn Hán Hoàng, nếu cương quyết dồn ép cô nhi viện Mary, truyền đi không hề dễ nghe.”

“Chỉ sợ tổng giám đốc Ôn không phải vì hình tượng của tập đoàn Hán Hoàng, mà để người đẹp vui lòng.” Giọng nói rảnh rỗi lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Không đoán ra anh ta, khiến người ta chán ghét quả nhiên lại xuất hiện!

“Ngọc Viễn, câu này của anh có ý gì? Tôi không hiểu.” Ôn Mỹ Phách vẫn ung dung dựa vào ghế, cau mày.

“Kế hoạch khu thương mại tạm thời thay đổi, bởi vì cô vệ sĩ xinh đẹp bên cạnh cậu phải không?” Ôn Ngọc Viễn lạnh lùng nhìn anh. “Cậu đánh cược mảnh đất này cùng cô ta là sự thật.”

“Từ trước đến giờ tôi không thích đánh cược, càng không lấy giá cao như thế làm tiền đánh cược.” Vẫn tươi cười rạng rỡ, Ôn Mỹ Phách không hề hoang mang trả lời.

“Mặc kệ cậu có thể nói chuyện hiền lành, cậu trợ giúp Đường Hiểu Ân giúp đỡ cô nhi viện không phải chuyện giả đâu.” Anh ta hừ nhẹ.

“Vậy thì đại biểu cái gì? Làm nhiều công ích, đối với hình tượng tập đoàn Hán Hoàng có lợi chứ không có hại không phải sao?”

“Tổng giám đốc Ôn, thích làm người khác vui không giống với tác phong cương quyết sắc bén của cậu từ trước đến giờ, cậu làm vậy chỉ có một nguyên nhân,” sau mắt kính, đôi mắt của Ôn Ngọc Viễn hí lại nhìn anh. “Chính là cậu đã yêu Đường Hiểu Ân, vì một người phụ nữ không để ý đến lợi ích tập đoàn, cậu không có tư cách làm tổng giám đốc tập đoàn Hán Hoàng!”

Anh ta lên án khiến tim Ôn Mỹ Phách đập nhanh, anh rất hiểu Ôn Ngọc Viễn, nếu không phải cực kì khẳng định, anh ta sẽ không nói. “Dục gia chi tội?” Anh không thể bởi vì cô ấy bên cạnh tôi 24h, thì nói chúng tôi có tình cảm.”

“Các người đương nhiên có, là tận mắt tôi thấy,” môi mỏng của Ôn Ngọc Viên nâng lên nụ cười quỷ quyệt. “Cậu không nghĩ đến đến buổi từ thiện của công ty Kim thị, tôi cũng được mời tham gia chứ? Cậu cùng Đường tiểu thư thân mật tôi thấy rất rõ.”

“Chỉ là một nụ hôn, anh đã cảm thấy tôi thích Đường Hiểu Ân sao?” Ôn Mỹ Phách cười như không cười: nhưng trong lòng có chút lo lắng, anh nên giấu kín cảm xúc của mình mới đúng. “Chỉ là một nụ hôn có thể chứng minh điều gì? Chỉ là lúc ấy hơi kích thích, chẳng lẽ Ngọc Viên chưa từng gặp dịp thì chơi sao?” Anh ra vẻ không thèm để ý nhử mày.

“Rốt cuộc có phải gặp dịp thì chơi không, đôi mắt của tôi rất sáng,” Ôn Ngọc Viên lạnh lùng mỉm cười, “Hành động của cậu có thể gạt người khác, nhưng ánh mắt của cậu không lừa được ai đâu.”

“Mỹ Phách, nếu thật sự cậu vì Đường Hiểu Ân mà ảnh hưởng đến chiến lược quan trọng của công ty, có lẽ nên suy tính đuổi việc Đường tiểu thư.” Ôn Nghi Hải cau mày nói.

“Đường Hiểu Ân đi hay ở không phải do tôi quyết định, không phiền các vị phí tâm.” Ôn Mỹ Phách cười nhạt, tròng mắt đen sáng chói nhận lấy ánh mắt khiêu khích của Ôn Ngọc Viên.

“Nếu như cậu cố ý không đuổi việc Đường Hiểu Ân, có lẽ ngay cả chức tổng giám đốc Ôn thị không thể đảm đương, chúng tôi nên thận trọng suy nghĩ lại mới được.” Khẽ nheo mắt, Ôn Ngọc Viên âm trầm tiếp lời.

“Tôi thật quá sơ suất! Phạm vào lỗi tôi không nên phạm nhất!” Đi ra khỏi tập đoàn Hán Hoàng, về mặt Ôn Mỹ Phách u ám, không thể tiếp tục cười như mọi ngày. “Tôi lại sợ ý để lộ cảm xúc chân thật!”

Như thế nào anh cũng không sao, chỉ lo lắng sẽ khiến Đường Hiểu Ân gặp nguy hiểm. Ôn Ngọc Viên nham hiểm kín đáo, không phải bây giờ anh mới biết, còn hiểu anh ta là người vì đạt được mục đích có thể dùng mọi thủ đoạn.

“Tổng giám đốc, Ôn Ngọc Viên nói gì vậy?” Lương Cảnh Thư đi sát phía sau anh, nhiều năm rồi anh chưa từng thấy Ôn Mỹ Phách tức giận như thế.

“Ôn Ngọc Viên anh ta.....” Vừa nói đến đây liền dừng lại, Ôn Mỹ Phách dừng bước, nhìn Lương Cảnh Thư thật lâu, gương mặt tuấn tú từ trước tới giờ niềm nở nay lại hơi mệt mỏi. “Cảnh Thư, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, cậu cũng không phản bội tôi phải không? Cậu là người duy nhất tôi tin tưởng.”

“Tổng giám đốc, tôi chắc chắn sẽ không phản bội ngài.” Lương Cảnh Thư trả lời như đinh chém sắt.

“Có câu này của cậu tôi liền yên tâm.” Hít một hơi, Ôn Mỹ Phách lấy lại tinh thần. “Hiểu Ân đâu? Sao không thấy cô ấy?”

“Cô ấy ở phía trước chờ ngài.” Lương Cảnh Thư giải thích.

“Cảnh Thư, gần đây cậu phải chú ý sự an toàn của Đường Hiểu Ân, nếu có chuyện gì không đúng, lập tức tạm dừng công việc của cô ấy cũng không sao.” Ôn Mỹ Phách tính ý sâu xa dặn dò.

“Tổng giám đốc, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Mọi việc nên cẩn thận hơn,” Ôn Mỹ Phách cau mày, làm hồng gương mặt anh tuấn của anh, “Nhớ, chuyện này phải giữ bí mật, đừng cho Hiểu Ân biết.”

“Tổng giám đốc ——”

“Làm theo lời tôi đi!”

“Vâng.”

“Anh Cảnh Thư, rốt cuộc hai người cũng tới,” Đường Hiểu Ân chờ bên cạnh xe thật lâu vừa thấy họ liền vẫy tay, “Em chờ hai người lâu quá.”

“Có một số chuyện cần phải làm, như thế nào? Không có việc gì chứ?” Nở nụ cười thật nhanh, Ôn Mỹ Phách cười hỏi.

“Không có việc gì, em có chuyện gì chứ? Đừng quên em phải bảo vệ anh.” Đường Hiểu Ân nhăn mũi, không khí khi ánh mắt hai người gặp nhau rất ngọt ngào.

Cho dù anh không nói, cô cũng có thể cảm thấy anh thích mình, chỉ là anh không thẳng thắn nói ra mà thôi.

“Không có việc gì là tốt, nếu như có ——” môi mỏng hiện lên nụ cười rục rịch, Ôn Mỹ Phách chưa nói xong, một người đội mũ bảo hiểm, đi xe phân khối lớn, phi nhanh về phía bọn họ.

“Cẩn thận!” Theo trực giác Đường Hiểu Ân bỏ nhào về phía Ôn Mỹ Phách, đẩy anh ra, không ngờ người lái xe máy xông thẳng về phía cô, Ôn Mỹ Phách nhanh tay lẹ mắt kéo cô vào ngực, khiến cô và Tử Thần lướt qua nhau.

Sau một lúc hoảng hốt, người đi xe máy không quay đầu lại nghênh ngang mà đi.

“Hiểu Ân, em không sao chứ?” Ôn Mỹ Phách lòng như lửa đốt đỡ Đường Hiểu Ân đứng dậy, cẩn thận kiểm tra cô từ trên xuống dưới, xác định cô bình

yên vô sự.

“Vâng, em không sao.” Đường Hiểu Ân lắc đầu một cái, sắc mặt cô trắng bệch còn hoảng hồn. Là ảo giác của cô sao?

Cảm thấy mục tiêu của người đi xe máy là cô không phải Ôn Mỹ Phách.

“Đáng chết!” Không nhịn được khê nguyên rủa ra tiếng, Ôn Mỹ Phách ôm chặt cô vào trong ngực, dùng sức dường như muốn nhập cô vào trong xương máu, khuôn mặt anh tuần hồi tái.

Trong nháy mắt kia, trái tim của Ôn Mỹ Phách dường như ngừng đập, nếu anh phản ứng chậm chút nữa, nếu chậm chút nữa..... hậu quả anh không dám tưởng tượng.

Đều do anh! Anh không nên nhất thời khinh thường biểu lộ cảm xúc thích Đường Hiểu Ân, mới có thể hại cô lâm vào cảnh nguy hiểm.

“Ôn..... Mỹ Phách, em không sao, em thật sự không sao cả.” Anh ôm chặt như vậy, giống như rất sợ máy cô, Đường Hiểu Ân nhẹ giọng trấn an: trong lòng tràn đầy cảm động.

Thật ra anh còn thích cô nhiều hơn trong tưởng tượng của cô đi!

“Tổng giám đốc.....” Lương Cảnh Thư nhíu chặt mày, trao đổi ánh mắt với Ôn Mỹ Phách. Bất luận anh cẩn thận như thế nào, Đường Hiểu Ân đã trở thành mục tiêu bị đối phương uy hiếp.

“Tôi biết rõ.” Từ từ nhắm mắt lại, lông mi dài của Ôn Mỹ Phách che giấu tâm tư phức tạp của anh, lập tức có quyết định. Cho dù cách này làm tổn thương người khác, rất tàn nhẫn, nhưng anh phải làm như vậy, bởi vì đây là cách duy nhất bảo vệ Đường Hiểu Ân.

Ôn Ngọc Viễn, lần này anh khinh người quá đáng, đừng trách tôi coi thường tình cảm và thể diện của người thân.

Bây giờ sáng, mặt trời ấm áp từ từ nhô lên, Ôn Mỹ Phách trắng đêm không ngủ chậm rãi xuống lầu, giữa hai lông mày còn có cẻ tiều tụy.

Ánh mắt anh phức tạp nhìn Đường Hiểu Ân đang ăn sáng một mình ở dưới lầu, hít sâu một hơi rồi nở nụ cười sáng lạn.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Đường Hiểu Ân kinh ngạc nhìn anh nở nụ cười, là cô nhìn nhầm sao? Tại sao cô lại thấy nụ cười hôm nay của Ôn Mỹ Phách không giống mọi khi?

“Hôm qua ngủ ngon không?” Ngồi xuống đối diện cô, Ôn Mỹ Phách lơ đãng hỏi.

“Vâng, ngủ rất ngon.”

“Ừ.....” Gật đầu một cái, Ôn Mỹ Phách không yên lòng lật tới lật lui bánh nướng xốp trong đĩa.

Anh không còn lựa chọn nào khác, phải làm như vậy. Anh tự nói trong lòng, đây là vì bảo vệ Hiểu Ân, không có chuyện gì quan trọng hơn sự an nguy của cô. Chuyện này vì anh mà ra, đương nhiên anh phải là người kết thúc ——

Cho dù cô hận anh đến thấu xương, anh cũng cam nguyện chịu đựng.

Phát hiện sắc mặt anh không tốt, Đường Hiểu Ân hơi kinh ngạc nhìn anh, cô rất ít khi thấy vẻ mặt anh nặng nề như thế.

“Sao vậy? Sáng sớm đã ngơ ngẩn nhìn tôi thế sao?” Trong lòng có quyết định, anh miễn cưỡng cười, đeo lên chiếc mặt nạ bình thường của anh.

“Không có gì.” Bị anh hỏi trong lòng giật mình, Đường Hiểu Ân vội vàng thu hồi tầm mắt.

“Hay là trên mặt tôi dính gì, khiến em nhìn ngơ ngẩn như vậy?”

“Không có.” Lắc đầu mạnh, Đường Hiểu Ân buồn buồn nói.

“Chẳng lẽ em ——” Nhìn vẻ mặt cô không được tự nhiên, Ôn Mỹ Phách ưu nhã nâng má, đôi mắt sáng như thạch anh đen không chớp nhìn cô, khiến cô cảm thấy tim đập nhanh. “Yêu tôi chứ?”

“Cái gì?” Nghe lời nói của anh, Đường Hiểu Ân ngây người.

“Tôi nói em đó! Chẳng lẽ vì tôi giúp em một chuyện nhỏ nhỏ mà thích tôi sao?” Ôn Mỹ Phách còn cười giống như thiên sứ thuần khiết vô hại, nói ra toàn những lời sắc bén có gai, “Tôi chỉ dùng một ít thủ đoạn, em liền thích tôi! Không phải tôi tự đại quá mức, tôi còn tưởng rằng em hơi khó theo đuổi, không nghĩ tôi dễ mắc câu như vậy, thật ngoài dự đoán của tôi, như thế nào? Còn muốn tôi hôn nữa sao?”

“Ôn Mỹ Phách, anh đang nói những cuộc gì vậy?” Anh nói như vậy làm não cô nhất thời khó có thể hoạt động, cô kinh ngạc lườm anh, giống như anh bị người sao Hoả nhập vào.

“Có người nào nói về đẹp của em có ngạo khí, tựa như đoá hoa hồng nếu hái sẽ bị gai đâm không?” Cũng bởi vì em khó hái, tôi càng muốn hái được, cho nên nhất quyết chơi trò lật mềm buộc chặt này, làm cho mỹ nhân băng sơn động lòng.” Về mặt Ôn Mỹ Phách hiện rõ sự mất hứng. “Nhưng bây giờ tôi không muốn chơi nữa, ra tay quá dễ tôi không có hứng thú, tôi khuyên em đừng bao giờ nghiêm túc đối với tôi.”

“Ôn Mỹ Phách, anh đang đùa sao? Đang yên lành tại sao nói như vậy?” Buồn cười lại cười không nổi, trong đầu Đường Hiểu Ân phát ra một tiếng nổ vang dội.

“Tôi rất nghiêm túc, tôi chưa từng nghiêm túc như vậy, chỉ đơn thuần không muốn chơi nữa, thuận tiện nhắc nhở em đừng thích tôi!” Biết rõ sự tin tưởng của cô đối với anh đang dần mất đi, Ôn Mỹ Phách nhủ mảy, về mặt ảo não cực kì đã thương người khác, giống như cô là món đồ chơi bị bỏ rơi.

“Ôn Mỹ Phách, anh có ý gì?” Từng lời anh nói như dao cắt vào lòng cô, Đường Hiểu Ân không nhịn được đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch.

“Tôi tin em nghe rất rõ, cần tôi nói lại sao?” Thông thả ung dung cắt miếng bánh nướng xốp cho vào miệng, Ôn Mỹ Phách cười khẩy hỏi ngược lại, đối với vẻ mặt bị tổn thương của cô không thương xót.

“Anh——”

“Còn nói muốn em đừng yêu tôi rất khó khăn, cứ phải lên giường với tôi mới chịu sao?” Ôn Mỹ Phách dong lười chống cằm, nói ra những lời không hề lưu tình. “Như vậy em yêu con người tôi? Hay yêu tiền của tôi?”

Đường Hiểu Ân hoàn toàn không thể phản ứng.

Đây là Ôn Mỹ Phách cô biết sao? Cô cho là Ôn Mỹ Phách cũng thích cô..... Đường Hiểu Ân không dám tin nhìn mặt anh: đau lòng dường như muốn vỡ thành hai mảnh.

Thì ra là..... cô chỉ là đồ chơi! Chỉ có một mình cô nghiêm túc.

“Tại sao không nói gì? Em không thể trả lời vấn đề của tôi sao?” Ôn Mỹ Phách nhủ mảy. “Nếu như em cảm thấy ra đi như vậy quá đáng tiếc, thật sự muốn thân mật với tôi, bây giờ chúng ta có thể lên lầu, tạo kỷ niệm chia tay, như thế nào?”

“.....”

“Hay là em đã quá yêu tôi, muốn cầu xin tôi đừng bỏ em?” Ôn Mỹ Phách hạ một đòn thật mạnh cuối cùng.

“.....Thế nào.....Tôi làm sao có thể yêu anh chứ?” Chơi trò chơi tình yêu sau lưng thật sự quá tàn khốc, tay Đường Hiểu Ân lặng lẽ nắm chặt lại, mặc dù bây giờ cô vẫn không thể tin, “Tôi làm sao có thể thích loại người ích kỷ, máu lạnh, lại nhiều tiền như anh?”

“Hả? Em không yêu tôi sao?”

“Dĩ nhiên!” Đường Hiểu Ân hít sâu một hơi, đôi mắt sáng ngời không chịu yếu thế nhìn lại anh, “Anh đừng dát vàng lên mặt mình nữa, tôi không hề yêu anh.”

“Nếu em không dùng ánh mắt thâm tình khảm thiết nhìn tôi như vậy, có lẽ lời nói của em sẽ đáng tin hơn.” Ôn Mỹ Phách nở nụ cười đáng ghét, chỗ nào đau anh liền đập vào chỗ đó. “Nhưng mà, không yêu tôi là chuyện tốt, nếu không giao tình giữa em và Cảnh Thư làm tôi rất khó xử.”

Anh vô tình nói những lời như vậy làm cô thương tích đầy mình.

Thì ra đây là trò chơi tình yêu giết thời gian của những thiếu gia có tiền, cho nên anh đặc biệt cảnh cáo cô chớ tự đa tình!

“Tổng giám đốc Ôn yên tâm, tôi sẽ không yêu anh khiến anh khó xử, thực tế.....” Đôi mắt trong veo của Đường Hiểu Ân đầy hơi nước, tuyên bố: “Thực tế tôi rất chán ghét anh! Hơn nữa còn cực kì ghét!”

Nghe câu trả lời của cô, trong mắt Ôn Mỹ Phách thoáng hiện lên cảm xúc phức tạp, môi mỏng cố tình cười.

“Vậy sao? Em rất chán ghét tôi, như vậy rất tốt, xem ra chúng ta đều có ý nghĩ chung, nguyên tắc của tôi từ trước tới giờ là đã gặp nhau cũng có lúc chia tay,” anh nhẹ nhàng vui vẻ nói, “Em cũng đừng khóc! Tôi ghét nhất phụ nữ khóc để giữ chân đàn ông, ngàn vạn đừng phá hỏng ấn tượng tốt đẹp của tôi với em.”

Lời nói tàn nhẫn của anh như xát muối vào vết thương của cô, đau đến mức làm cô khó thừa nhận.

Tính cách của một người đàn ông làm sao có thể thay đổi 180 độ như vậy? Hôm qua còn hỏi han cô ân cần, hôm nay lại hận không thể ném cô đi, chỉ vì cô là món đồ chơi, anh thích thú chơi một chút rồi trêu chọc hai lần, cảm thấy không thú vị nên vứt đi sao?

Mắt cô nhất định bị mù mới có thể yêu anh, yêu một người đàn ông đáng hận như vậy.....

Mắt cô thật sự bị mù rồi!

“Anh yên tâm, tôi sẽ không khóc, nếu có khóc cũng không phải vì anh.” Quạt cường nén nước mắt lại, Đường Hiểu Ân lạnh lùng nói.

Ôn Mỹ Phách tươi cười nhẹ nhàng, “Rất tốt, hi vọng em nói được làm được.”

Nhìn anh bình tĩnh nở nụ cười, hàm răng Đường Hiểu Ân cắn mạnh môi dưới, nếm được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Giờ phút này cô chợt hiểu càng yêu sâu đậm bao nhiêu, càng căm hận bấy nhiêu, quá mất mặt, thật sự rất mất thể diện.....

“Tôi ăn no rồi, xin lỗi tôi đi trước.” Hiện tại sự kiêu ngạo mạnh mẽ và tự ái không cho cô suy sụp, Đường Hiểu Ân rất tỉnh táo đi ra khỏi phòng ăn, như trận gió lốc cuốn ra ngoài.

Nghe phía sau có tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, nụ cười rục rờ của Ôn Mỹ Phách bỗng chốc tắt lịm, thay vào đó là sự chán ghét mình cực kì.

Còn tiếp tục như vậy, anh nhất định sẽ bị ghét cay ghét đắng! Biết rõ cô thích anh, nhưng anh lại đối với cô tàn nhẫn, tổn thương cô, nhưng ——

Chỉ có để cô ghét anh, hận anh, cô mới có thể an toàn, cho dù không nguyện ý, anh cũng phải làm như vậy!

“Vậy sao? Tổng giám đốc thật sự nói như vậy?” Nghe Đường Hiểu Ân vừa khóc vừa kể xong, Lương Cảnh Thư cảm thấy đau lòng cho cô, anh nhẹ nhàng lau nước mắt trên má cô, im lặng than thở.

Anh biết tổng giám đốc vì bảo vệ Hiểu Ân nhất định sẽ cách xa cô, nhưng không nghĩ sẽ dùng cách quyết liệt như thế, sau khi nói xong những lời tàn khốc đó, còn có thể xoay chuyển tình cảm được sao?

Anh không dám nghĩ, thật không dám nghĩ.

“Em hận anh ta! Càng hận mình ngu ngốc.” Đường Hiểu Ân cắn răng nghiêng lợi nói, đôi mắt khóc sưng lên.

Cô là đồ đàn độn! Hơn nữa còn không biết nhìn người, mới có thể sai lầm coi tên vô lại đó là người tốt!

“Đừng khóc.” Thở dài một hơi, Lương Cảnh Thư bắt đầu nhìn cô em gái mình nhìn từ nhỏ đến lớn, nếu như Ôn Mỹ Phách thật sự hoa tâm thì không sao, nhưng anh ta không phải đâu! Anh ta vì bảo vệ cô mới nói những lời độc ác như vậy, không biết an ủi cô thế nào.

“Anh Cảnh Thư, tại sao anh không nhắc em trước?” Cấn môi, Đường Hiểu Ân nghẹn ngào oán giận, “Nếu em biết anh ta là đại thiếu gia hoa tâm, nhất định em sẽ cách xa anh ta.”

“Hiểu Ân, xin lỗi, đều là lỗi của anh, anh nên nhắc em trước.”

“Làm thế nào bây giờ? Em thật sự cảm thấy mất mặt quá.” Cao ngạo tự ái không thể chịu đựng đã kích như vậy, đau khổ sắp làm cô điên rồi.

Tại sao cô lại yêu một người đàn ông như Ôn Mỹ Phách chứ? Tại sao lại.....

“Đừng khóc, không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu.” Lương Cảnh Thư nhẹ giọng an ủi.

“Anh Cảnh Thư.” Đường Hiểu Ân cảm thấy rất uất ức nhào vào lòng anh, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt rơi xuống.

“Không có chuyện gì, tất cả sẽ ổn thôi.” Lương Cảnh Thư vỗ nhẹ vai cô, lồng ngực chau chặt.

“Mỹ Phách, sao vậy? Anh nhìn gì mà thất thần vậy?” Cách đó không xa, một đôi nam nữ đang đi về hướng bọn họ đột nhiên dừng lại.

“Không có gì.” Ôn Mỹ Phách thu hồi tầm mắt, gương mặt bình tĩnh khiến người khác khó đọc được tâm tư.

“Không phải thấy người phụ nữ anh yêu khóc trong lòng Lương Cảnh Thư, cảm thấy rất khó chịu chứ?” Kim Tường Nhi chau mày, cố ý hỏi.

“Không phải.” Mày đang chua lại, chợt giãn ra, Ôn Mỹ Phách không do dự trả lời.

“Thật ra, hôm đó sau khi nghe anh nói cô ấy là người phụ nữ của anh, em cảm thấy hoàn toàn hết hi vọng rồi, bởi vì em biết anh là người có tình cảm trong sáng, chưa hề thích ai, anh không bao giờ nói ra câu đó ——” Giọng nói Kim Tường Nhi nhỏ dần, gương mặt nhìn anh. “Đã như vậy, anh quyết định phải làm như vậy sao? Chẳng lẽ anh không sợ cô ấy sẽ không yêu anh nữa: mãi mãi rồi xa anh sao?”

Ôn Mỹ Phách xích mích với Ôn Ngọc Viễn cô biết rõ, cô đã đồng ý giúp việc này, bởi vì không làm người yêu vẫn có thể làm bạn bè. Huống chi với thân phận và gia cảnh của cô, Ôn Ngọc Viễn không dám làm gì cô đâu.

Cho nên cô lập tức trở thành người an toàn nhất.

“Anh có thể làm gì khác chứ?” Ôn Mỹ Phách lắc đầu tự giễu nói. “Không có chuyện gì quan trọng hơn sự an toàn của cô ấy.”

Người đàn ông này rõ ràng rất yêu rất yêu Đường Hiểu Ân, mới có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy!

“Được rồi! Anh đã nói vậy, em cũng cùng anh diễn vở kịch này.” Kim Tường Nhi tức giận trả lời. Làm ơn, hiện tại cô cũng đang thất tình! Anh có thể cân nhắc ngôn từ một chút được không?

Ồn định tâm trạng, Ôn Mỹ Phách cùng Kim Tường Nhi đi về phía Lương Cảnh thư, cũng không nhìn đôi mắt đỏ hoe của Đường Hiểu Ân một lần, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô. “Cảnh Thư, hai ngày tới chuyển ở công ty làm phiên cậu.”

“Tổng giám đốc muốn đi đâu sao?” Lương Cảnh Thư giật mình.

“Tôi đã đồng ý cùng Tường Nhi đi du lịch, mấy ngày nữa mới trở về, chuyển ở công ty làm phiên cậu giúp tôi xử lí.” Ôn Mỹ Phách cười nói, Kim Tường Nhi cũng phối hợp khoác tay anh.

Mấy ngày nữa mới về? Chúng tôi sẽ qua đêm ở ngoài sao?

Nghe vậy, thân thể mềm mại của Đường Hiểu Ân cứng đờ, nhưng cô vẫn không ngẩng đầu, chỉ trừng mắt nhìn giày mình.

Không nghe thấy, không nghe thấy, ác ma này nói gì cô cũng không nghe thấy. Nhưng tại sao cho dù cô nghĩ như vậy, nước mắt vẫn rơi xuống.

“Tổng giám đốc ——” Lương Cảnh Thư nhấn mày chặt hơn. Anh hiểu, nhưng có cần hạ thuốc độc mạnh như vậy không? Làm bộ là được rồi, vì sao nhất định phải kích thích Hiểu Ân?

“Cảnh Thư, cậu nên hiểu ý tôi.” Ôn Mỹ Phách cắt đứt lời anh (Lương Cảnh Thư) muốn nói, liếc nhìn Đường Hiểu Ân một cái, cổ tình thân mật ôm lấy Kim Tường Nhi lướt qua cô.

Xác thực, anh có ý, đẩy Đường Hiểu Ân càng xa, cô càng an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tổ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Nếu như anh cố ý ép cô đi, như vậy anh đã thành công.

Khi Ôn Mỹ Phách về đến nhà, đập vào mắt anh là đồng hành lý đã sắp xếp xong, Đường Hiểu Ân chuẩn bị rời đi.

“Tôi đặc biệt đợi anh về để nói một tiếng, tôi không có thói quen không chào mà đi.” Đường Hiểu Ân bình tĩnh nói, mấy ngày nay nước mắt của cô đã hết rồi, không còn chảy nữa, cô ra lệnh cho mình không thể có bất kì cảm giác gì với anh nữa.

Coi như đây chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh lại cũng không có chuyện gì xảy ra.

“Em phải đi sao?” Trong lòng Ôn Mỹ Phách rất phức tạp. Đây chẳng phải là điều anh muốn sao? Muốn cô mau chóng cách xa mình, nhưng tại sao khi cô quyết định làm như vậy thì ngực anh lại bị ép chặt không thể hô hấp?

“Đừng vậy, tôi nghĩ tôi không thể đảm nhiệm công việc này được nữa, xin tổng giám đốc Ôn mời người giỏi hơn.” Đường Hiểu Ân bình tĩnh trả lời.

“Hiểu Ân ——”

“Tổng giám đốc, xin gọi tôi là Đường tiểu thư hoặc Đường Hiểu Ân, đừng quên quan hệ giữa chúng ta là ông chủ - vệ sĩ, tôi không muốn có bất kì hiểu lầm gì.” Ngẩng cao đầu, Đường Hiểu Ân giễu cợt.

“Nghe em gọi tôi là tổng giám đốc Ôn thật không quen, chúng ta có cần thiết như người xa lạ vậy không?” Ôn Mỹ Phách cau mày.

“Tổng giám đốc Ôn ——”

“Chẳng lẽ em không yêu tôi, chúng ta cũng không thể làm bạn bè sao?” Biết rõ cô bỏ đi là điều tốt nhất, nhưng anh vẫn không tự chủ được muốn giữ cô lại.

Anh thật sự rất yêu cô! Thích sự cao ngạo của cô, thích tinh thần chính nghĩa của cô. Chỉ tiếc anh đã bị cô ghét rồi.

Nghe vậy, Đường Hiểu Ân không khỏi nổi giận, bộ mặt kiên cường bình tĩnh không giữ được nữa.

Tại sao sau khi anh nói những lời làm người ta đau lòng, vẫn còn hỏi cô vấn đề như vậy anh rốt cuộc coi cô là gì hả?

Cô giận anh tỉnh tỉnh thất thường, càng giận mình tại sao tâm tình lại dao động theo lời nói của anh, đúng là vẫn không nhận được nghiệm.

“Như vậy..... Có phải em không yêu tôi cũng không chán ghét tôi không?” Thật sâu trong đôi mắt đen nhìn cô thật lâu, giọng nói Ôn Mỹ Phách khàn khàn, ngay cả nụ cười cũng cô đơn hơn bình thường.

Đúng vậy, để cô ghét anh là cách bảo vệ cô tốt nhất, nhưng anh vẫn coi thường mình tại sao vẫn có cảm giác, khi cô nói chuyện lạnh lùng với anh, anh cảm thấy rất đau lòng!

Hôm đó, nhìn thấy Đường Hiểu Ân khóc trong lòng Lương Cảnh Thư, lần đầu tiên anh thấy Lương Cảnh Thư ngứa mắt, thế nhưng anh vẫn tiếp tục diễn vai phản diện.

Đáng chết!

Giọng nói cô đơn của Ôn Mỹ Phách làm cô rung động, cô kinh ngạc nhìn sự cô đơn không nên có trên mặt anh, bị lạc trong đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, Đường Hiểu vốn quyết định muốn cắt đứt quan hệ với anh, nhưng chân cô như mọc rễ đứng im tại chỗ.

Không ghét anh cũng không yêu anh..... Tạo sao anh lại thâm tình nói những lời như vậy với cô? Anh rõ ràng rất yêu cô nha! Cô muốn đi không phải anh nên vui mừng khôn xiết sao? Anh không sợ cô quyến luyến anh không thả sao?

Không khí mập mờ trong đêm khuya từ từ lưu động, ánh mắt nhìn nhau không thể rời đi, thời gian cứ như dừng lại, yên tĩnh đến mức không có một tiếng động.

Mặc dù hai người không hợp nhau lắm, nhưng giữa họ như có lực hút khó nói lên lời, có lẽ từ lần đầu tiên gặp mặt, hai người bọn họ đã được định ở cùng nhau.

“Tại sao? Tại sao lại nói những lời kì lạ này.....” Không biết qua bao lâu, Đường Hiểu Ân mở miệng nói, chuyển tầm mắt, trốn tránh ánh mắt anh. “Cái gì mà không thích không ghét, tôi nghe không hiểu, tổng giám đốc Ôn, chơi đùa cũng nên có chừng có mực!”

Lòng hoảng loạn, tất cả suy nghĩ rối tung lên, Đường Hiểu Ân không ngừng hít sâu, cự tuyệt cho dù anh hơi động lòng.

Nghe cô trả lời lạnh lùng như vật, Ôn Mỹ Phách đột nhiên lấy lại tinh thần.

Đúng rồi! Anh không nên nói những lời này, rốt cuộc anh làm gì vậy? Tại sao lại để lộ tình cảm thật của mình?

Cô nên đi, cũng nhất định phải đi, đây không phải quyết định tốt nhất của anh sao?

Cố gắng bình tĩnh lại, Ôn Mỹ Phách hơi cười, rục rịch chói mắt, giống hệt như trước kia.

“Vây tiểu thư Đường Hiểu Ân, tôi không tiễn.” Anh ưu nhã cúi người chào tạm biệt, khuôn mặt anh tuấn ánh mắt yên tĩnh, chỉ có mình anh biết mình hỗn loạn như thế nào.

Không có dừng khí nhìn nét mặt Đường Hiểu Ân, Ôn Mỹ Phách xoay người đi lên lầu.

Ba ngày sau.

“Cảnh Thư, cậu có nhớ đã từng nói với tôi một chuyện?” Trong phòng làm việc rộng lớn không một tiếng động, đôi mắt đen láy của Ôn Mỹ Phách không chớp nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tôi không hiểu ý tổng giám đốc.” Lương Cảnh Thư cau mày.

“Cậu đã nói sẽ không phản bội tôi, cậu còn nhớ chứ?” Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, Ôn Mỹ Phách cười như không cười hỏi.

“Dĩ nhiên, cả đời tôi sẽ không phản bội tổng giám đốc.” Anh trả lời như đinh chém sắt.

“Nhưng tất cả chứng cứ bắt lợi đều chống lại cậu, cậu nói tôi nên làm gì bây giờ?” Ôn Mỹ Phách chống cằm, trong mắt thoáng qua ánh sáng kì lạ. “Có thể không để lại manh mối đặt thư cảnh cáo trên bàn tôi chỉ có cậu, cũng chỉ có cậu biết chúng ta muốn mua mảnh đất nào được đầu thầu. Bây giờ thư cảnh cáo xuất hiện nhiều, việc mua đất lại mất rồi, cậu có thể giải thích cho tôi không?”

“Tổng giám đốc, không phải tôi làm,” nóng lòng tiến lên một bước, Lương Cảnh Thư lo lắng giải thích. “Tuyệt đối không phải tôi.”

“Cậu bảo tôi tin cậu, cũng phải có chứng cứ.” Ôn Mỹ Phách nhún mày.

“Tôi không bao giờ phản bội ngài.” Lương Cảnh Thư cắn răng trả lời, “Nhất định có người cố ý đổ tội cho tôi.”

“Vây sao?” Người nào sẽ có ý vu khống cậu?”

“Đương nhiên là ——” Lương Cảnh Thư phát hiện ánh mắt Ôn Mỹ Phách không biết vô tình hay hữu ý nhìn về phía bình hoa đặt trên bàn, lời nói đến

miệng cuối cùng lại nuốt xuống.

“Nếu như cậu không nói ai vu khống cho cậu, lại không có chứng cứ chứng minh trong sạch của mình, tôi phải tạm thời dừng công việc của cậu, cho đến khi tra ra manh mối mới thôi.” Lời nói của Ôn Mỹ Phách vô cùng chậm, giống như cố ý nói cho ai nghe.

“Tổng giám đốc!” Nghe Ôn Mỹ Phách muốn đình chỉ công tác của anh, sắc mặt Lương Cảnh Thư thay đổi.

“Lập tức có hiệu lực.”

“Tất cả mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của ngài, nghe nói Lương Cảnh Thư đã bị đình chỉ công tác.” Trong căn phòng mờ tối, người đàn ông cung kính nói.

“Cuối cùng Ôn Mỹ Phách cũng nghi ngờ cậu ta, dù sao tất cả chứng cứ bắt lợi đều chống lại Lương Cảnh Thư, cậu ta (Ôn Mỹ Phách) làm như vậy cũng là chuyện sớm hay muộn.” Người đàn ông được gọi là tiên sinh lạnh nhạt tiếp lời. “Thiếu Lương Cảnh Thư, Ôn Mỹ Phách như bị mất hai cánh tay, chuyện gì cũng không thể làm.”

“Tiên sinh, vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

“Tiếp theo sao?” Y chau mày, “Tiếp theo lấy trộm bản kế hoạch của Ôn Mỹ Phách, kéo cậu ta khỏi ghế tổng giám đốc, dù sao…… Chỉ có tôi mới có tư cách ngồi vị trí đó.”

“Vâng.”

“Đại tiểu thư! Thật xin lỗi, lần sau tôi không dám trộm đồ lót nữa, lần này cô tha cho tôi đi!” Tên trộm đồ lót cầm áo lót màu đỏ Lace (viền ren) hấp dẫn, vừa thê thảm vừa nhếch nhác chạy vòng quang công viên, “Cô đừng đánh tôi! Đánh nữa tôi sẽ chết đấy.”

“Dám trộm đồ lót thì đừng có chạy! Lần trước không phải tôi bắt được cậu sao? Tại sao không tới hai tháng lại thấy cậu!” Đường Hiểu Ân híp mắt, không nể tình đập mông cậu ta.

“Cái áo lót này không phải tôi trộm, là bị gió thổi tới, tôi thuận tay nhặt được mà thôi…… Ai da! Cô lại đánh mũi tôi, nhìn đi! Cháy máu rồi.” Tên trộm đồ lót che mũi khóc lóc.

“Cậu ——”

“Hiểu Ân, đừng đánh nữa, đánh nữa mẹ cậu ta cũng không nhận ra cậu ta,” Bác cảnh sát Đại Khang vội vàng ngăn cản, “Hãy để bác dẫn cậu ta về đồn cảnh sát!”

“Được rồi!” Đường Hiểu Ân hậm hực thả tay xuống, híp mắt cảnh cáo, “Nếu như lần sau cậu tái phạm, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ như vậy.”

“Tôi biết rồi.” Tên trộm đồ lót đáng thương theo Đại Khang về đồn cảnh sát.

“Tên nhóc không biết hối cải.” Đường Hiểu Ân tức giận nói thầm, bước một bước dài về hướng ngược lại.

Cô dĩ nhiên biết gần đây mình có khuynh hướng bạo lực, đó cũng không phải chuyện tốt, nhưng cô rất vui vẻ, khó có thể phát tiết được cảm xúc không nói thành lời. Mặc kệ cô làm gì, cũng không thể quên người đàn ông đáng ghét Ôn Mỹ Phách.

Anh tựa như độc dược vô sắc vô vị, trong lúc không chú ý, đã ngấm vào trong xương tủy của cô.

Mặt cô như đưa đám đi về nhà.

“Vậy sao? Ôn Mỹ Phách đình chỉ công tác của cháu, như vậy cậu ta muốn giải quyết trong một lần, không muốn bỏ qua cho Ôn Ngọc Viễn rồi.” Trong đạo quán Vô Uy, giọng Đường Thiên Thành loáng thoáng truyền ra ngoài, Đường Hiểu Ân vừa về đến nhà trực giác bước nhẹ chân, tai dựng lên.

“Vâng ạ, tổng giám đốc vốn nể tình người nhà họ Ôn, luôn luôn nhẫn nhịn, nhưng lần này Ôn Ngọc Viễn thật sự quá mức,” Lương Cảnh Thư thờ dãi, “Vi ép tổng giám đốc nhường vị trí, anh ta đã làm hại Hiểu Ân vô tội để uy hiếp.”

“Nghe cháu nói vậy, Hiểu Ân là bị Ôn Mỹ Phách châm ngòi nỏ?” Đường Thiên Thành thông thả ung dung rót trà cho anh, biểu cảm hơi kỳ lạ.

“Không nói dối cậu Đường, tổng giám đốc rất yêu Hiểu Ân, ngài ấy nghiêm túc.” Lương Cảnh Thư cảm thán nói.

“Nhà giàu sâu như biển, Hiểu Ân nhà chúng ta không biết nghĩ như thế nào, nhưng chuyện tình cảm của bọn trẻ khỏi hỏi ta, từ trước đến giờ ta rất sáng suốt, muốn xem ý nghĩ của nó đã.”

“Cháu đoán Hiểu Ân hiểu làm tổng giám đốc rất sâu, dù sao ngài ấy đã nói những lời quá đáng với Hiểu Ân.” Lương Cảnh Thư cau mày.

“Vậy còn cháu? Cậu ta khiến cháu rời khỏi tập đoàn Hán Hoàng cũng vì nguyên nhân này sao?” Đường Thiên Thành cười hỏi.

“Tổng giám đốc đuổi từng người bên cạnh ngài ấy đi, nói thẳng cũng là vì cháu với họ an toàn, cháu hiểu rõ ngài ấy muốn như vậy, nhưng tổng giám đốc

lại không nói gì.”

“Cũng vì tính cách này của cậu ta nên cháu rất trung thành và tận tâm!” Đường Thiên Thành vỗ vai anh, “Thế nào? Cháu rất muốn trở lại giúp cậu ta sao?”

“Để một mình tổng giám đốc đối phó với bọn họ, cháu thật sự không yên tâm, nhưng mà nếu cháu trở về nói như vậy, tổng giám đốc nhất định sẽ không lưu tình đuổi cháu ra khỏi cửa.” Lương Cảnh Thư nặng nề than thở.

Một khi quyết định sẽ không thay đổi, cô chấp cũng là một trong những tính cách đặc biệt của Ôn Mỹ Phách.

“Đừng lo lắng, Ôn Mỹ Phách không phải người đơn giản, sau khi mọi chuyện kết thúc, cậu ta sẽ tìm cháu trở về, không phải cháu là hai cánh tay trái phải của cậu ta sao?” Đường Thiên Thành cười an ủi anh.

“Cho nên hôm đó Ôn Mỹ Phách nói với em như vậy, tất cả đều vì đuổi em đi sao? Anh ta không hỏi em, liền tự cho mình là đúng quyết định như vậy!” Đột nhiên, trước cửa truyền đến giọng nói lạnh lùng, sắc mặt Đường Hiểu Ân xanh mét, cô cắn răng nghiến lợi hỏi.

“Hiểu Ân?” Sắc mặt Lương Cảnh Thư biến hoá, không nghĩ tới cuộc nói chuyện của bọn họ bị cô nghe thấy, anh đã đồng ý cùng tổng giám đốc lừa gạt cô đến cuối cùng.

“Các người rút cuộc coi em là cái gì? Anh ta cho rằng làm như vậy em liền cảm kích anh ta sao?” Ngực Đường Hiểu Ân phập phồng dữ dội, tâm tình kích động khó bình tĩnh, cô sai bước đi đến, nắm chặt đám như có thể đâm nát một bức tường.

Khó trách trước khi đi anh nói những lời kì quái như thế, hỏi cô có thể không thích cũng không ghét anh không, thì ra anh luôn yêu cô, những lời nói quá đáng kia tất cả đều cố ý nói cho cô nghe!

Nhưng, anh cho rằng làm như vậy cô sẽ cảm kích anh sao? Cô không phải trẻ con mặc người khác định đoạt, cô cũng có ý nghĩ của chính mình đó!

“Đó là bởi vì, bởi vì.....” Lương Cảnh Thư cứng họng.

“Anh đừng nói nữa, em tuyệt đối không tha thứ cho anh ta!” Đường Hiểu Ân tức giận nói.

~ Hết chương 9 ~

Bạn đang đọc truyện *Sự Tò Tính Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Một bóng đen nấp sau bức tường, nhìn chung quanh thật cẩn thận, xác định không có ai, mới chạy vào phòng làm việc, mục tiêu là bàn làm việc trong phòng tổng giám đốc to lớn đó.

Bóng đen lấy một chiếc chìa khoá ở bên hông, đang muốn mở ngăn kéo ra.....

“Anh phải tìm trong ngăn kéo thứ hai bên trái, cần tôi đưa anh không?” Giọng nói lạnh lùng phía sau bóng đen vang lên, thân hình gầy gò của bóng đen cứng đờ.

“Ôn Ngọc Viễn, anh không nên thiếu kiên nhẫn, anh muốn có tập đoàn Hán Hoàng như vậy sao?” Giọng nói của Ôn Mỹ Phách rất thương tiếc, anh bật đèn lên.

Trong phòng làm việc lập tức sáng trưng, Ôn Ngọc Viễn thấy mình bị bại lộ, cũng không muốn giải thích nhiều, chậm chậm xoay người lại.

“Để lại thư cảnh cáo, lấp mảy nghe trộm, anh cho rằng tôi không biết sao? Tôi nể tình chúng ta là anh em họ nên mới không tố giác anh!” Khoanh tay tựa vào tường, Ôn Mỹ Phách lạnh lùng liếc anh ta. “Mặc kệ anh làm gì tôi, tôi đều có thể khoan nhượng, nhưng anh không nên làm hại Đường Hiểu Ân, đó là điều tôi kỵ của tôi.”

“Chính là bởi vì chúng ta là anh em họ, tại sao tập đoàn Hán Hoàng do cậu thừa kế, mà không phải tôi?” Ôn Ngọc Viễn không cam lòng hỏi, gương mặt tuần tú khê biến.

“Vốn anh có cơ hội, nếu như ba anh đừng vì nhất thời tham lam vợ vét công ty, anh thật sự có cơ hội.” Ai sẽ nghĩ người muốn chiếm hết Ôn thị lại là người thân của mình? Ôn Mỹ Phách lắc đầu một cái.

“Tôi không cam lòng, bàn về năng lực, bàn về vai vế, phải do tôi thừa kế mới đúng!” Ôn Ngọc Viễn cắn răng nói.

“Làm người không nên nổi tham vọng. Ôn Ngọc Viễn, đây là sai lầm lớn nhất của anh.”

“Nếu như chuyện đã bại lộ, cậu muốn thế nào tùy cậu.” Ôn Ngọc Viễn tức giận. “Nhưng những lời dạy tôi làm người kia tôi không muốn nghe.”

“Yên tâm, tôi có độc ác cũng không ra tay với người thân của mình,” Ôn Mỹ Phách khẽ nghiêng người, mở cửa phòng làm việc, “Chỉ cần anh đồng ý an phận thủ thường, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ.”

“Tôi không tin cậu có lòng tốt như vậy.” Ôn Ngọc Viễn đề phòng híp mắt.

Ôn Mỹ Phách nhún vai, làm bộ đáng “Xin mời”. “Tôi và anh bất đồng, tôi rất coi trọng tình cảm với người thân.”

Ôn Ngọc Viễn nhìn anh sâu sắc một cái, cuối cùng cũng bước đi ra cửa.

“Nhớ, đừng để những ý nghĩ kia che mờ lý trí, làm Ôn nhị thiếu gia có tiền lại rảnh rỗi không phải rất tốt sao?” Ôn Mỹ Phách cười nhẹ dạn dỏ, nhẹ dựa bên tường để anh ta đi ra ngoài.

Ôn Ngọc Viễn lướt nhìn anh, đột nhiên rút ra con dao nhỏ được giấu kĩ đâm vào anh, hoàn toàn không phát hiện trong mắt Ôn Mỹ Phách thoáng qua một tia ánh sáng kỳ lạ.

Bất được rồi! Bên môi Ôn Mỹ Phách hiện lên nụ cười quỷ quyệt, có mùi vị có âm mưu tính toán. Anh vốn không có lòng tốt như vậy, anh cố ý buông lỏng phòng bị dẫn dụ Ôn Ngọc Viễn ra tay, dựa vào chuyện này hoàn toàn đá anh ta ra khỏi Ôn gia. Chắc chắn! Gia phong của nhà họ Ôn luôn luôn chú trọng là không tha thứ cho hung thủ làm hại người nhà họ Ôn.

Rất có tâm cơ đúng không? Anh không phủ nhận tâm cơ mình thâm trầm.

“Dừng tay!” Một tiếng hét trong trẻo, hai người đàn ông phản ứng không kịp, con dao trong tay Ôn Ngọc Viễn chớp mắt đã bị đoạt mất, bụng còn ăn một quyền.

“Hiểu Ân?” Mắt thấy kế hoạch bị phá vỡ, Ôn Mỹ Phách kinh ngạc trừng mắt nhìn Đường Hiểu Ân tức giận đứng ở cửa.

Kế hoạch anh vốn là bị Ôn Ngọc Viễn đâm một dao, cũng lưu lại hành động của anh ta cho đời sau, cố ý tốt bụng tha cho anh ta, rồi sau đó đuổi anh ta khỏi nhà họ Ôn mãi mãi, nhưng, Ôn Ngọc Viễn còn chưa sờ tới vật áo anh, cũng đã bị đâm sưng mặt sưng mũi ngã bên tường.

Đến lúc đó ai là người bị hại?

“Tại sao anh có thể.” Hoàn toàn không nhìn Ôn Ngọc Viễn bị đánh thê thảm, Đường Hiểu Ân tức giận kéo áo Ôn Mỹ Phách, đôi mắt trong veo chứa đầy nước mắt. “Tại sao anh có thể không hỏi em, liền tự mình quyết định!”

“Hiểu Ân ——” Mèo hoang trước mắt đặng đặng sát khí, nụ cười của Ôn Mỹ Phách hơi cứng ngắc.

“Anh cho rằng đuổi em đi thì vô sự sao? Nếu như anh quan tâm em thì phải nói chứ! Tại sao lại dùng cái cách chết tiệt này, em không thích!” Đường Hiểu Ân cắn răng nói.

Chết tiệt, rốt cuộc ai lắm miệng nói cho cô biết? Hại kế hoạch hiện tại của anh hoàn toàn bị phá hủy.

“Anh muốn sau khi mọi chuyện kết thúc, tự mình giải thích với em.”

“Em không muốn đến cuối cùng mới biết chuyện!” Cô cơ bản không muốn nghe nên cắt đứt lời anh, “Em không muốn mình chẳng biết gì, trong lòng anh rốt cuộc em là cái gì? Anh khiến em cảm thấy mình như một kẻ ngốc.”

“Hiểu Ân, chuyện này chúng ta về nhà từ từ nói chuyện.” Biết rõ chọc giận cô không phải chuyện sáng suốt, thông minh như Ôn Mỹ Phách, hiện tại cũng cảm thấy khó có thể chống đỡ.

“Tại sao bây giờ chúng ta không thể nói rõ ràng?” Cô nguy hiểm nheo mắt.

“Bởi vì.” Bởi vì thời gian không đúng, địa điểm không thích hợp, huống chi còn có cả Ôn Ngọc Viễn ở đây, không phải thời cơ tốt để tỏ tình không phải sao?

Ôn Mỹ Phách đột nhiên cảm thấy rất nhức đầu.

Anh rất thích nghịch lửa, hơn nữa còn là loại lửa mạnh mẽ như Đường Hiểu Ân, nhưng anh lại quên mình cũng sẽ bị lửa đốt.

“Ôn Mỹ Phách, thân là đàn ông nên thẳng thắn một chút! Trong lòng anh rốt cuộc nghĩ như thế nào? Nếu như anh không có cảm giác với em, bây giờ em lập tức đi! Đừng có mà lè mề nử!” Đường Hiểu Ân bùng nổ cảm xúc ầm chứa rất lâu.

Tâm tư của cô rất đơn thuần, tại sao lại yêu một người đàn ông đầy tâm cơ lại không thẳng thắn này chứ? Hôm nay nếu anh không nói yêu cô, cô lập tức quyết định, cô sẽ trèo lên đầu anh.

Anh cho là chỉ có mình anh có thể đặt ra quy tắc trò chơi sao? Cô cũng có thể!

“Hiểu Ân ——”

“Anh không nói? Anh không nói em đi đây.” Đường Hiểu Ân nói xong lời nói ngoan độc liền xoay người muốn đi.

“Được, được, anh thừa nhận anh rất yêu em, từ lần đầu tiên gặp em đã rất thích em rồi, chỉ là không nói ra thôi,” bị người ta ép nói ra những lời trong đáy lòng, lần đầu Ôn Mỹ Phách gặp phải, anh kéo mạnh cô vào trong ngực. “Cố ý nói ra những lời khó nghe, đi cùng Kim Tường Nhi, những điều này đều vì muốn ép em đi, anh vì bảo vệ em”

“Anh mới nói cái gì? Em không nghe rõ.” Đường Hiểu Ân cố ý lạnh lùng hỏi, tỏ rõ muốn anh nói lại lần nữa.

“Anh nói —— anh rất yêu em, rất yêu em” Ôn Mỹ Phách tự biết đuối lý nên cắn răng nói lại lần nữa.

Rất tốt! Giao thủ lần thứ hai, anh vẫn thăm hại như cũ.

“Em vẫn không nghe rõ.”

“Anh yêu em! Anh yêu em!” Quái, cô học tính giao hoạt này của ai vậy, càng ngày càng không đáng yêu. Ôn Mỹ Phách không cam lòng nghĩ, mặt mũi đàn ông không còn gì.

“Được rồi! Em tạm tha thứ cho anh!” Trong lòng ngọt ngào, Đường Hiểu Ân cười nói. Đột nhiên, cô nhanh tay lẹ mắt kéo Ôn Ngọc Viễn đang có ý đồ bỏ chạy lại, đập mạnh vào hông anh ta. “Ôn tiên sinh, làm ơn ngoan ngoãn đi, đừng quấy rầy chúng tôi lời ngon tiếng ngọt.”

“Mảnh đất phải trước chính là mục tiêu sắp tới của anh, đoán chừng trong vòng nửa năm nữa sẽ có, kế hoạch khu thương mại cao cấp có thể khởi công lại.” Ôn Mỹ Phách tươi cười tuyên bố, nắm tay Đường Hiểu Ân đi dạo trên đường náo nhiệt.

“Chính là chỗ này sao?” Đường Hiểu Ân ngẩng đầu nhìn tám biển phải trước, phía trên viết năm chữ “Viện dưỡng lão Hạnh Phúc”.

“Ừ.” Ôn Mỹ Phách mỉm cười gật đầu.

“Đây là viện dưỡng lão! Là nơi để người già an hưởng tuổi già mà!” Cô tự lắm bầm.

“Hiểu Ân?” Thấy cô cau mày không nói chuyện, Ôn Mỹ Phách đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Mỹ Phách, bọn họ cũng vay mượn tiền của tập đoàn Hán Hoàng sao?”

“Đương nhiên là có.” Khi anh buông tha cô nhi viện Mary thì anh lập tức nhìn trúng nơi này, hiện giờ sẽ chờ thu lưới.

Chờ thật lâu, chờ thật lâu, câu cá lớn cần kiên nhẫn.

“Vậy sao?” Đường Hiểu Ân có vẻ mặt “Thì ra là như vậy”, đột nhiên, cô thân thiết khoác tay anh.

“Mỹ Phách.”

“Hả?” Giọng nói quá mức ngọt ngào, trong đó phải có lừa gạt.

“Chúng ta lại giao dịch một lần nữa được không?” Cô cười híp mắt.

“.....”

“Nếu như em có thể mượn được một nửa số tiền của “Viện dưỡng lão Hạnh Phúc”, anh liền bỏ qua cho họ. Ngược lại, em sẽ làm người hầu của anh một tháng.”

Gân xanh trên trán mờ hồ nổi lên, Ôn Mỹ Phách không thể cười nổi, trên cơ bản giao dịch này không công bằng chút nào. Chắc chắn Đường tiểu thư đã nghiền làm ăn không có vốn, nói dễ nghe là tiếp cận anh, nói khó nghe không phải lấy tiền của anh sao!

“Có phải anh không muốn?” Thấy anh không lên tiếng, Đường Hiểu Ân nheo mắt lại.

“Tùy em vậy!” Không lay chuyển được cô, Ôn Mỹ Phách đành chịu thua.

Còn chơi tiếp, giấc mộng khu thương mại cao cấp của anh bao giờ mới trở thành sự thật?

Ai ~~~~~ rốt cuộc ai mới là thương nhân chân chính đây?

~ Hết ~

Bạn đang đọc truyện *Sự Tỏ Tình Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

